

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KÖLE TÛCCARLARI ÜÇLEMESİNİN 2. KİTABI

MORGAN RICE

ARENA İKİ

Ücretsiz PDF Kırıp Arşivi - <https://rantey.org>

ARENA İKİ

(KÖLE TÜCCARLARI ÜÇLEMESİNİN 2.
KİTABI)

MORGAN RICE

www.bizimherseyimiz.blogspot.com

TRANSLATED BY MERAL KARAMUK UĞURŞAN

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPIR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde

[DÖNÜŞÜM](#) (Vampir Günlükleri'nin

1. Kitabı), [ARENA BİR](#) (Köletüccarları
Üçlemesinin 1. Kitabı),

[KAHRAMANLARIN GÖREVİ](#) (Felsefe

Yüzüğü 1. Kitabı) [ve EJDERHALARIN](#)

[YÜKSELİŞİ](#) (Krallar ve Büyücüler—1.

Kitap) ücretsiz olarak Google Play'den
indirilebilir durumda!

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor,
dolayısıyla lütfen

www.morganricebooks.com adresini

ziyaret edip eposta listesine eklenin,

ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz

hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları

indirin, Facebook ve Twitter ile

bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice için seçilmiş övgüler

“THE HUNGER GAMES kitabının konusu, sevdiklerini yeniden kazanmak için tüm çabalarını harcayan iki gencin hikayesi üzerinde kurulmuş. Herhangi bir hikayede gerçek güç, kahramanların nasıl karşılaştıkları, hareket ettikleri ve yaşamlarını idare ettikleri gibi durum ve olaylar üzerine kurulmaz ama ARENA BİR burada önceden tahmin edilebilenden uzaklaşarak, inanılrlık ve gücün çekici alemlerine giriyor. ARENA BİR inandırıcı, karışık bir dünyayı içeriyor ve distopyacı romanlar, güçlü kadın karakterler ve ender cesaret hikayeleri sevenlere önerilir.”

--Midwest Kitap Yorumu

D. Donovan, eKitap Yorumcusu

“İtiraf etmeliyim ki, ARENA 1’den önce kıyamet sonrası hiçbir şey okumamıştım.

Ücretsiz eKitap Arşivi <https://kntey.org>

Sevdiğiniz kitabı

Şey olduğunu düşünmemiştim... Fakat bu kitabın ne kadar bağımlılık yapıcı olduğunu görünce çok şaşırdım. ARENA 1, elinizden bırakmak istemediğiniz için gözleriniz kapanmaya başlayana kadar gece boyu okuyacağınız bir kitap. Okuduğum kitaplarda güçlü kadın kahramanları sevdiğim bir sır değil... Brook sıkı, güçlü, merhametli ve kitapta ayrıca romantizm de olmasına rağmen Brooke bununla yönetilmiyor... ARENA 1'i şiddetle tavsiye ederim. “
--Dallas Yroumcusu

Morgan Rice'ın Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER
EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)
CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)
ONURUN BEDELİ (3. Kitap)
BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ
KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)
KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)
EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

Ücretsiz PDF Kitap Arama - <https://rantey.org>

BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)
ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6.
Kitap)
KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)
KALKAN DENİZİ (10. Kitap)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11.
Kitap)
ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13.
Kitap)
KARDEŞLERİN YEMİNİ (14.
Kitap)
ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)

ŞOVALYELERİN MIZRAK
DÖVÜŞÜ (16. Kitap)
SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

**KÖLETÜCCARLARI
ÜÇLEMESİ**

ARENA BİR (1. Kitap)
ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR MEKTUPLARI

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)
SEVİLMİŞ (2. Kitap)
ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
SAHİPLENİLMİŞ (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)

BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)

Morgan Rice Kitaplarını şimdi Play'den indirin!

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

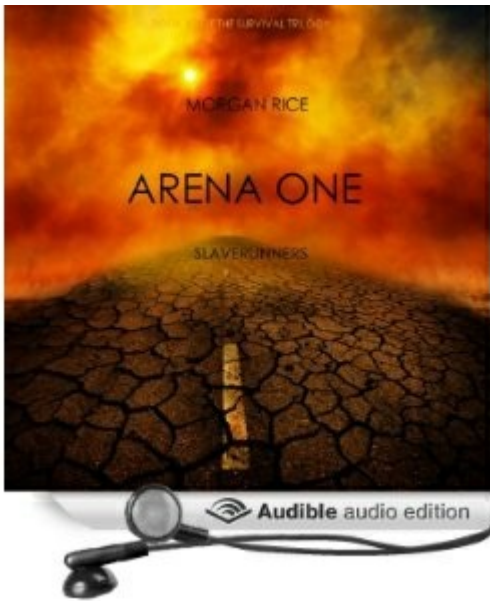

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

KÖLE TÜCCARLARI ÜÇLEMESİ'ni
sesli formatta [Dinle!](#)
Şimdi mevcut:

Ücretsiz PDF [Amazon](#) KİTAP A2SİZİ <https://rantey.org>

[Audible](#) [iTunes](#)

Morgan Rice Telif Hakları © 2012

U.S 1976 Telif Hakkı Yasası kapsamında tüm hakları saklıdır. Yazarın izni olmadan bu eserin hiç bir bölümü her hangi bir biçimde çoğaltılamaz, dağıtılamaz, yayınlanamaz. Her hangi bir biçimde bir bilgi kaynağında ya da erişim sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap yalnızca kişisel olarak yararlanmanız için lisanslıdır. Bu e-kitap tekrar satılamaz ya da bir başkasına hibe edilemez. Eğer bu kitabı başkası ile paylaşmak isterseniz lütfen her kişi için ayrı bir kopya sipariş edin. Eğer bu kitabı sipariş ederek okumuyorsanız ya da yalnızca sizin kullanmanız için sipariş edilmediyse lütfen iade edin ve kendi kopyanızı sipariş edin. Yazarın emeğine saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

Bu eser bir hayal ürünüdür. İsimler, karakterler, iş yerleri, organizasyonlar, mekanlar , olaylar ve hatta yazarın yaratıcı kurgusu yalnızca hayal ürünü olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölü, gerçek kişilere olan benzerlik, tamamen rastlantısalıdır.

Kapak görüntüsü Telif Hakkı f9photos, Shutterstock.com. lisansıyla kullanılmıştır.

İÇİNDEKİLER

BİR

İKİ

ÜÇ

DÖRT

BES

ALTI

YEDİ

SEKİZ

DOKUZ

ON

ONBİR

ONİKİ

ONÜÇ

ONDÖRT

ONBES

ONALTI

ON YEDİ
ON SEKİZ
ONDOKUZ
YİRMİ

"Korkaklar, ölmeden önce defalarca ölür;
cesur insan ölümü bir kere tadar.
Duymuş olduğum tüm şaşılacak şeyler
arasında,
en garip olanı insanın korktuğudur,
kaçınılmaz son, ölüm,
gelindiği zaman kaçılmaz."

--Shakespeare, *Julius Caesar*

BİR

Yeryüzünde mükemmel görünen bazı günler vardır. Yok olacaktıysınız gibi bir sakinlik sizi sarıp sarmaladığında, dünyanın bütün endişelerinden sıyrılıp kendinizi büyük bir huzur içinde hissettiğinizde, bazı günler dünyayı belli bir dinginlik kaplar. Korkudan sıyrılmak. Yarından. Buna benzer anları tek başına sayabilirim.

Ve bu anlardan biri şu an.

Ben on üç yaşındayım, Bree ise altı ve biz kumsalda, yumuşak kumların üzerinde duruyoruz. Babam benim elimi tutuyor ve annem de Bree'nin elini... Dördümüz sıcak kumlardan okyanusa doğru

yürüyoruz. Ağustos'un bu en sıcak gününde, okyanusun dalgalarının soğuk spreyini yüzümde hissetmek çok güzel. Dalgalar hepimize çarpıyor, annem ve babam keyifle gülüşüyorlar. Onları bu kadar eğlenirken hiç görmemiştim. Birbirlerine büyük bir sevgiyle baktıklarını görüyorum ve bunu aklıma kazıyorum. Onların birlikteyken çok mutlu olduklarını gördüğüm birkaç andan biri bu ve bu anı unutmak istemiyorum. Bree, göğsünde, denizin dibindeki akıntıda ve bacaklarında kırılan dalgaların heyecanı, coşkuyla bağılıyor. Annem onu sıkıca tutuyor, babam da benim elimi sıkarak okyanusun çekiminden geri tutuyorlar.

“BİR! İKİ! ÜÇ!” diye bağılıyor babam. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Babam benim elimi, annem de Bree'nin elini tutarken havaya zıplıyorum. Dalganın üzerine çıkıyorum ve onu ezip, dalga sırtıma çarparken çığlık atıyorum. Babamın, doğanın gücü karşısında, orada öylece kaya gibi sert durmasına şaşıyorum.

Okyanusa dalarken göğsüme gelen soğuk suyla şok içinde suya giriyorum. Denizdeki akıntı geri gelirken babamın ellerini sıkıca tutuyorum ve yine o beni sağlam bir biçimde yerimde tutuyor. O an babamın beni her şeyden sonsuza kadar koruyacağını hissediyorum.

Dalgalar ardı ardına geliyor ve hatırladığım kadarıyla uzun zamandan beri ilk kez anne ve babamın acelesi yok. Bizi defalarca kaldırdılar ve Bree her zamanki gibi büyük bir keyifle çığlık

atıyor. Bu muhteşem yaz gününde, bu huzurlu kumsalda, bulutsuz gökyüzünün altında, dalgalar yüzüme sıçrarken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Güneşin batmasını, bunların hiçbirinin değişmesini istemiyorum. Bu şekilde sonsuza kadar burada kalmak istiyorum ve şu anda bunun olabileceğini hissediyorum.

Gözlerimi yavaşça, önceden gördüklerimle şaşıırarak açıyorum. Okyanusta değilim ama bir sürat motorunun yolcu koltuğunda nehre doğru hızla alıyorum. Yaz değil ama kış ve banklar karla kaplanmış. Ara sıra yanımızdan buz parçaları geçiyor. Yüzüm suyla ıslanmış fakat bu okyanus dalgalarının yazdaki serin buğusu yerine kıştaki buzlu buğusunu andırıyor.

serpintisi. Bunun bulutsuz bir yaz sabahı yerine bulutlu bir kış öğleden sonrası olduğunu anlayana kadar gözlerimi bir kaç kez açıp kapatıyorum. Neler olduğunu ve her şeyin nasıl değiştiğini anlamaya çalışıyorum

Ürpertiyle oturuyor ve etrafıma bakıp hemen korunuyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla hiç gün aydınlıkken uyumamıştım ve bu beni şaşırtıyor. Çabucak eşyalarımı alıp Logan'a bakıyorum. Logan gözlerini nehre dikmiş, direksiyonun başında sabırla duruyor, Hudson'u dolaşıyor. Dönüp Ben'i görüyorum. Başları elerinin arasında, gözleri nehre dalmış, kendi dünyasında kaybolmuş. Teknenin diğer tarafında Bree oturuyor. Gözleri kapalı, koltuğuna yaslanmış ve yeni arkadaşları Rose'ona

sarılmış omuzunda uyuyor. Yeni evcil hayvanımız tek gözlü Chihuahua kucagında kıvrılmış kestiriyor.

Ben de uyuyakaldığım için şaşkınım. Ama yere eğildiğimde elimde yarım şişe şampanya olduğunu farkediyorum. Alkolü farkediyorum. Yıllardır almadığım, adrenalin dolu günler ve uykusuz pek çok gece ile birleşen alkol beni bayıltmış olmalı.

Vücudum haşat, çok ağrılı ve yara bere içinde. Bu yüzden uyuyakalmış olmalıyım. Kendimi suçlu hissediyorum. Daha önce Bree'yi gözümün önünden hiç ayırmamıştım. Ama Logan'a bakınca onun güçlü duruşunu görüyorum. O etrafımızdayken, bunu yapacak kadar güven duymam gerektiğini anlıyorum.

Bazı yönleriyle babama yeniden kavuşmak gibi. Bu yüzden mi onu düşünüyorum?

“Geri dönmen güzel.” diyor Logan derin bir sesle. Bana doğru bakarken dudaklarının kenarında küçük bir gülümseyiş oynuyor.

Öne eğilip bir tereyağı gibi ikiye böldüğümüz önümüzdeki nehre bakıyorum. Motorun gürültüsü kulakları sağır ediyor, tekne biraz sallanarak, ince hareketlerle yukarı aşağı hareket ediyor. Buz gibi su zerrelere doğruca yüzüme vuruyor ve eğilip günlerdir hala aynı giysilerin içinde olduğumu görüyorum. Ter, kan ve su zerrecikleriyle kaplanmış giysilerim bedenimi sarıyor ve şimdi su zerrecikleriyle nemliler. Islağım, üşüyorum ve açım. Sıcak bir duş, sıcak

çikolata, güröl güröl yanan bir şömine ve yeni giysiler için her şeyi yapabilirim.

Ufku tarıyorum: Hudson uçsuz bucaksız, büyük bir deniz gibi. Her iki kıyıdan da uzak durarak ortadan devam ediyoruz. Logan olası avcılardan bizi koruyor böylece. Köle tüccarlarını hatırlayarak, bir iz var mı diye dönüp arkaya bakıyorum. Bir şey görmüyorum.

Geriye dönüp ufukta bizden önce başka tekneler var mı diye bakıyorum. Hiçbir şey yok. Bir hareket olup olmadığını görmek için kıyı şeridini tarıyorum. Yok. Sanki dünyada bir tek biz varmışız gibi. Aynı anda hem rahatlatıcı hem üzücü.

Yavaş yavaş gevşiyorum. Sanki sonzuza kadar uyumuşum gibi. Ama güneşin pozisyonuna bakınca öğlen

saatleri olduğunu görüyorum. Bir saatten fazla uyumamalıydım, en çok. Tanıdık gelen bir kara parçası görmek için etrafıma bakıyorum. Olanlardan sonra neredeyse eve yaklaşıyoruz. Ama göremiyorum.

“Ne zamandır dışarıdayım?” diye soruyorum Logan’a.

Omuzunu silkiyor. “Belki bir saat.”

Bir saat, diye düşünüyorum.

Sonsuzluk kadar uzun gibiydi.

Gaz göstergesini okuyorum ve yarısının boş olduğunu söylüyor. Bu iyiye işaret değil.

“Yakıt bulabileceğimiz bir yer var mı?” diye soruyorum.

Sorduğum an bunun aptalca bir soru olduğunu anlıyorum.

Logan bana *gerçekten mi?* der gibi bakıyor. Elbette bir yakıt deposu görse oraya uğrardı.

“Neredeyiz?” diye soruyorum.

“Bu kısım sana ait,” diyor. “Ben de sana aynı soruyu soracaktım.”

Nehri tekrar gözden geçiriyorum ama hala bir şey göremiyorum. Bu Hudson’la ilgili bir konu. Nehir çok geniş ve sonsuza kadar uzayıp gidiyor. Birinin yolunu kaybetmesi çok kolay.

“Beni neden uyandırmadın?” diye soruyorum.

“Neden uyandırayım? Uykuya ihtiyacın vardı.”

Ona ne söyleyeceğimi kesinlikle bilmiyorum. Bu Logan’la ilgili: Ondan hoşlanıyorum ve onun da benden hoşlandığını hissediyorum. Bunları

birbirimize söyleyip söylemeyeceğimizi ise bilmiyorum. Daha da kötüsü o da ben de bundan kaçınıyoruz.

Altımızda beyaz su köpükleri ile sessizce yol alıyoruz. Böylece ne kadar gideceğimizi merak ediyorum. Yakıtımız bitince ne yapacağız?

Uzakta, ufukta bir şey farkediyorum. Bu, suyun içinde bir çeşit binaya benziyor. Önce bir şeyler gördüğümünden emin olamıyorum ama sonra Logan başını çevirip gözünü dört açıyor ve onun da görmüş olduğunu anlıyorum.

“Sanırım bu bir köprü.” diyor. “Yıkık bir köprü.”

Doğru söylediğini anlıyorum. Yaklaştıkça büyüyen kıvrık ve çok yüksek bir metal parça, cehenneme yükselen bir anıt gibi.

Bu köprüyü anımsıyorum: bir zamanlar köprü nehrin üzerine güzelce kuruluydu. Şimdi ise keskin açılarla suyun içine dalan devasa hurda metal yığını.

Biz yaklaşıırken Logan tekneyi yavaşlatıyor, motorlar susuyor. Hızımız düşüyor ve tekne şiddetle iki yana sallanıyor. Sivri uçlu metal parçaları fırlıyor her yerden ve Logan kendisine küçük bir çıkış yolu bulmak için tekneyi sağa sola çeviriyor. Üzerimize doğru eğilen köprünün kalıntılarına bakıyorum. İnsanlığın, birbirini öldürmeye başlamadan önce yüzlerce metre yükseklikte köprü yapabildiklerinin bir kanıtı gibi görünüyor.

“Tappan Zee,” diye uyarıyorum. “Şehrin bir saat kadar kuzeyindeyiz. Pesimizden geri çekilmezsek onları anlatırız.”

“Peşimizden gelecekler.” diyor.

“Bundan emin olabilirsin.”

Ona bakıyorum. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Onları tanıyorum. Asla unutmazlar.”

Son metal yığınının geçerken Logan hızı arttırıyor ve biz öne doğru hızlanırken arkama yaslanıyorum.

“Bizden ne kadar uzakta olduklarını düşünüyorsun?” diye soruyorum.

Ufka bakıyor endişeyle. Sonra omuzlarını silkiyor.

“Söylemek zor. Askerlerin hareketinin ne kadar süreceğine bağlı. Çok kar var ve bu bizim için iyi. Belki üç saat? Belki altı saat, eğer şanslıysak. İyi olan şey bu teknenin hızlı olması. Sanırım yakıtımız olduğu sürece onları atlatabiliriz.”

“Ama yapamayız.” diyorum açıkça göstererek. “Dolu depo ile ayrıldık, şu an yarısı boş. Bir iki saat içinde tamamen boşalacak. Kanada çok uzak. Nasıl yakıt bulacağımızı düşünüyorsun?”

Logan suya gözlerini dikmiş düşünüyor.

“Başka şansımız yok.” diyor. “Bulmak zorundayız. Başka yol yok. Duramayız.”

“Bir yerde dinlenmemiz gerekecek.” diyorum. “Yiyeceğe ve sığınacak bir yere ihtiyacımız olacak. Tüm gün ve gece bu soğukta kalamayız.”

“Aç kalmak ve donmak, köle tüccarlarına yakalanmaktan iyidir.” diyor.

Nehrin ilerisindeki babamın evini düşünüyorum. Şimdi önünden geçeceğiz. Yaşlı köpeğim Sasha’yı gömmek için ettiğim yansıma anımsıyor musun? Ayrıca

taştan yapılmış bu yazlık evden alabileceğimiz ve bizi günlerce ayakta tutabilecek yiyecekleri düşünüyorum. Fazladan giysi, battaniye ve kibriti saymıyorum bile.

“Ben durmak istiyorum.”

Logan bana dönüp sanki deliymişim gibi bakıyor. Bundan hoşlanmadığını görebiliyorum.

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Babamın evi. Catskill’de. Buradan bir saat kadar kuzeyde. Orada durmak istiyorum. Alabileceğimiz birçok şey var orda. İhtiyacımız olan şeyler. Yiyecek gibi. Ve...” duruyorum. “Köpeğimi gömmek istiyorum.”

“Köpeğini gömmek mi?” diye soruyor sesini yükselterek. “Sen delirdin

mi? Bu yüzden hepimizin öldürölmesini mi istiyorsun?”

“Ona söz verdim.” diyorum.

“Söz mü verdin?” diye geri yanıtılıyor.

“Köpeğine mi? Ölü köpeğine? Şaka yapıyor olmalısın.”

Dönüp ona baktığımda şaka yapmadığını anlıyor.

“Eğer bir söz verdiysem, onu tutarım. Söz verdiysem seni gömerim.”

Başını sallıyor.

“Dinle!” diyorum sertçe. “Kanada’yı sen istedin. Başka herhangi bir yere gidebilirdik. Bu senin düşündü. Benim değil. Bu kasabanın var olduğunu kim biliyor? Seni hevesle takip ediyorum. Ve bu tekne yalnızca sana ait değil. Tek istediğim babamın evinde durmak.

İhtiyacınız olan birkaç esyayı almak ve

köpeğimi huzura kavuşturmk. Çok uzun sürmeyecek. Onlar üzerinde korkunç bir etkimiz var. Lafı bile edilmeyecek kadar küçük bir bidon yakıtımız var orada. Çok değil ama yardımı dokunur.”

Logan yavaşça başını sallıyor.

“Yakıtı almamayı ve riske girmemeyi tercih ederim. Dağlardan söz ediyorsun. Denizden yirmi mil içeri ilerlemekten söz ediyorsun, doğru mu? Oraya nasıl ulaşacağımızı düşünüyordun? Gezerek mi?”

“Eski kamyonun nerede olduğunu biliyorum. Döküntü pikap. Gövdesi paslanmış ama hala çalışıyor. Ayrıca bizi oraya götürüp geri getirecek kadar yakıt var içinde. Nehir kenarında gizli. Nehir bizi doğruca ona götürecekt. Kamyon bizi alıp geri bırakacak. Çok oluk oluk.”

Sonra Kanada'ya yapacağımız uzun yolculuğa devam edebiliriz. Üstelik bunun için daha iyi durumda olacağız.”

Logan sessizce uzun uzun suya bakıyor. Elleriyle direksiyonu sıkıca kavramış. “Ne olursa olsun, riske attığın kendi hayatın. Ben teknede kalıyorum. İki saatin var. Eğer iki saat içinde geri gelmezsen ben giderim.”

Deliye dönüyorum. Ondan yüzümü çeviriyorum ve suya bakıyorum. Onun gelmesini istiyordum. Sanki o yalnızca kendini düşünüyormuş gibi hissediyorum ve bu çok canımı sıkıyor. Bundan daha iyi biri olduğunu sanıyordum.

“Yani sadece kendini düşünüyorsun öyle mi?” diye soruyorum.

Üstelik babamın evine giderken bana eşlik etmesi için beni de ben de istiyordum.

Bunu beklemiyordum. Biliyorum beimle gelmek istemeyecek ve aslında vereceği küçük bir destek için ona minnet duyabilirdim. Neyse. Hala kararlıyım. Bir söz verdim ve onu tutacağım. Onunla ya da onsuz.

Yanıt vermiyor ve tedirgin olduğunu görebiliyorum.

Ona bakmak istemediğim için suya bakıyorum. Motorun sürekli vınlaması ile birlikte su çalkalanırken ben yalnızca hayal kırıklığına uğradığımı değil ondan hoşlanmaya başladığımı da farkediyorum. Uzun süredir kimseye bağılı değildim. Birine yeniden bağlanmak fikri ürkütücü ve kendimi hazırlıksız hissediyorum.

“Brooke?”

Tanıdık bir sesle yüreğim ferahlıyor ve dönüp baktığımda kız kardeşimin

uyandığını görüyorum. Rose da uyanmış. O ikisi, bir elmanın iki yarısı gibi, tek kişinin uzantıları gibiler.

Bree'nin hala burada yeniden benimle birlikte olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Bu bir rüya gibi. O alındığında, bir parçam bir daha onu canlı göremeyeceğimden emindi. Onunla olduğum her an bana ikinci bir şans verildiğini hissediyorum ve ona göz kulak olmak için her zamankinden daha kararlıyım.

“Karnım aç.” diyor Bree elinin tersiyle gözlerini ovuştururken.

Penelope da Bree'nin kucığında uyanıyor. Durmadan titriyor ve sanki o da acıkmış gibi gözlerini iyice açarak bana bakıyor.

“Ben donuyorum.” diyor Rose omuzlarını ovalayarak. Üzerinde incecik bir tişört var ve kendimi ona baktıkça çok kötü hissediyorum.

Anlıyorum. Ben de açım ve üşüyorum. Burnum kıpkırmızı ve onu zorlukla hissediyorum. Teknede bulduklarımız harika şeyler ama yeterli değiller, hele de çok açken. Üstelik bu saatler önceydi. Tekrardan yiyecek dolabında ne kadar az yiyeceğin kaldığını ve bizi ne kadar idare edeceğini düşünüyorum. Yiyecek temin etmemiz gerektiğini biliyorum. Ama işte yeniden hepimiz açız ve ben Bree’nin bu durumuna dayanamıyorum.

“Fazla yiyeceğimiz kalmadı.” diyorum ona. “Ama size az da olsa bir şeyler

verebilirim. Biraz kurabiye ve krakerimiz var.”

“Kurabiye!” diye ikisi aynı anda bağıyor. Penelope havlıyor.

“Bunu yapamam.” diye geliyor Logan’ın sesi hemen yanıbaşımından.

Ona bakınca, onaylamamış gibi bana baktığını görüyorum.

“Yiyecek depolamamız gerek.”

“Lütfen!” diye ağlıyor Bree. “Bir şeyler yemem gerek. Açlıktan ölüyorum.”

“Onlara yiyecek vermeliyim.” diye sertçe geri yanıtlıyorum. Logan’ın aklının nerde olduğunu anlamıyorum ama merhametsizliği beni rahatsız ediyor. “Her birimize birer kurabiye dağıtacağım. Hepimiz için.”

“Peki ya Penelope?” diye soruyor

Rose. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Köpek bizim yiyeceğimizi yemeyecek.” diyor Logan. “O kendi başına.”

Mantıklı davrandığını bilmeme rağmen içimden Logan’a karşı başka bir üzüntü dalgası yayılıyor. Rose ve Bree’nin yüzlerindeki bu üzgün ifadeye bakarken ve Penelop tekrar havlarken, onun aç kalmasına izin veremem. Sessizce kendi payımın birazını ona vermek istiyorum.

Dolabı açıp kalan yiyeceğimizi kontrol ediyorum. İki paket kurabiye, üç paket kraker, birkaç paket ayılı şekerleme ve yarım düzine çikolata barlarından görüyorum. Biraz da önemli yiyeceklerden olmasını çok isterdim. Beş kişi için günde üç öğün yemeği sonunda nasıl yetireceğimizi bilmiyorum.

Kurabiyeleri çıkarıp herkese birer tane dağıtıyorum. Ben nihayet bunu yemek olarak kabul edip bir kurabiye alıyor. Gözlerinin altında siyah halkalar oluşmuş. Hiç uyumamış gibi görünüyor. Yüz ifadesi son derece üzücü. Kardeşini kabetmiş olmaktan dolayı son derece harap görünüyor ve kurabiyeyi ona verirken ona bakmamak için başımı çeviriyorum.

Teknenin ön kısmına gelip Logan'inkini uzatıyorum. Kurabiyeyi alıp elbette ki sonradan yemek için sessizce cebine koyuyor. Bu gücünü nereden aldığını bilmiyorum. Ben çikolatalı kurabiyenin kokusuna bile dayanamam. Ben de sonra yemek için saklamalıyım ama buna dayanamıyorum. Kaldırıp bir kenara koyarak Fıçıya Anım'ın kipsi/ramen ça

ısırıyorum ama tadı öyle güzel ki, son parçayı Penelope'a ayırarak tamamını yalayıp yutuyorum.

Bir şey yemek iyi hissettiriyor. Şeker önce başıma sonra bedenime yayılıyor ve bunlardan bir düzine yemek istiyorum. Karın ağrısıyla derin bir nefes alıp kendimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Nehir kıvrılarak dönerken gittikçe daralıyor ve kıyılar birbirine yaklaşıyor. Karaya yakınız ve kıyı şeridinde bir tehlike var mı diye bakarken endişeleniyorum. Virajı dönerken soluma bakıyorum ve yüksek bir kayalığın üzerinde şu an bombalanıp harap olmuş görünen sur kalıntıları görüyorum. Gördüğüm şeyin bir zamanlar ne olduğunu anladığımda çok şaşıyorum.

“Batı noktası.” diyor Logan. O da benimle aynı anda farketmiş olmalı.

Amerikan gücünün bir kalesini şimdi bir moloz yığını olarak görmek şok edici. Kalenin eğilmiş bayrak direği Hudson tepelerinin üzerinde gevşek biçimde asılı duruyor. Hiçbir şey eskisi gibi kalmıyor.

“Bu nedir?” diye soruyor Bree dişlerini birbirine çarparak. O ve Rose teknenin önüne gelip yanımda duruyor ve benim baktığım yöne bakıyorlar. Ona söylemek istemiyorum.

“O bir şey değil tatlım.” diyorum.
“Yalnızca bir kalıntı.”

Kolumu ona sarıp onu kendime çekiyorum. Diğer kolumu da Rose’a sarıp onu da kendime çekiyorum. Omuzlarını olabildiğince iyi ovalayarak onları ısıtmaya çalışıyorum.

“Eve ne zaman gidiyoruz?” diye soruyor Rose.

Logan ve ben birbirimize bakıyoruz. Ne yanıt vereceğimi bilemiyorum.

“Eve gitmiyoruz.” diyorum Rose’a olabildiğince nazik. “Ama kendimize yeni bir ev bulmak için yola çıktık.”

“Eski evimizde durmayacak mıyız?” diye soruyor Bree.

Tereddüt ediyorum. “Evet.” diyorum.

“Ama oraya geri dönmeyeceğiz değil mi?” diye soruyor.

“Doğru.” diyorum. “Artık orada yaşamamız çok tehlikeli.”

“Tekrar orada yaşamak istemiyorum.” diyor. “O evden nefret ediyorum. Ama Sasha’yı orada bırakamayız. Durup onu gömecek miyiz? Söz vermiştin.”

Beni Logan ile tekrar konuşmalıyım.

“Haklısın.” diyorum yumuşak bir sesle. “Söz verdim ve evet, duracağız.”

Logan keyfi kaçık biçimde arkasını dönüyor.

“Peki ya sonra?” diye soruyor Rose. “Sonra nereye gideceğiz?”

“Nehrin yukarısına doğru gitmeye devam edeceğiz.” diye açıklıyorum. “Bizi götürdüğü yere kadar.”

“Nehir nerede bitiyor?” diye soruyor.

Bu iyi bir soru ve ben bunu çok daha derin bir soru olarak algılıyorum. Bunların hepsi nerede bitecek? Biz ölünce mi? Biz kurtulunca mı? Hiç bitecek mi? Görünürde herhangi bir son var mı?

Yanıtım yok.

Dönüyorum ve diz çöküp onun gözlerine bakıyorum. Ona umut vermek istiyorum. Yaşamak için bir neden

“Huzurlu bir yerde bitecek.”
diyorum. “Gittiğimiz yerde her şey
yeniden çok güzel olacak. Parıldayan
tertemiz sokaklar, her şey yeniden
mükemmel ve güvenli. Orada insanlar
olacak, dost insanlar. Bizi alacaklar ve
koruyacaklar. Yiyecek de olacak. Her
zaman yiyebileceğin gerçek yiyecekler.
Bugüne kadar gördüğün en güzel yer
olacak orası.”

Rose’un gözleri kocaman açılıyor.
“Gerçekten mi?” diye soruyor.
Başımla onaylıyorum. Yavaşça
gülümsemeye başlıyor.

“Oraya ulaşmamız ne kadar sürer?”
Gülümsüyorum. “Bilmiyorum
tatlım.”

Bree, Rose’dan daha alaycı.

“Bu gerçekten doğru mu?” diye soruyor yumuşakça. “Öyle bir yer gerçekten var mı?”

“Var.” diyorum ona sesimi en inandırıcı tona ayarlamaya çalışarak. “Doğru değil mi Logan?”

Logan bakıp kısaca onaylıyor ve tekrar arkasını dönüyor. Kanada’ya tek inanan, vadedilmiş topraklara inanan o. Şimdi nasıl inkar edebilir ki?

Hudson dönüp kıvrılarak daralıyor sonra yeniden genişliyor. Sonunda tanıdık bir araziye giriyoruz. Tanıdık eski yerleri hızla geçerek babamın evine daha çok yaklaşıyoruz.

Başka bir kıyıya dönüyoruz ve yalnızca kayalık bir yüzeyi olan, küçük, ıssız bir ada görüyorum. Üzerinde, ışığı

uzayıp giden harabeden daha kötü bir deniz feneri oturuyor.

Başka bir kıyıya dönüyoruz ve uzakta, daha birkaç gün önce köle tüccarlarından kaçarken üzerinden geçtiğim köprüyü farkediyorum. Orada, köprünün tam ortasında, sanki tam orta yere yıkıcı bir top atılmış gibi ucu açık koca bir delik haline gelmiş merkezi görüyorum.

Eskiden, Ben ile birlikte motosikletlerimizle orada yarış yaptığımız zaman neredeyse içine düşeceğimiz gün geldi aklıma. Hala inanamıyorum. Neredeyse varmak üzereyiz.

Yaklaştıkça, o gün Ben'in beni nasıl kurtardığını anımsıyorum. Dönüp ona bakıyorum; suratı asık bir şekilde suyun içine bakıyor.

“Beni” diye sesleniyordum.

Dönüp bana bakıyor.

“Şu köprüyü hatırlıyor musun?”

Köprüye doğru dönüp baktığında gözlerinde bir korku belirdiğini fark ediyorum. Hatırlıyor.

Bree dirseği ile beni dürterek, “Penelope'a kurabiyelerimden versem olur mu?” diye soruyor.

“Ben de!” diye giriyor araya Rose.

“Elbette...” diyorum yüksek sesle Logan duyabilsin diye. Buradaki tek sorumlu o değil; biz de bize ait olan yiyeceklerimizle istediğimizi yapabiliriz.

Rose'un kucagındaki köpek, sanki aramızda geçen diyalogu anlamışçasına birden canlanıyor. Bu, gerçekten inanılmaz. Böylesi zeki bir hayvan şimdiye kadar hiç görmedim.

Bree, kurabiyelerinden birini köpeğe vermek için uzandığında elini tuturak onu durduruyorum.

“Bekle...” diyorum. “Onu besleyeceksen şayet, bir ismi olmalı; öyle değil mi?”

“Ama tasmaı yok ki...” diyor Rose.
“İsmi herhangi bir şey olabilir.”

“O, artık senin köpeğın.” diyorum.
“Ona yeni bir isim koy.”

Rose ve Bree birbirlerine bakıyorlar.

“Ne koysak ki?” diye soruyor Bree.

“Penelope nasıl?” diyor Rose.

“Penelope!” diye haykırıyor Bree.

“Sevdim!”

“Ben de sevdim.” diyorum.

“Penelope!” diye çağırıyor köpeğı

Rose.

İnlinçtir ki, köpek bu ismi duyar duymaz dönüp bakıyor; sanki gerçek ismi buymuş gibi.

Bree, uzanıp köpeğe kurabiyelerinden verirken gülümsüyor. Penelope, kurabiyeyi elinden kaptığı gibi bir çırpıda midesine indiriyor. Bree ve Rose neşe içinde aralarında gülüşüyorlar ve Rose da kurabiyesinden kalanı köpeğe veriyor. Penelope onu da bir çırpıda midesine indiriyor. Ben de son kurabiyemi ona veriyorum. Penelope heyecan içinde üçümüze bakarak üç kez havlıyor.

Hep birlikte gülüyoruz. Bir an için, neredeyse tüm sıkıntılarımla aklımdan uçup gidiyor.

Ama tam o anda, uzaktan, Bree'nin arkasında gözüm bir şeye takılıyor.

“İşte!” diyorum Logan'a, sol tarafı göstererek. “Gitmemiz gereken yer orası. O tarafa dön!”

Hudson'un buzları üzerinde Ben ile birlikte motosikletlerimizle geçtiğimiz yarımadayı görüyorum. Bana o günü, o yarışın ne denli çılgınca bir şey olduğunu anımsatıyor. Hala hayatta olmam bir mucize.

Logan, takip eden var mı diye arkasını kolaçan ediyor; ardından, gönülsüz bir şekilde, yavaşlayarak o tarafa yöneliyor ve bizi körfeze doğru götürüyor.

Yarımadanın ağzına vardığımızda gergin ve dikkatli bir biçimde etrafa bakıyorum. İç kısımlara doğru giden yolu takip ederek ilerliyoruz. Kıyıya artık çok yakınız; yıkık dökük su kulesini geçince oradayız. Devam ediyoruz ve çok

geçmeden, kasabanın harabeleri boyunca
direk merkeze doğru yol alıyoruz.

Catskill... Kıyıları yanmış binalarla dolu
ve sanki bombalanmış gibi harap bir
görünüme sahip kasaba...

Yavaş yavaş merkeze yaklaştıkça iyice
gerginleşmeye başlıyoruz. Sahil, artık bir
adım ötemizde sanki... Pusuya
yakalanıyoruz; farkında olmadan elimi,
belimdeki bıçağıma atıveriyorum. Logan
da aynı şekilde...

Arkamı dönüp Ben'i kontrol
ediyorum; adeta, taş kesilmiş gibi kaskatı
durmakta.

“Kamyon nerede?” diye soruyor
Logan gergin bir ses tonuyla. “Çok fazla
merkeze doğru gitmeyeceğim, haberiniz
olsun. Herhangi bir şey olursa, en hızlı
şekilde Hudson'a gidebilmeliyiz. Bu, bir

ölüm tuzağı...” diyor dikkatle sahili gözlemleyerek.

Benim de gözüm sahilde. Ama görebildiğim kadarıyla sahilde tek bir hayat belirtisi dahi yok; öylesine boş, öylesine ıssız ve öylesine donuk.

“Şuraya bak!” diyorum parmağımla işaret ederek. “Orası, eski kulübe mi? İç kısımda...”

Logan, otuz metre kadar daha giderek kulübeye doğru dönüyor. Tam orada, küçük eski bir rıhtım var. Logan, botu sahilden bir fit uzağa çekmeği başarıyor. Motoru durdurup çapayı tuttuğu gibi denize fırlatıyor. Ardından botun halatını alarak bol bir düğüm atıyor ve onu rıhtımdaki paslı metal direğe fırlatıyor. Direğe attığı halatı çekerek bizi kıyıya

kadar yanaştırıyor ve halatı sıkılaştırıyor. Böylece, rıhtıma çıkabiliyoruz.

“İniyor muyuz?” diye soruyor Bree.

“Ben iniyorum.” diyorum. “Siz beni burada, botun içinde bekleyin. Sizin çıkmanız çok tehlikeli olur. Hemen döneceğim. Sasha'yı da gömeceğim; söz veriyorum.”

“Hayır!” diye bağılıyor. “Söz vermiştin; bir daha asla ayrılmayacaktık. Söz vermiştin! Beni burada yalnız başıma bırakamazsın! Bunu YAPAMAZSIN!”

“Seni yalnız başına bırakmıyorum.” diye cevap veriyorum yüreğim buruk bir şekilde. “Logan, Ben ve Rose da burada seninle olacak. Güvende olacaksın. Söz veriyorum.”

Fakat Bree aniden ayağa kalkarak kıyıya, direk karın içine atlıyor.

Ellerini beline koymuş bir vaziyette kıyıda ayakta durarak karşı koyar bir ifadeyle bana bakıyor.

“Anca beraber, kanca beraber!” diyor.

Bu tutumu üzerine tek yapabildiğim derin bir nefes almak oluyor. Zira, biliyorum ki bir kere bir şeye karar verdiyse bir daha geri adım atmaz.

Onun yanımda olması sorumluluğumu daha da arttırıyor ama bir yanımda, onun sürekli gözümün önünde olmasından oldukça memnun. Hem, onu vazgeçirmeye çalışmak sadece zaman kaybı olacak.

“Tamam...” diyorum. “Ama yanımdan bir adım bile ayrılmayacaksın, söz mü?”

Başıyla tasdik ederek, “Söz!” diyor.

“Korkuyorum!” diyor Rose gözleri açık bir şekilde Bree'ye bakarak. “Bottan

inmek istemiyorum. Penelop ile birlikte burada kalmak istiyorum. Olur mu?”

“Elbette...” diyorum. Bir de onun sorumluluğunu almak istemiyorum.

Ben'e dönüyorum. O da üzgün gözlerle bana bakıyor. O bakışları görmemek için başımı çevirmek istiyorum ama duygularımı kontrol ederek kendimi zorluyorum.

“Sen geliyor musun?” diye soruyorum, "Evet" demesini ümit ederek. Beni hayal kırıklığına uğratıp botta kalmayı tercih eden Logan'a sinirliyim. Çünkü gerçekten bir desteğe ihtiyacım var.

Fakat Ben, hala şaşkın bir ifade ile sadece bana bakıyor. Sanki beni anlamamış gibi bir ifade var yüzünde. Çevresinde olup bitenleri tam anlamıyla

kavrayıp kavrayamadığını merak ediyorum doğrusu.

“*Geliyor musun?*” diye soruyorum daha vurgulu bir şekilde. Zira, bu durumda gösterecek sabrım yok.

Yavaşça kafasını sallayarak geriliyor. Gerçekten gelmeyecek. Onu affetmeye çalışıyorum ama bu, çok zor.

Bottan inmek üzere arkamı dönüyorum ve rıhtıma atlıyorum. Karaya ayak basmış olmak çok güzel bir duygu.

“Bekle!”

Arkamı döndüğümde Logan'ın kaptan koltuğundan kalktığını görüyorum.

“Böyle bir rezalet olacağını biliyordum zaten.” diyor.

Botun içinde eşyalarını toplamaya başlıyor.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyorum.

“Sence?” diye soruyor. “Sizi yalnız gönderecek değilim.”

O anda içim rahatlıyor. Tek başıma gidecek olsaydım, o kadar umursamazdım ama Bree'yi de kollamak için bir kişinin daha olması beni çok rahatlatıyor.

Logan da bottan atlayarak rıhtıma iniyor.

“Bak söylüyorum sana bu çok aptalca bir fikir!” diyor yanıma gelir gelmez.

“Yolumuza devam etmeliyiz. Havanın kararmasına az kaldı. Gölün üstü buz tutabilir. Burada takılıp kalmamız işten değil. Köle avcılarından hiç bahsetmiyorum bile. Sadece 90 dakikan var, anladın mı? 30 dakika gidiş, 30 dakika keşif, 30 dakika da dönüş için... Hiçbir nedenle daha fazla uzatmak yok. Aksi takdirde, seni almadan dönerim.”

Etkilenmiş ve minnet dolu gözlerle ona bakıyorum.

“Anlaştık!” diyorum.

Yapmış olduğu fedakarlığı düşününce kendimi daha farklı hissediyorum. Bana karşı takındığı tüm tavırlarına rağmen, aslında beni gerçekten sevdiğini düşünmeye başlıyorum. Ve düşündüğüm kadar bencil olmadığını da...

Tam dönüp gidecekken, bottan başka bir ses daha yükseliyor.

“Bekleyin!” diye bağırıyor Ben.

Dönüp bakıyorum.

“Beni burada Rose ile yalnız bırakamazsınız! Ya biri gelirse? O zaman ne yaparım?”

“Sen bota göz kulak ol!” diyip tekrardan gitmek için arkasını dönüyor Logan.

“Bunu nasıl alıştıracağımı bile bilmiyorum!” diye bağırıyor Ben.

“Yanımda korunmak için silah bile yok!”

Logan sinirli bir şekilde donerek hızla bota yaklaşıyor ve bacağındaki kayışa taktığı silahlardan birini çıkararak Ben'e fırlatıyor. Silah, göğsüne öylesine sert çarpıyor ki Ben resmen sarsılıyor.

Logan alaycı bir edayla, “Belki kullanmayı da öğrenirsin böylece!” diyerek tekrar donyor.

Nasıl kullanacağını bile bilmediği silah elinde, çaresiz ve korkmuş bir şekilde orada öylece kalan Ben'e bakıyorum. Tam anlamıyla dehşet içinde görünüyor.

Onu teselli etmek istiyorum. Her şeyin iyi olacağını; en kısa sürede doneceğimizi söyleyerek... Ama arkamı

dönüp önümüzdeki o koskocaman sıra
dağlara bakınca, ilk kez, ben bile bundan
emin olamıyorum.

İKİ

Karın içinde hızlı adımlarla ilerliyoruz. Endişe içinde kararan gökyüzüne baktığımda zamanın baskısını hissediyorum. Arkamı döndüğümde karda beliren ayak izlerimi görüyorum ve onların ötesinde, geride, botun içinde gözleri kocaman açık bir şekilde bize bakan Rose ve Ben'i görüyorum. Rose, kendisi kadar korkmuş olan Penelop'a sıkı sıkıya sarılmış. Penelope havlıyor. O üçünü botta yalnız başlarına bıraktığımız için üzülüyorum ama görevimiz için bunun gerekli olduğunun farkındayım. İhtiyacımız olan kaynakları ve yiyeceği bulabileceğimize inanıyorum ve köle

avcılarından da oldukça uzakta olduğumuz düşüncesindeyim.

Karla kaplanmış olarak hızla harap kulübeye doğru koşuyorum. Yıllar önce içine sakladığım kamyonun hala içeride olması için dua ederek eğik kapısını hızla açıyorum. Deposunda yaklaşık 8 saatlik yakıt kalmış, arabadan daha çok bir hurdayı andıran eski püskü paslanmış bir kamyonet. 23. Yol'da tökezleyince onu dikkatli bir şekilde nehrin aşağısında kalan buraya saklamıştım belki yine ihtiyaç duyarım diye. O takla attığı anda ne denli şaşırdığımı hatırlıyorum.

Kulübenin kapısı gıcırdayarak açılıyor ve işte orada! Hala bıraktığım ilk günkü gibi samanların altında, orada öylece duruyor. İçime bir rahatlama yayılıyor. Yanına giderek samanları kaldırıyorum.

Donmuş metale dokununca ellerim buz kesiyor. Kulübenin arka tarafına geçerek ambarın iki kapısını da açıyorum ve bu sayede içeriye ışık giriyor.

“Güzel tekerler...” diyor Logan arkamdan gelip kamyoneti inceleyerek. “Bunun çalıştığına emin misin?”

“Hayır.” diyorum. “Ama babamın evi yaklaşık 30 kilometre uzakta ve dağa tırmanma gibi bir şansımız da yok.”

Ses tonundan, aslında bu göreve çıkmayı hiç istemediğini, bota geri dönüp nehir boyunca yukarı gitmek istediğini anlayabiliyorum.

Sürücü koltuğuna geçerek koltuğun altında anahtarları arıyorum. Nihayet derinlerde bir yerde elime çarpıyor. Anahtarı kontağa takıp,derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum.

Lütfen Tanrım, lütfen!

İlk önce hiçbir hareket yok. Kalbim duracak gibi oluyor.

Ama anahtarı tekrar tekrar, vazgeçmeden çeviriyorum ve yavaş yavaş bir hareketlilik olmaya başlıyor.

Başlangıçta sanki ölmekte olan bir kedi sesi gibi bir ses çıkıyor. Ama vazgeçmeden çevirmeye devam edince, nihayet daha çok kendini toparlamaya başlıyor.

Hadi yavrum, hadi!

Sonunda gürlleme sesiyle birlikte hayat belirtileri göstermeye başlıyor. Arka tekerler üzerinde bariz bir şekilde hareketlilik meydana geliyor ve neticesinde çalışıyor.

İçimdeki rahatlamayla birlikte gülümsememek elimde değil. Çalışıyor.

Gerçekten çalışıyor. Artık evime gidip, köpeğimi gömüp, yiyecek alabileceğiz. Sanki Sasha yukarıdan bize yardım ediyormuş gibi bir his kaplıyor bedenimi. Belki, babam da...

Yolcu koltuğunun kapısını açarak heyecan içinde kamyonete biniyor Bree ve o tek kişilik koltukta biraz daha bana doğru yanaşıyor. Hemen yanına Logan binerek kapıyı kapatıyor ve ileriye bakıyor.

“Neyi bekliyorsun?” diye soruyor.
“Saat işliyor.”

“Aynı şeyi sürekli söylemene gerek yok!” diyerek onun gibi karşılık veriyorum ben de.

Kamyoneti çalıştırarak ikindi vakti aydınlığında harap kulübeden dışarı çıkıyoruz. Önce tekerler karlı zemine

takılıyor ama biraz daha gaza yüklenince yol almaya başlıyoruz.

Yalın tekerler üzerinde ilerledikçe her seferinde sarsılıyor. Ama durmaksızın ilerlemeye devam ediyoruz. Zira, o an aklımda olan tek şey ilerlemek...

Çok geçmeden, küçük bir kasaba yoluna çıkıyoruz. Gün içinde karın erimiş olması beni çok mutlu ediyor yoksa asla başaramayız.

Nihayet iyi bir hıza ulaşmaya başlıyoruz. Kamyonet beni gerçekten şaşırtıyor, çalıştıkça iyice kendine geliyor. 23 numaralı yoldan batıya doğru giderken hızımız neredeyse 40 kilometreye ulaşıyor. Gaza basmaya devam ediyorum. Ta ki, bir çukura denk gelinceye kadar... Pişman oluyorum. Hepimiz başımızı çarparak inliyoruz. Karlı zemindeki çukurları

görmek neredeyse imkansız. Ben ise bu yolların ne denli kötü olduğunu unutmuşum.

Bir zamanlar evime gittiğim bu yoldan tekrar geçiyor olmak gerçekten tüyler ürpertici. Eskiden köle avcılarını takip ettiğim bu yolda ilerledikçe, bir anda eski anılar geçiveriyor gözlerimin önünden. Motosikletimle bu yoldan hızla inip ölümle burun buruna geldiğim o anı anımsıyorum ve hemen bu düşünceden kurtulmaya çalışıyorum.

Az daha ilerleyince, yola devrilmiş, üstü tamamen karla kaplı bir ağaç çıkıyor karşımıza. Hemen, bizi koruyan bazı isimsiz yardımseverlerin, köle avcılarının yolunu kesmek için devirdikleri ve benim yoluma düşen o ağaç olduğunu fark ediyorum. Elimde olmadan, acaba hala

ormanın derinliklerinde yaşıyan belki de hali hazırda bizi gözetlemekte olan kişilerin olup olmadığını merak ediyorum. Ormanlığı iyice tarayarak etrafa şöyle bir bakıyorum. Ama hiçbir ize rastlamıyorum.

Hala yeterince zamanımız var ve neyse ki her şey yolunda gidiyor. Bu duruma inanmak biraz güç. Her şey sanki çok kolay oluyor. Yakıt göstergesine bakıyorum, çok fazla kullanmamışız. Hoş, göstergenin ne denli doğru olduğunu bilmiyorum. Bir an, gidip dönmemiz için yakıtımızın yeterli olup olmayacağını merak ediyorum. Acaba bu koyulduğumuz iş, aptalca bir fikir miydi diye düşünmeden edemiyorum.

Nihayet, bizi dağın yukarısına, babamın evine götürecekt olan dar ve

rüzgarlı ana yola çıkıyoruz. Dağ yolunu döndükçe ve sağ tarafımdaki dik uçurumların kıyısından geçtikçe gerginliğim iyice artıyor. Dışarı baktığımda gördüğüm, Catskill'i çevreleyen sıra dağların inanılmaz güzellikteki manzarasından gözümü alamıyorum. Ama uçurumlar çok dik ve burada kar daha kalın. Yanlış bir manevrada, yanlış bir patinajda tüm bu kar yığınının çığ halinde aşağı ineceğinin farkındayım.

Kamyonetin, tüm bunlara rağmen sorun çıkarmaması beni şaşırtıyor. Buldok misali ilerlemeye devam ediyor. Çok geçmeden, en kötü kısmı aşmayı başarıyoruz ve bir dönemeci de geçince birden eski evimizi görüyorum ileride.

“Bak! Babamızın evi!” diye bağıırıyor Bree heyecan içinde.

Ben de evimizi gördüğüm için çok mutluyum. Nihayet geldik ve hala yeterince zamanımız var.

“Gördün mü?” diyorum Logan'a. “Çok da kötü değilmiş.”

Logan hâlâ gergin görünüyor; yüzü belirgin bir gerginlik içinde ağaçlıklara bakıyor.

“Buraya kadar gelmeyi başardık.” diye homurdanıyor. “Ama henüz geri dönmedik.”

Her zamanki gibi... Hatalı olduğunu asla kabul etmez.

Kamyonetı eski evimizin önüne çektiğimde yerde köle avcılarının izlerinin olduğunu görüyorum. Eski günler geliveriyor birden aklıma. Bree'yi ele

geçirdiklerinde yaşadığım o dehşet... Yanına giderek elimi omuzuna uzatıyorum ve onu sıkıca kavırıyorum. Bir daha asla onu gözümün önünden ayırmamaya kararlıyım.

Kontağı kapatıyorum ve hep birlikte arabadan inerek hızlı adımlarla eve doğru ilerliyoruz.

“Dağınıklığı için kusura bakma artık.” diyorum Logan'a kapıyı açmak için öne geçerek. “Misafir beklemiyordum.”

Normalin aksine gülümsüyor.

“Ha ha!” diyor düz bir şekilde.

“Ayakkabılarımı da çıkarayım mı?”

Mizahi bir karşılık... Bu, beni şaşırtıyor.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde yüzümdeki tebessüm aniden kayboluveriyor. Önümdeki manzara

karşısında kalbim duracak gibi oluyor. Sasha, etrafa yayılan kurumuş kanı ve cansız bedeni donmuş bir şekilde orada öylece yatıyor. Birkaç adım ilerisinde Sasha'nın öldürdüğü köle avcısının yere serilmiş donuk cesedi var.

Bir üzerimdeki cekete baktım—bir de onun ceketine—bir elbiselerime baktım—bir de onunkilere—bir kendi botlarıma baktım—bir de onun botlarına—ve kendimi bir garip hissettim. Sanki onun yürüyen ikizi gibiyim.

Logan da bunu fark etmiş olacak ki bana bakarak:

“Donunu da almadın değil mi?” diye soruyor.

Şöyle bir yere bakıyorum ve almadığımı hatırlıyorum. Bunu yapmam fazla olurdu.

Başımı sallıyorum.

“Aptal...” diyor.

O söyleyince, haklı olduğunu fark ediyorum. Eski pantolonum ıslak ve soğuk. Üzerime yapışıyor. Hem kendim için olmasa bile Ben'in işine yarayabilir. Bunları görmezden gelmek yazık olur. Neticede, gayet güzel kıyafetler...

O anda, boğuk bir ağlama sesi duyuyorum ve dönüp baktığımda Sasha'nın başında duran Bree'yi görüyorum. Yere çömüş, eski köpeğine bakarken onun yüzünü öylesine acı içinde görmek yüreğimi parçalıyor.

Yanına giderek ona sarılıyorum.

“Tamam, Bree...” diyorum. “Ona daha fazla bakma.”

Alnından öperek başını başka yöne çevirmeye çalışıyorum ama şaşırtıcı bir

güçle beni itiyor.

“Hayır!” diye bağılıyor.

İlerleyerek dizleri üzerine çöküyor ve yerde yatmakta olan Sasha'yı kucaklıyor.

Kollarını, boynuna doluyor ve onu kendine doğru çekerek başından öpüyor.

Logan ile birbirimize bakıyoruz.

İkimiz de ne yapacağımızı bilemiyoruz.

“Zamanımız yok.” diyor Logan. “Onu bırakıp işe koyulmamız gerekiyor.”

Ben de yanına çökerek Sasha'nın başını okşuyorum.

“Her şey iyi olacak, Bree. Sasha şimdi daha güzel bir yerde. Şimdi daha mutlu. Duyuyor musun beni?”

Gözlerinden yaşlar süzülüyor.

Doğrularak derin bir nefes alıyor ve elinin tersi ile göz yaşlarını siliyor.

“Onu bu şekilde bırakamayız.” diyor.

“Onu gömmemiz gerek.”

“Gömeceğiz.” diyorum.

“Yapamayız.” diyor Logan. “Toprak tamamen donmuş durumda.”

Ayağa kalkıp şimdiye kadar hiç olmadığı kadar büyük bir sinirle Logan'a bakıyorum. Sinirli oluşum, özellikle haklı olduğunu bilmemden. Bunu düşünmem gerekirdi.

“Peki, ne yapmamızı önerirsin?” diye soruyorum.

“Bu, benim sorunum değil. Ben dışarıyı kolluyor olacağım.”

Logan arkasını dönerek dışarı çıkıyor ve arkasından dış kapıyı çarpıyor.

Bree'ye bakıyorum; hemen bir şeyler düşünmeye çalışıyorum.

“Haklı...” diyorum. “Onu gömmek için zamanımız yok.”

“HAYIR!” diye haykırıyor. “Söz vermiştin. *Söz vermiştin!*”

Haklı, söz vermiştim. Ama enine boyuna düşünmemiştim. Sasha'yı burada böylece bırakmak beni kahrediyor. Ama kendi canımızı da riske atamam. Hem Sasha da bunu istemezdi.

Bir fikrim var.

“Nehre ne dersin, Bree?”

Dönüp bana bakıyor.

“Onu suya gömsek ne olur? Hani, şerefle ölen askerlere yaptıkları gibi...”

“Ne askerleri?” diye soruyor.

“Askerler denizde öldükleri zaman, onları denize gömerler. Bu, bir çeşit şeref törenidir. Sasha nehiri severdi. Eminim orada mutlu olacaktır. Sasha'yı da

yanımızda götürerek onu nehire gömebiliriz. Olmaz mı?”

Vereceği cevabı beklerken kalbim hızla atmaya başlıyor. Zamanımız daralıyor ve değer verdiği şeyler konusunda Bree'nin ne denli inatçı olabileceğini de çok iyi biliyorum.

Ama şükür ki kabul ediyor.

“Olur.” diyor. “Ama onu ben taşıyacağım.”

“Ama senin için çok ağır...”

“Onu ben taşımazsam, hiçbir yere gelmiyorum.” diyor elleri belinde, kararlı bakışlarla bana bakarak. Asla ikna olmayacağını gözlerinden görebiliyorum.

“Tamam.” diyorum. “Sen taşı.”

Birlikte Sasha'yı yerden kaldırıyoruz ve ardından işimize yarayabilecek başka bir şey var mı diye şöyle bir evi kolaçan

ediyorum. Hızla köle avcısının cesedinin yanına giderek pantolonunu çıkarıyorum. Tam o sırada cebinde bir şey olduğunu fark ediyorum. Büyük ve metal bir şey olduğunu hissedince mutlu bir şaşkınlık alıyor beni. Sustalı bir bıçak çıkıyor cebinden. Elime alır almaz ürperiyorum ve hemen kendi cebime atıveriyorum.

Belki işe yarar şeyler bulurum diye odadan odaya koşarak evin kalanını da hızla gözden geçiriyorum. Birkaç eski çuval buluyorum ve hepsini alıyorum. Birini açıp içine Bree'nin en sevdiği *The Giving Tree* kitabını ve benim *Lord of the Flies* kopyamı koyuyorum. Dolaplardan birine giderek içindeki tüm mum ve kibritleri alıp, onları da çuvala atıyorum.

Mutfaktan girip garajdan çıkıyorum. Köle avcıları evi bastığında tüm kapılar

kapı olmaktan çıkmıştı zaten. Garajın arka tarafına bakmaya zamanları olmamıştır diye umut ediyorum. Çünkü orada alet kutusu vardı. Duvardaki bir girintiye iyice saklamıştım onu. Hemen arka tarafa koşup onun hala orada olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. Ağır olduğu için tüm kutuyu taşımak zor. Bu yüzden, hemen içine dalarak işe yarar ne var diye göz atıyorum. Küçük bir çekiç, tornavida ve küçük bir kutu da çivi alıyorum. Bir de bataryası içinde olan bir fener buluyorum. Deneyince çalıştığını görüyorum. Küçük bir pense takımı ve bir de ingiliz anahtarı alarak kutuyu kapatıyorum ve gitmeye hazırlanıyorum.

Tam çıkmak üzereyken, yukarıda, duvarın üstünde gözüme bir şey takılıyor. Bir kancaya asılı, düzgünce toplanmış

büyük bir çelik halat... Bunu tamamen unutmuştum. Yıllar önce, babam bunu alıp, biz eğlenelim diye iki ağaç arasına bağlamıştı. Bir kereye mahsus bununla oynamıştık ama sonra bir daha oynamamıştık. Babam da alıp garaja asmıştı. Şimdi ona bakınca, değerli olabileceğini düşünüyorum. Alet tezgahına çıkıp uzanıyorum ve onu bir omuzuma, çuvalları diğer omuzuma atıp çıkıyorum.

Hızla garajdan ayrılıp eve geri dönüyorum. Bree, Sasha'yı kucağına almış ona bakar bir vaziyette orada öylece duruyor.

“Hazırım.” diyor.

Hızla ön kapıdan çıkıyoruz. Logan dönüp Sasha'yı görünce başını sallıyor.

“Onu nereye götürüyorsunuz?” diye soruyor.

“Nehre...” diyorum.

Olmaz dercesine tekrar başını sallıyor.

“Zaman daralıyor.” diyor. “Geri dönmemiz için son 15 dakikanız var. Yiyecekler nerede?”

“Burada değil.” diyorum. “Daha yukarıda, benim bulduğum kulübeye çıkmamız gerek. 15 dakika içinde halledebiliriz.”

Bree ile birlikte kamyonete doğru yürüyorum ve çelik halatla çuvalları kamyonetin arkasına atıyorum. Yiyecek taşımakta işe yarar diye boş çuvalları da yanıma alıyorum.

“O halat ne?” diye soruyor Logan arkamızdan gelerek. “Ona ihtiyacımız yok.”

“Asla bilemezsin.” diyorum.

Dönüp, hala gözlerini Sasha'dan ayırmayan Bree'nin omuzundan tutarak onu karşı dağa doğru çeviriyorum.

“Hadi gidelim!” diyorum Logan'a.

Gönülsüz bir edayla dönüp peşimizden dağa doğru tırmanıyor.

Üçümüz de istikrarlı bir şekilde tırmanmaya devam ediyoruz. Rüzgar gittikçe şiddetini arttırıyor ve yukarı çıktıkça hava daha çok serinlemeye başlıyor. Endişe dolu gözlerle gökyüzüne bakıyorum. Düşündüğümünden daha hızlı kararıyor hava. Logan'ın haklı olduğunu biliyorum. Gece çökmeden nehre geri dönmeliyiz. Ama burada güneşin batışını görünce endişem iyice artıyor. Yine de, o yiyecekleri kesin ele geçirmemiz gerektiği düşüncesindeyim.

Üçümüz birlikte dağa doğru zorlu adımlarla ilerlemeye devam ediyoruz ve nihayet zirveye varmayı başarıyoruz. Sert bir rüzgar vuruyor yüzüme. Her geçen dakika hava daha çok kararmaya ve soğumaya başlıyor.

Kulübeye doğru kendi adımlarımı takip ederek ilerliyorum. Kar, burada oldukça kalın. Sanki yürüdükçe botlarımı parçalıyor gibi hissediyorum. Nihayet kulübeyi görüyorum. Her zamanki gibi karla kaplı, iyice saklanmış bir halde duruyor. Hemen gidip o küçük kapısını merakla açıyorum. Logan ve Bree ise arkamda duruyorlar.

“İyi buldun!” diyor Logan ve ilk kez ses tonunda bir övgü hissediyorum. “Çok iyi gizlenmiş. Sevdim. Öyle ki burada kalmayı bile isteyebilirim—tabii,

peşimizde köle avcıları olmasaydı ve yeterince yiyeceğimiz olsaydı.”

“Aynen...” diyorum, küçük kulübeye yavaştan girerek.

“Çok güzel!” diyor Bree. “Bizim taşınmayı düşündüğümüz ev burası mıydı?”

Ona dönüp baktığımda içim bir kötü oluyor ve başımla dediğini onaylıyorum.

“Belki başka zaman...”

Anlıyor. Köle avcılarını bekleme konusunda da hiç endişeli görünmüyor.

Hızla içeri girip yerdeki ambarın kapağını açıyorum ve dik merdivenlerden aşağı iniyorum. Aşağısı çok karanlık; yolumu, tamamen hislerime güvenerek buluyorum. Dokundukca tıngırdama sesi çıkaran bir cam dizisine denk geliyorum. Kavanozlar... Hiç zaman harcamıyorum.

Yanımda getirdiğim çuvallara mümkün olduğunca ve hızlı bir şekilde kavanozlardan koyuyorum. Çuvallar o kadar ağırlaşıyor ki, zorla dışarı çıkarabiliyorum. Ama o sırada aklıma ahududu reçeli, böğürtlen reçeli, turşular ve salatalıkların da orada olduğu geliyor. Çuvala sığıdığı kadarıyla her şeyi alıp yukarıya, Logan'a veriyorum. Sonrasında da üç çuval daha dolduruyorum.

Bir tarafta ne var ne yok öylece alıyorum.

“Yeter...” diyor Logan. “Fazlasını taşıyamayız. Hava iyice kararıyor. Gitmemiz gerek.”

Artık, Logan'ın sesinde daha çok saygı emaresi var. Belli ki bulduğum zuladan bir hayli etkilenmiş ve buraya gelmemizin

ne denli gerekli olduğunu o da nihayet anlamış.

Aşağı doğru eğilerek yardım için bana elini uzatıyor ama onun yardımına ihtiyaç duymadan kendi başıma hızla yukarı çıkıyorum. Az önceki davranışı için hala ona kırgınlık var içimde.

Yukarı çıkar çıkmaz iki ağır çuvalı sırtlanıyorum. Kalanları da Logan alıyor. Üçümüz birlikte hızla kulübeden çıkıyoruz ve sarp yoldan aşağı kendi ayak izlerimizi takip ederek inmeye başlıyoruz. Dakikalar sonra, kamyoneti bıraktığımız yere varıyoruz. Her şeyin hala yerli yerinde olması içimi rahatlatıyor. Şöyle bir ufku kontrol ediyorum, dağda ya da vadide her hangi bir hareketlilik görünmüyor.

Tekrardan kamyonete biniyoruz. Kontağı çeviriyorum. Çalıştığı için mutluyum. Yoldan aşağı doğru gitmeye başlıyoruz. Yiyecekleri, ihtiyacımız olan aletleri, köpeğimizi.. Her şeyi aldık. Hatta, babamın evine de son kez veda etme şansım oldu. Mutlu hissediyorum. Hemen yanımda oturan Bree'nin de aynı şekilde hissettiğini düşünüyorum. Logan kendi dünyasında kaybolmuş bir şekilde camdan dışarıya bakıyor. Ama bence, verdiğimiz kararın ne denli doğru olduğunu düşünüyor.

*

Dağdan aşağı inerken hiçbir sorunla karşılaşmıyoruz. Öyle ki kamyonetin frenlerinin bu denli iyi tutuyor olması bile beni şaşırtıyor. Çok dik olan bazı yerlerde frenden çok kontrollü kayma gibi gidiyor

olsak da dakikalar sonra en kötü kısmı geçmeyi başarıyoruz ve nihayet doğruya doğru gitmek üzere 23 numaralı yola çıkıyoruz. Biraz daha hızlanıyoruz ve uzun bir süre sonra ilk kez bu kadar iyimser bir ruh haline bürünüyorum. Çok değerli aletlerimiz oldu. Üstüne üstlük bize günlerce yetecek yiyeceğimiz de var artık. Botumuza ulaşmak üzere 23 numaralı yoldan aşağı doğru inerken kendimi çok iyi ve ve sanki tüm sıkıntılardan kurtulmuş gibi hissediyorum.

Tam o anda her şey değişiveriyor.

Birden, nerden çıktığı belirsiz bir adam kendini yolun tam ortasına atarak ellerini sallamaya başlayınca frenlere asılıyorum. Neredeyse 50 metre ötemizde

ve ona çarpmamak için frenlere çok sert basınca kamyonet savruluyor.

“SAKIN DURMA!” diye bağıyor Logan. “Sürmeye devam et!” En sert askeri sesini kullanıyor bu emirleri verirken.

Ama onu dinleyemiyorum. Zira, önümde çaresiz, yırtık pantolonlu, üzeri çıplak, soğuktan donmak üzere olan bir adam var. Uzun ve siyah bıyıkları, dağınık saçları, iri ve siyah gözleriyle tam önümüzde duruyor. O kadar zayıf ki sanki günlerdir ağzına lokma sürmemiş. Göğsüne bağlı bir yayı ve okları var. Bizim gibi hayatta kalan biri olduğu çok açık.

Karşımızda durmuş telaşla ellerini sallarken onu ezip geçemem. Onu orada öylece bırakamam da.

Adama çarpmamıza ramak kala ani bir şekilde durmayı başarıyoruz. Sanki gerçekten duracağımızı beklemiyormuşcasına gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde öylece kalakalıyor.

Logan, hiç vakit kaybetmeden tabancasına sarılarak aşağı iniyor ve tabancayı adamın kafasına doğrultuyor.

“GERİ ÇEKİL!” diye bağılıyor.

Ben de kamyonetten aşağı iniyorum.

Adam ellerini yavaşça havaya kaldırıyor ve şaşırmış bir edayla birkaç adım geriliyor.

“Ateş etmeyin!” diye yalvarıyor adam.

“Lütfen! Ben de sizin gibiyim! Yardıma ihtiyacım var. Lütfen... Beni burada ölüme terk edemezsiniz. Açlıktan ölüyorum. Günlerdir boğazımdan bir lokma bile

geçmedi. Sizinle gelmeme izin verin.
Lütfen... *Yalvarıyorum!*”

Konuşurken sesi çatlıyor. Yüzündeki ıstırabı görebiliyorum. Nasıl hissettiğini anlayabiliyorum. Kısa süre önce, ben de onun gibiydim. Bu dağlardaki yiyeceklerle hayatta kalmaya çalışıyordum. Şimdi biraz daha iyi bir durumdayım.

“İşte, alın bunu!” diyor adam yayını ve oklarını sırtından çıkararak. “Bunlar sizin olsun! Benden size zarar gelmez!”

“Yavaşça yaklaş.” diyor Logan hala dikkatli ve şüphe eder bir tutumla.

Adam yavaşça yaklaşıyor ve silahını teslim ediyor.

“Brooke, al şunları!” diyor Logan.

İlerleyerek adamın uzattığı yay ve okları alıyorum ve kamyonetin arkasına atıyorum.

“Bakın...” diyor adam hafif bir gülümsemeyle. “Tamamen zararsızım. Sadece size katılmak istiyorum. Lütfen... Beni burada ölüme terk edemezsiniz.”

Logan yavaş yavaş sakinleşerek silahını hafifçe indiriyor. Ama gözü hala pür dikkat, adamın üzerinde.

“Kusura bakma.” diyor Logan. “Başka birinin daha sorumluluğunu alamayız.”

“Bekle!” diye bağıriyorum Logan'a. “Burada sadece sen yoksun! Tüm kararları da öyle kendi başına alamazsın!” Adama dönüyorum. “İsmin ne?” diye soruyorum. “Nerelisin?”

Çaresiz bakışlarla bana bakıyor.

“İsmim, Rupert.” diyor. “Yaklaşık 2 yıldır burada yaşam mücadelesi veriyorum. Seni ve kız kardeşini daha önce görmüştüm. Köle avcıları kız

kardeşini ele geçirdiğinde size yardım etmeye çalışmıştım. O ağacı kesip yola deviren, bendim!”

Bu sözü duyar duymaz kalbim çıkacak gibi oluyor. Bize yardım etmeye çalışan kişi, oymuş. Onu burada yalnız başına bırakamam. Bu doğru olmaz.

“Onu da götürmek zorundayız.” diyorum Logan'a. “Bir kişiden bir şey olmaz.”

“Onu tanımıyorsun.” diye karşılık veriyor Logan. “Ayrıca, yeterli yiyeceğimiz yok.”

“Avlanabilirim!” diyor adam. “Yayım ve oklarım var!”

“O dediğini burada yapman senin için daha iyi!” diyor Logan.

“Lütfen...” diyor Rupert. “Yardım edebilirim. Lütfen... Yiyeceğinizden bir

parça bile yemem.”

“Onu da götürüyoruz!” diyorum Logan'a.

“Hayır, g t rm yoruz!” diye karşı çıkıyor. “Bu adamı tanımıyorsun bile! Onunla ilgili en ufak bir şey bilmıyorsun!”

“*Seninle* ilgili de çok fazla bir şey bildiğim söylenemez.” diyorum Logan'a oldukça sinirli bir şekilde. Onun bu denli kuşkucu ve tedbirli olmasından nefret ediyorum. “Yaşamaya hakkı olan bir tek sen değilsin.”

“Onu yanımıza alırsan, hepimizi tehlikeye atmış olursun.” diyor. “Sadece kendini değil, kız kardeşini de...”

“şu an burada   kişiyiz!” Bree'nin sesi geliyor.

Dönüp baktığımda, kamyonetten indiğini ve hemen arkamızda durduğunu görüyorum.

“Bu da demokratik olmamız gerektiği anlamına geliyor. Benim de fikrimi almak zorundasınız ve ben, onun bizimle gelmesinden yanayım. Onu burada öylece ölüme terk edemeyiz.”

Logan bezgin bir ifadeyle başını sallıyor. Sanki çenesi kaskatı kesilmişcesine hiçbir söz söylemeden dönüp kamyonete biniyor.

Adam, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor; öyle ki tüm yüzü kırış kırış oluyor.

“Teşekkür ederim.” diye fısıldıyor. “Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

“Fikrini değiştirmeden kamyonete bin yeter.” diyerek kamyonete doğru yöneliyoruz.

Rupert kapıya yanaşınca Logan: “Sen ne oturmuyorsun. Kamyonetin arkasına atla.” diyor.

Ben, bu duruma tam karşı çıkmaya hazırlanıyorum ki Rupert mutlu bir ifadeyle kamyonetin arkasına biniyor. Bree ve ben de binince tekrar yola koyuluyoruz.

Nehre iniş yolumuz tam bir endişeli süreç halini alıyor. İlerledikçe, gökyüzü daha da kararıyor. Gözüm sürekli olarak bulutların ardından kan kırmızı görünen gün batımında. Her geçen saniye, hava daha da soğuyor ve kar, daha da sertleşiyor; bazı yerlerde ise buza dönüşüyor. Bu durum, yolculuğumu daha

da zorlu bir hale sokuyor. Yakıt göstergesi gitgide kırmızıya dönerek azalıyor. Sadece 1,5 kilometre civarında yolumuz kalmış olmasına rağmen, her metrede büyük bir mücadele veriyormuşuz gibi hissediyorum. Öte yandan, Logan'ın yeni yolcumuz yüzünden ne denli gergin olduğunu da unutmamak gerek. Aramıza, sadece bir yabancı daha eklendi, yiyeceğimizi paylaşacağımız bir kişi daha...

Bir yandan gaza basıp bir yandan da sessizce kamyonetin nehre kadar devam etmesini, havanın kararmamasını ve karın daha fazla sertleşmemesini diliyorum. Tam, asla varamayacağız diye düşünmeye başlarken, önümüzdeki dönemecin ardından ufku görüyorum. Kamyonetin dayanmasını ümit ederek, nehre doğru giden dar kasaba şeridinde gaza

yükleniyorum. Biliyorum ki botumuz, sadece birkaç yüz metre ötede.

Bir dönemeçten daha geçiyoruz ve ileride, botumuzu görünce yüreğime bir rahatlama geliyor. Hala orada, suyun içinde hafif hafif sallanmakta. Gergin bakışlarla gözlerini ufka dikmiş dönüşümüzü bekleyen Ben'i görüyorum.

“İşte bizim bot!” diye haykırıyor Bree heyecan içinde.

Aşağı doğru hızlandıkça, yol daha da bozulmaya başlıyor. Ama başaracağız! İçimdeki tüm gerginlik yerini rahatlamaya bırakıyor.

Fakat, ileriye bakınca, uzakta gördüğüm bir şey tüm bedenimi endişeye salıyor. Gözlerime inanamıyorum. Bunu, Logan da görmüş olmalı.

“Kahretsin!” diye mırıldanıyor.

Ötede, Hudson Nehri üzerinde, büyük, gösterişli ve siyah bir köle avcısı botu hızla bize doğru yaklaşıyor. Bizimkinin iki katı kadar büyüklükte ve kuşkusuz, bizimkinden kat kat donanımlı bir bot... İşin daha da kötüsü, arkasında başka bir bot daha hızla yaklaşıyor.

Logan haklıydı. Düşündüğümünden daha da yakınımızdaydılar.

Hemen frenlere asılıyorum ve rıhtıma yaklaşık 10 metre kala ani bir şekilde duruyoruz. Kamyoneti park halinde bırakıp aşağı iniyorum ve bota doğru koşmak için hazırlanıyorum.

Aniden, oldukça ters bir durumla karşılaşıyorum. Bir kolun, boğazımı sıkı sıkıya sarmaladığını hissediyorum. Nefesim neredeyse kesilecek gibi oluyor. Ardından, geriye doğru sürükleniyorum.

Nefesim iyice kesiliyor, başım dönmeye başlıyor ve neler konusunda hiçbir fikrim yok. Köle avcıları, bizi tuzığa mı düşürdüler?

“Kımıldama.” diyor bir ses kulağıma alçak bir tonda.

Boğazımda keskin ve soğuk bir şey hissediyorum; bir bıçak...

Tam o an neler olduğunu anlıyorum: Rupert... O yabancı... Bana, tuzak kurmuş.

ÜÇ

“SİLAHINI İNDİR!” diye bağılıyor Rupert. “HEMEN!”

Logan, elindeki tabancayı beni rehin alan Rupert'a doğrultmuş bir vaziyette birkaç metre ötemizde duruyor. Silahı sabit bir şekilde tutarken bu adamı kafasından vurup vurmama konusunda ölçümler yaptığını görebiliyorum. Vurmak istiyor ama kazara beni vurmaktan korkuyor.

Bu adamı yanımıza almakla ne denli aptalca bir karar verdiğimi şimdi anlıyorum. Logan, başından beri haklıymış. Onu dinlemem gerekirdi. Rupert'in tek amacı, bizi kullanarak tüm ekipman ve yiyeceklerimizi ele geçirmek

ve botumuza sahip olmakmış. Kararlı görünüyor. Bir anda, beni kesinlikle öldüreceğini seziyorum. Bundan şüphem yok.

“Ateş et!” diye bağıyorum Logan'a. “Hadi!”

Logan'a güveniyorum—keskin bir nişancıdır kendisi. Ama Rupert beni öylesine sıkı tutuyor ki Logan tereddütte kalıyor. İşte tam o an Logan'ın beni kaybetmekten ne kadar çok korktuğunu fark ediyorum. Beni önemsiyor... Gerçekten önemsiyor.

Logan yavaş yavaş silahını indirerek karın üstüne, yere bırakıyor. Kalbim duracakmış gibi hissediyorum.

“Bırak onu!” diye bağıyor.

“Yiyecekler!” diye karşılık veriyor Rupert, nefesinin sıcaklığını kulağımın

dibinde hissediyorum. “O uvalları da! Hepsini bana getir! Hemen!”

Logan, yavaşça kamyonetin arkasına giderek bagaja uzanıyor ve ağır olan dört çuvalı da alıp adama doğru yürümeye başlıyor.

“Hepsini yere bırak!” diye bağırıyor Rupert. “Yavaşça!”

Logan, yavaş bir şekilde çuvalları yere bırakıyor.

Uzaktan, yaklaşan köle avcılarının botlarının sesini duyabiliyorum. Hala inanamıyorum. Ne kadar da aptalmışım! Her şey gözlerimin önünde darma duman oluyor.

Bree kamyonetten iniyor.

“Kardeşimi bırak!” diye bağırıyor adama.

Tam o an, olacaklar gözümün önünde film şeridi gibi geçiveriyor. Neler olacağını tahmin edebiliyorum. Rupert, benim gırtlığımı kestikten sonra Logan'ın silahını alarak Logan'ı ve Bree'yi öldürecek. Ardından, Ben ve Rose'u da... Bizim işimizi bitirdikten sonra ise botumuzu ve yiyeceklerimizi de alıp gidecek.

Beni öldürmesi ayrı ama Bree'yi öldürmesi... İşte buna asla izin veremem.

Aniden, bir şey beliriveriyor zihnimde. Babamın dayanıklılığı ve bana öğrettiği yakın dövüş yöntemleri geliyor gözlerimin önüne. Basınç noktaları, etkisiz hale getirme yöntemleri, farklı durumlarda nasıl kurtulabileceğim, tek bir hamlede bir adamı nasıl ayaklarımın önüne serebileceğim ve elbette, boğazıma

dayanan bir bıçaktan nasıl
kurtulabileceğim...

Eski reflekslerimi harekete geçirerek
vücudumu hazırlıyorum. Dirseğimin iç
kısımını 6 santim kadar kaldırıp doğruca
adamın karın boşluğuna indiriyorum.

İstediğim noktaya keskin bir vuruş
gerçekleştiriyorum. O esnada bıçak,
boğazımı çiziyor ve canım acıyor.

Ama, adamın da nefes nefese kaldığını
fark ediyorum. Vuruşum işe yarıyor.

Öne doğru bir adım atıp boğazımı
tuttuğu kolundan kavriyorum ve
bacaklarının arasına ters bir tekme
geçiriyorum.

Birkaç adım geriye tökezliyor ve karın
üstüne yığılıyor.

Hızlı ve derin nefes alıyorum.
Boğazım beni öldürüyor. Logan hemen

yerdeki silahını alıyor.

Arkamı dönüp baktığımda, Rupert'ın hızla botumuza doğru koştuğunu görüyorum. Üç büyük adım attıktan sonra botun tam ortasına atlayıveriyor. Aynı hızla, uzanarak botun rıhtıma bağlı olan halatını kesiyor. Tüm bunları saniyeler içinde gerçekleştiriyor; bu denli hızlı hareket etmesine inanamıyorum.

Ben, kafası karışmış bir vaziyette, ne yapacağını bilmeden öylece orada duruyor. Öte yandan, Rupert ise hiç tereddüt etmeden hızla Ben'e yaklaşıp boş eliyle Ben'in tam suratının ortasına sert bir yumruk indiriyor.

Ben tökezleyip yere düşüyor ve ayağa kalkmasına fırsat kalmadan Rupert onu arkadan yakalayarak boğazına bıçağını dayıyor.

Ben'i kendine kalkan yapmış bir vaziyette dönüp bize bakıyor. Diğer taraftan, Rose korku içinde bir köşeye sinmiş çığlık atıyor. Penelope ise çıldırmışçasına havlıyor.

“Bana ateş edersen, o da ölür!” diye bağıırıyor Rupert.

Logan, yerden aldığı silahını Rupert'a yöneltmiş duruyor. Ama onu vurmak kolay olmayacak. Yaklaşık 15 metre yol alan bot, sağa sola sallanarak rıhtımdan uzaklaşmaya devam ediyor. Logan'ın, Ben'e zarar vermeden onu vurabilmesi için sadece 5 santimlik bir alanı var. Logan tereddüt içinde. Ucunda kendi hayatımız olsa bile Ben'i öldürme riskini almak istemediğini açıkça görebiliyorum. Onu da kurtarmak istiyor.

“Anahtarlar!” diye bağıırıyor Rupert, Ben'e.

Ben, kendince, en azından bir şeyi doğru yaptı, Rupert'ın bota doğru geldiğini görünce anahtarları bir yere saklamış olmalı. Akıllıca...

Birden köle avcılarının uzaktan daha da yaklaştıklarını görüyorum; botlarının motor sesleri giderek daha da artıyor. İçimeki endişe ve çaresizlik duygusu iyice artıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Botumuz, binemeyeceğimiz kadar rıhtımdan uzaklaştı—hoş, binsek bile Rupert, o süreç zarfında Ben'i öldürür.

Penelope havlayarak Rose'ın kucağından atlıyor ve koşarak dişlerini Rupert'ın baldırına geçiriyor.

Çığlık çığlığa kalan Rupert, bir anlığına Ben'i bırakıveriyor.

Birden, bir silah sesi duyuluyor.

Logan, hiç vakit kaybetmeden eline geçen fırsatı değerlendiriyor.

İki kaşının ortasına, tam isabet!

Kurşun beynine girerken Rupert, bir anlığına gözleri sonuna kadar açık bir şekilde bize bakıyor. Ardından, sendeleyerek, sanki oturmuşcasına, geriye doğru, suya düşüyor.

Son.

“Botu tekrar rıhtıma yanaştır!” diye bağılıyor Logan, Ben'e. “HEMEN!”

Ben, hala olayın şokunda, kendisine söyleneni yapıyor. Cebinden anahtarları çıkararak botu çalıştırıyor ve rıhtıma doğru yanaşıyor. Yiyecek çuvallarının ikisini ben alıyorum. Geri kalanını ise Logan alıyor ve bot rıhtıma yanaşır yanaşmaz, çuvalları hemen bota

yüklüyoruz. Bree'yi tutup bota çıkarıyorum ve ardından koşarak kamyonete gidiyorum. Logan diğer malzemeleri alırken ben de Sasha'yi kucaklıyorum. O esnada, aklıma Rupert'ın yay ve okları geliyor ve hemen kamyonetin arkasına koşuyorum. Her şeyi bota yükledikten sonra ben de biniyorum ve rıhtımdan uzaklaşmaya başlıyoruz.

Dümene Logan geçiyor ve son sürat gaza basıyor. Küçük kanala doğru yöneliyoruz.

Yaklaşık birkaç yüz metre mesafede olan Hudson Nehri'nin girişine doğru hızla yol alıyoruz. Ufuktan, köle avcılarının gösterişli, siyah ve korkutucu botlarının hızla bize doğru geldiğini görüyoruz. Aramızda belki de sadece 800 metre var. Oldukça kritik bir durumdayız. Kanaldan kıl payı geçmeyi

başaracakmışız, peşimizdeki köle avcılarından kıl payı kurtulabilecekmişiz gibi görünüyor. Çünkü hemen arkamızdalar.

Hava kararırken Hudson Nehrin'e çıkıyoruz ve köle avcıları da tam gaz peşimizden geliyorlar. Yaklaşık birkaç yüz metre gerideler. Aramızdaki mesafe hızla daralıyor. Onların arkasında ise, her ne kadar hala bir kilometre kadar uzakta olsa da, diğer bot görünüyor.

Biraz nefes alacak zamanımız olsa, Logan'ın bana dönüp "*Söylemiştim!*" diyeceğine eminim. Hoş haklı da...

Ben bu düşünceler içinde dolanırken aniden silah sesleri duyulmaya başlıyor. Mermiler resmen üzerimize yağıyor. Bir tanesi bota çarparak hasar veriyor. Rose ve Bree çığlık içinde...

“Eğilin!” diye bağıríyorum.

Rose ve Bree'yi tuttuğum gibi hemen yere yatırıyorum. Logan hiç oralı olmadan botu sürmeye devam ediyor. Biraz sarsılsa da kontrolü kaybetmiyor. Dümeni kontrol ederken kurşunlardan korunmak için hafifçe yere çömeliyor. Aynı zamanda, oluşmaya başlayan buz kütlelerinden de kaçınmaya çalışıyor.

Botun arka tarafında dizlerimin üzerine çöküyorum. Sadece, gerektiği kadar başımı kaldırarak askeri usulde silahımla nişan alır pozisyona geçiyorum. Bizi takip eden botun dümenindeki adama nişan alıp birkaç el ateş ediyorum.

Hiçbirini tutturamasam da atışlarım en azından botlarının sarsılmasına neden oluyor.

“Dümeni al!” diye bağıırıyor Logan, Ben'e.

Ben, hiç düşünmeden denileni yapıyor. Hızla gidip dümenin başına geçiyor. Bu esnada, bot sarsılıyor.

Logan, dümeni devreder etmez hızla gelip hemen yanıma çöküyor.

Ateş etmeye başlıyor. Atışları arkamızdaki botu sıyırıp geçiyor. Bu arada, onlar da bize ateş ederek karşılık veriyorlar. Mermilerden biri çok az bir farkla başımı sıyırıyor. Hızla arayı kapatıyorlar.

Köle avcılarının atışlarından biri botumuzun arka tarafında büyük hasara neden oluyor.

“Yakıt depomuzu vurmaya çalışıyorlar!” diye bağıırıyor Logan. “Sen de onlarınkine nişan al!”

“Nerede?” diye bağıryorum motorların ve havada uçuşan mermilerin gürültüsü içinde.

“Botlarının arkasında, sol tarafta!” diye bağıryor.

“Vurabileceğimi sanmıyorum!” diyorum. “En azından bize doğru gelirlerken!”

O an aklıma bir fikir geliyor.

“Ben!” diye bağıryorum. “Onların dönüş yapmalarını sağla! Yakıt depolarını vurmamız gerek!”

Daha sözlerimi tamamlama fırsat vermeden Ben, dümeni sert bir şekilde çeviriyor. Öyle ki, bu dönüşün şiddetiyle yana doğru savruluyorum.

Köle avcıları da bizi takip etmek üzere dönüyorlar; bu dönüşleri, botlarını yandan görmemizi sağlıyor.

Logan'la hemen dizlerimizin üzerine
çöküp ateş etmeye başlıyoruz.

İlk başta, atışlarımız ıskalıyor.

Hadi! Hadi!

Babam aklıma geliyor. Bileğimi sabit
tutup derin bir nefes alıyorum ve bir kez
daha ateş ediyorum.

Şans eseri atışım tam isabet oluyor.

Köle avcılarının botu aniden havaya
uçuveriyor. Alevler içinde kalan bottaki
yarım düzine köle avcısı kontrolden çıkan
botun içinde feryatlara boğuluyorlar.
Saniyeler geçmeden bot sahil şeridine
çakılıyor.

Ve başka bir patlama daha! Botları
hızla batıyor. Eğer hayatta kalan varsa,
büyük ihtimalle onlar da Hudson'da
boğularak can verecekler.

Ben, tekrardan akıntıya doğru yönelerek dümdüz gitmeye devam ediyor. Yavaş yavaş başımı kaldırıp derin bir nefes alıyorum. Hala inanmakta güçlük çekiyorum. Onları öldürdük!

“İyi atıştı!” diyor Logan.

Ama zafer sarhoşluğuna kapılmanın zamanı değil. Ufukta hala hızla bize doğru yaklaşan bir bot var. İkinci kez bu kadar şanslı olacağımızı düşünmüyorum.

“Cephanem bitti.” diyorum.

“Benimki de neredeyse bitmek üzere.” diye karşılık veriyor Logan.

“Diğer botla çatışmaya giremeyiz.” diyorum. “Onlardan kaçacak kadar hızlı da değiliz.”

“Önerin ne?” diye soruyor.

“Saklanmak zorundayız.”

Ben'e dönüyorum.

“Bize bir sığınak bul. Hemen!
Arkamızdaki bottan saklanmak
zorundayız. HEMEN!”

Ben, hemen gaza basıyor. Ben de
yanına giderek saklanabileceğimiz bir yer
var mı diye etrafa göz gezdiriyorum. Bir
ihtimal, şayet şansımız yaver giderse, bizi
fark etmeden hızla geçip giderler.

Belki de, öyle olmaz...

DÖRT

Çaresizlik içinde etrafa göz gezdiriyoruz. Sonra nihayet, sağ tarafta dar bir girinti çarpıyor gözümüze. Sonu, eski bir bot terminalinin harabelerine varıyor.

“İşte, sağ tarafta!” diyorum Ben'e.

“Ya bizi görürlerse?” diye soruyor.

“Hiçbir çıkış yolu yok. Kapana kısılmış olacağız. Bizi öldürecekler.”

“Yine de denemek zorundayız.”

diyorum.

Ben, iyice gaza basarak bulduğumuz girintiden içeri doğru sert bir dönüş yapıyor. Eski, harabe bir ardiyenin dar ve yıkık girişinden hızla geçiyoruz. Geçer

geçmez Ben, motoru durdurarak sol tarafa dönüyor ve bizi sahil şeridinin arka tarafına gizliyor. Ay ışığı altında bıraktığımız dümen suyu izlerini gözlemliyorum ve köle avcıları gelene kadar durulması için dua ediyorum. Bu sayede bizi fark etmeden geçip gitsinler diye...

Hepimiz, hafıfca sallanan botun içinde endişeli bir sessizlikle oturmuş, etrafı gözetliyor ve bekliyoruz. Köle avcılarının motor sesleri gitgide yükseliyor. Bense nefesimi tutmuş bekliyorum.

Lütfen Tanrım! Bizi fark etmeden geçip gitsinler!

Saniyeler saatlere dönüşüyor.

Sonunda, biraz bile yavaşlamadan bizim olduğumuz yeri vurup geçiyorlar.

Motor sesleri iyice kaybolana kadar yaklaşık 10 saniye daha soluksuz bekliyorum; geri dönmemeleri için dua ediyorum.

Dönmüyorlar. Planımız işe yarıyor.

*

Botun içinde, kaskatı kesilmiş, birbirimize sarılır vaziyette duralı yaklaşık 1 saat geçiyor. Fark edilme korkusuyla neredeyse kımıldamıyoruz bile. Ama köle avcılarının botları gittiğinden beri ne bir ses ne de bir hareketlilik var. Nereye gittiklerini merak ediyorum. Acaba hala bizi takip ettiklerini sanarak karanlığın içinde Hudson Nehri boyunca kuzeye doğru gitmeye devam mı ediyorlar? Yoksa bir şeyler olduğunu sezerek geri dönmüş her yerde didik didik bizi mi arıyorlar?

Elimde olmadan sanki her an geri döneceklermiş gibi hissediyorum.

Ama botun içinde gerneşmeme bakılırsa gitgide daha rahat hissetmeye ve gardımızı düşürmeye başlıyoruz. Saklandığımız yer çok iyi. İç kısım tamamen harabe yapılarla dolu. Geri dönseler bile, köle avcılarının bizi bulabileceklerini pek de sanmıyorum.

Oturmaktan bacaklarım ve ayaklarım uyuşmuş vaziyette. Gittikçe soğuyan hava yüzünden gerçekten donuyorum. Bree ve Rose'un da soğuktan dişlerinin birbirine vurduğunu görebiliyorum. Keşke yanımda onlara verebilecek battaniye benzeri bir şeyler ya da sıcak bir şeyler olsaydı. Hem ısınmak için hem de birbirimizi görebilmemiz ve bu sayede, birbirimize teselli olabilmemiz için ateş

yakabilmeyi ne kadar da isterdim. Ama böyle bir şeyin imkansız olduğunu biliyorum. Zira, bu çok riskli olurdu.

Ben'in kıvrılmış bir halde titreyerek oturduğunu görüyorum. O sırada evden aldığım pantolon geliyor aklıma. Birden ayağa kalkıyorum ve kalkmamla bot da sallanıyor. Çuvallara doğru gidip pantolonu çıkarıyorum ve Ben'e fırlatıyorum.

Göğsüne gelen pantolonu görünce şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

“Sanırım sana olur.” diyorum. “Bir dene...”

Ben, her tarafı deliklerle dolu, oldukça dar ve nemli pantolonu giyinmek için yavaşca eğilerek botlarını çıkarıyor ve deri pantolonu, kendi kot pantolonunun üstüne çekiyor. Köle avcısının askeri

pantolonu Ben'in üzerinde çok komik duruyor ama tahmin ettiğim gibi, tam onun bedenine göre. Hiçbir şey söylemeden fermuarı çekiyor. Gözlerindeki minnettarlığı görebiliyorum.

Logan'ın dönmüş bana bakmakta olduğunu fark ediyorum. Sanki Ben'le olan arkadaşlığımızı kıskanıyormuş gibi bir his doluyor içime. Ben, Penn İstasyonu'ndayken beni arkadan gelip öptüğü o andan beri Logan böyle davranıyor. Bu garip durum için yapabileceğim bir şey yok. İkisini de farklı şekilde seviyorum. Hayatımda, birbirine bu denli zıt iki insanla karşılaşmamıştım. Ama nedendir bilmem, bir o kadar da birbirlerine benziyorlar.

Kucağında Penelope'la, Rose'a sarılmış, hala titremekte olan Bree'nin yanına gidiyorum. Hemen yanı başına oturup ona sarılıyorum ve onu alnından öpüyorum. Başını omuzuma yaslıyor.

“Geçti, Bree...” diyorum.

“Acıktım..” diyor yumuşak bir ses tonuyla.

“Ben de!” diye araya giriyor Rose.

Penelope ise hafifce hırlıyor, onun da acıktığını anlıyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en zeki köpek. Ayrıca, titremesine rağmen oldukça cesur bir hayvan. Rupert'ı ısırdığı zaman gözlerime inanmamıştım. Onun bu cesareti olmasaydı, şimdi böyle sağ salım burada olmayabilirdik. Uzanıp başını okşuyorum ve o da karşılık olarak benim avucumu yalıyor.

Yemek konusu açılınca, bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Zira, ben de uzun süredir açlığımı bastırmaya çalışıyordum.

“Haklısınız!” diyorum. “Hadi bir şeyler yiyelim!”

Umut ve beklenti dolu bakışlarla bana bakıyorlar. Ayağa kalkıp çuvalların yanına gidiyorum ve birinin içinden iki büyük kavanoz ahududu reçeli çıkararak kapaklarını açıp Bree'ye uzatıyorum.

“Siz bunu birlikte paylaşın.” diyorum. “Diğerini de biz üçümüz paylaşacağız.”

Diğer kavanozu da açıp Logan'a veriyorum. Logan, parmağını kavanoza daldırarak büyük bir miktarda reçel alıyor ve ağzına atıyor. Memnuniyet içinde derin bir nefes alıyor—o da bayağı acıkmış olmalı.

Ardından, kavanozu Ben'e uzatıyorum. O da aynı şekilde parmağını daldırarak reçelden yiyor ve ardından yeme sırası bana geliyor. Ben de büyük bir miktarı ağzıma koyuyorum. Ahududunun şekerli tadı ağzıma yayılıyor. Belki de hayatımda yediğim en lezzetli şey budur! Normal bir yemek olmasa bile, o an, sanki yemekmiş gibi geliyor bize.

Yemekten sorumlu kişi benim anlaşılan. Yerimden kalkarak geriye kalan kurabiyelerimizden kendim de dahil olmak üzere herkese birer tane veriyorum. Dönüp baktığımda, Bree ve Rose'un her lokmada reçeli mutluluk içinde yediklerini görüyorum. Bu arada, Penelope'a da veriyorlar tabii. O da çılgıncasına parmaklarını yalıyor. Zavallı şey, o da en az bizim kadar acıkmış olmalı.

“Geri dönecekler, biliyorsun.” diye kendinden emin bir ses geliyor arkamdan.

Dönüp baktığımda, arkada oturmuş silahını temizlerken bana bakan Logan'ı görüyorum.

“Farkındasın değil mi?” diye iyice vurguluyor. “Şu an burada onlar için çok kolay bir hedefiz.”

“Ne öneriyorsun?” diye soruyorum. Omuzlarını silkerek hayal kırıklığı içinde uzaklara bakıyor.

“Asla durmamalıydık. Benim dediğim gibi ilerlemeye devam etmeliydik.”

“Artık bunlar için çok geç...” diye karşılık veriyorum sinirli bir edayla. “Şikayet etmeyi bırak.”

Her seferinde gösterdiği olumsuzluk ve kasvetten yorulmaya başlıyorum artık. Aramızdaki bu güç mücadelesinden

yoruluyorum. Onun yanımızda olmasından mutlu olduğum kadar nefret de ediyorum.

“İyi denilebilecek hiçbir seçeneğimiz yok.” diyor. “Şayet bu gece nehir yolundan yukarı doğru gitmeye devam edersek, onlarla karşılaşabiliriz. Botumuz harap olabilir, bir buz kütesine çarpabiliriz; ya da daha farklı bir şeyle karşılaşabiliriz. En kötü ihtimalle, köle avcıları tarafından yakalanırız. Şayet sabah çıkarsak yola, gün ışığında bizi rahatça görebilirler. Yola çıkabiliriz ama bir yerlerde bizi bekliyor olabilirler.”

“O halde, yarın sabah çikalım yola.” diyorum. “Gün ışımadan... Onlar dönüp güneye doğru gitmişlerse biz de kuzeye doğru yol alırız.”

“Ya öyle yapmamışlarsa?” diye soruyor.

“Daha iyi bir fikrin var mı? Daha fazla şehire girmek yerine, hemen şehirden çıkmamız gerek. Ayrıca, Kanada kuzey tarafta değil mi?”

Dönüp başka tarafa bakıyor ve iç geçiriyor.

“Burada kalabiliriz.” diyor. “Birkaç gün bekleyip, onları atlattığımızdan emin oluncaya kadar en azından...”

“Bu havada mı? Şayet sığınacak bir yer bulamazsak, donarak öleceğiz. Hem, yiyeceğimiz de o kadar süre dayanmaz. Burada kalamayız. İlerlemeye devam etmeliyiz.”

“Vay, demek şimdi de ilerlemek istiyorsun...” diyor.

Dönüp dik dik yüzüne bakıyorum. Gerçekten, iyice sinirlerime dokunmaya başlıyor.

“Peki...” diyor. “Şafakta yola çıkalım. Bu arada, eğer geceyi burada geçireceksek, bir an olsun gardımızı düşürmememiz gerek. Dönüşümlü olarak nöbet turalım. Önce ben turarım, sonra sen ve ardından da Ben... Şimdi siz gidip uyuyun. Hiçbirimiz uyumadık. Uykuya da ihtiyacımız var. Kabul mü?” diye soruyor Ben’e ve bana bakarak.

“Kabul!” diyorum. Dedikleri doğru..

Ben cevap vermiyor; kendi dünyasında kaybolmuşcasına öylece durmuş bakıyor.

“Hey!” diye bağıırıyor Logan sert bir şekilde ve ayağına hafifçe vuruyor. “Sana diyorum! *Kabul mü?*”

Ben, yavaşça dönüp ona bakıyor boş bir ifadeyle ve kafasıyla onaylıyor. Ama konuşulanları gerçekten anlayıp anlamadığından pek de emin değilim. Ben için üzüldüyorum. Sanki ruhu tamamen başka bir yerde gibi... Erkek kardeşine olanlardan ötürü üzüntü ve suçluluk duygusu içinde olduğu açıkça görünüyor. Neler hissettiğini anlamama imkan yok.

“Güzel!” diyor Logan. Mermilerini kontrol ediyor, silahını hazırlıyor ve bottan atlayıp arka tarafımızdaki iskeleye iniyor. Bot sallanıyor ama kıyıdan uzaklaşmıyor. Logan iskeleye inip etrafı kolaçan ediyor. Ardından, tahtadan bir yere oturarak, kucağında silahı, kararan gökyüzüne bakıyor.

Ben de Bree'nin yanına oturup ona sarılıyorum. Rose da yanıma yanaşıyor,

diğer kolumla da ona sarılıyorum.

“Güzelce dinlenin. Yarın, uzun bir yol bizi bekliyor.” diyorum. Öte yandan içimden, acaba bu gece karadaki son gecemiz mi olacak diye düşünüyorum. Hatta, acaba yarın olacak mı diye...

“Sasha'yı gömmeden uyumam.” diyor Bree.

Sasha... Neredeyse unutmuştum. Botun diğer ucunda, donmuş cesediyle uzanan köpeğimize bakıyorum. Onu buraya getirdiğimize hala inanamıyorum. Bree, gerçekten sadık bir sahip!

Bree ayağa kalkıp botun sessizce diğer ucuna gidiyor ve Sasha'nın yanbaşıda duruyor. Yere çömelerek Sasha'nın başını okşuyor. Ay ışığı altında gözleri doluyor.

Ben de gidip yanına çömeliyorum. Bizi koruduğu için sonsuza kadar minnettar kalacağım başını ben de son kez okşuyorum.

“Onu gömmene yardım edebilir miyim?” diye soruyorum.

Bree, gözünden dökülen yaşlarla birlikte, başıyla bana onay veriyor.

Birlikte Sasha'yı yerden kaldırıp botun yan tarafına doğru götürüyoruz. İkimizde onu sanki hiç bırakmak istemiyormuşuz gibi sımsıkı tutuyoruz... Aşağıda hafif hafif dalgalanan Hudson Nehri'nin dondurucu ve karanlık sularına bakıyorum.

“Söylemek istediğin bir şey var mı?” diye soruyorum. “Onu yolcu etmeden önce...”

Bree ağlayarak yere bakıyor. Ay ışığı, Bree'nin yüzüne vuruyor. Tıpkı bir melek gibi görünüyor.

“Çok iyi bir köpekti. Benim hayatımı kurtardı. Umarım, artık çok mutlu olacağı bir yere gider ve umarım, onu bir daha görebilirim.” diyor, üzüntüden ara ara kesilen ses tonuyla.

Bottan aşağı iyice uzanarak Sasha'yı yavaşça suyun içine bırakıyoruz. Suya giren vücudu küçük bir sıçrama oluşturuyor. Bir iki saniye su yüzünde kalan bedeni yavaşça suya gömülmeye başlıyor. Hudson Nehri'nin akıntısı o kadar güçlü ki onu çok geçmeden açıklara doğru sürüklüyor. Ay ışığı altında yavaş yavaş uzaklaşan, çoğu suya gömülü olan Sasha'nın cansız bedenini izliyoruz. Kalbimin sızladığını hissediyorum. Bana,

Bree'yi neredeyse sonsuza dek kaybedeceğim o anı ve ardından, tıpkı Sasha gibi, Hudson Nehri'ne sürüklenişimizi hatırlatıyor.

*

Aradan kaç saat geçti bilmiyorum ama gecenin bir yarısı... Botun bir köşesinde Bree ve Rose'a sarılmış bir vaziyette düşünüyorum. Uyku tutmuyor. Sasha'yı yolcu ettiğimizden beri hiç kimse tek bir kelime etmedi. Hepimiz öylece bir köşede sağır eden bir sessizlikle oturuyoruz. Sadece sağa sola sallanan botun çıkardığı ses var. Bizden birkaç adım ileride oturan Ben de kendi düşünce dünyasında kaybolmuş durumda. Bir diriden çok bir ölüyü anımsatıyor; bazen ona baktığımda, sanki yürüyen bir hayalete bakıyormuşum gibi

hissediyorum. Çok tuhaf, aynı yerde birlikte oturuyoruz ama birbirimizden dünyalar kadar uzağız.

İlk nöbet görevini üstlenen Logan ise yaklaşık 10 metre ileride, elinde silahıyla pür dikkat etrafı izlemekte. Onu bir asker gibi hayal edebiliyorum. İlk nöbeti alarak bizi koruduğı için ona minnettarım. Yorgunum, tüm kemiklerim ağrıyor. Bu nedenle, nöbet sırasının bana gelmesini hiç istemiyorum. Dinlenmek için uyumam gerektiğinin farkındayım ama uyuyamıyorum. Bree kollarımda, öylece uzanmış durumdayım fakat aklımdan bin bir düşünce geçiyor.

Dünyanın ne denli, ne denli çılgın bir hal aldığını düşünüyorum. Tüm bunların gerçek olduğuna neredeyse inanamıyorum. Sanki, asla sonu olmayan

bir kabus gibi... Kendimi ne zaman
güvende hissetsem, yeni bir şeyler oluyor.
Olanları düşününce, Rupert'ın beni rehin
aldığında ölmekten kıl payı kurtulmayı
başarmış olduğuma inanamıyorum. Ona
acıyıp, bizimle gelmesine izin vermekle
tam bir budalalık ettim! Neden o şeyleri
yaptığını anlayamıyorum. Ne elde etmeyi
bekliyordu? Tek başına yiyeceklere sahip
olmak için hepimizi öldürüp botla
ortadan kaybolmayı düşünecek kadar
çaresiz miydi? Başarsaydı, nereye
gidecekti? Yoksa tüm bunların aksine,
sadece şeytan ruhlu biri miydi? Belki de
bir piskopat? Ya da yıllarca açlıktan ve
soğukta kalmaktan kafayı sıyırmış 'iyi' bir
adam?

En sonuncusuna, özünde iyi biri
olduğuna ama şartlar yüzünden o hale

geldiğine inanmak istiyorum. Öyle umuyorum. Ama artık bunu öğrenmek imkansız.

Gözlerimi kapattığımda, ölümün eşiğine geldiğim o an geliyor gözlerimin önüne ve o bıçağın metal soğukluğunu hissediyorum boğazımda. Bir daha asla kimseye güvenmeyeceğim. Kimse için durmayacağım. Kimseye inanmayacağım. Artık sadece bizim; Bree, Rose, ben ve diğerlerinin, hayatta kalmamıza odaklanacağım. Artık kimseye şans vermek yok. Başka risk almak yok. Bu, duygusuz olmam anlamına bile gelse, artık umrumda değil.

Başımıza gelenleri düşündüğümde, Hudson Nehri üzerinde geçirdiğimiz her saatin bir ölüm kalım mücadelesi içinde geçtiğini fark ediyorum. Kanada'ya kadar

nasıl gitmeyi başaracağımızı aklım almıyor bile. Önümüzdeki birkaç gün hayatta kalmayı başarırırsak, birkaç kilometre daha ilerlemeyi başarırırsak şükredeceğim resmen. Zira, şansımızın çok da yüksek olmadığının farkındayım. Birlikte son gecemiz olması korkusuyla, Bree'ye daha sıkı sarılıyorum. Öleceksek eğer, en azından, köle ya da tutsak olarak değil, ayaklarımızın üzerinde, sonuna kadar mücadele ederek öleceğiz.

“Çok korkutucuydu.” diyor Bree.

Karanlıkta aniden çıkan sesi beni ürkütüyor. Öylesine yumuşak bir ses tonuyla söylüyor ki konuşup konuşmadığından emin olamıyorum. Saatlerdir tek bir kelime bile etmemişti. Bu yüzden, uyuduğunu sanıyordum.

Dönüp yüzüne baktığımda, hala korkunun barındığı gözleriyle bana baktığını görüyorum.

“Korkutucu olan neydi Bree?”

Konuşmadan önce başını sallayıp birkaç saniye duraksıyor. Olanları hatırladığını anlıyorum.

“Beni yakaladılar. Tamamen tek başımaydım. Ardından, beni bir otobüse bindirdiler ve oradan da bir bota. Hepimiz birbirimize zincirliydik. Çok soğuktu. Hepimiz korku içindeydik. Beni alıp o eve götürdüler. Gördüklerimi söylesem inanamazsın. Diğer kızlara yaptıklarını... Hala çığlıkları kulağымda. Tüm bunları aklımdan çıkaramıyorum.”

Dudakları titriyor ve ağlamaya başlıyor.

Resmen yüreğimin parçalandığını hissediyorum. Yaşadıklarını hayal bile edemiyorum. Onun artık bunları düşünmesini istemiyorum. Sonsuza kadar silinmeyecek bir yara aldı; benim yüzümden...

Sıkıca sarılıp alnından öpüyorum.

“Şştt...” diye fısıldıyorum. “Geçti.. Hepsi geride kaldı. Düşünme bunları artık.”

Ne dersem diyeyim ağlamaya devam ediyor.

Bree, başını iyice göğsüme yaslıyor. O ağladıkça ben onu elimle teskin etmeye çalışıyorum.

“Çok özür dilerim tatlım...” diyorum. “Çok, çok özür dilerim.”

Keşke tüm bunları ondan alabilsem, ona unutturabilsem. Ama yapamam. Artık

tüm bunlar, onun bir parçası. Onu daima korumak istiyordum, her şeyden korumak istiyordum. Ama şimdi, yüreği korkularla dolu çarpıyor.

Onu teskin etmeye çalışırken keşke şimdi burada değil de başka yerde olsaydık diye geçiriyorum içimden. Keşke her şey eskisi gibi olsa. Geçmişteki gibi... Dünyanın, güzel olduğu zamanlardaki gibi... Ailemizle birlikte olduğumuz zamanlardaki gibi... Ama bu imkansız. Şimdi, buradayız.

Ve içimde, her şeyin daha da kötüye gideceği yönünde bir his var.

*

Uyandığımda sabah olduğunu fark ediyorum. Zamanın nasıl bu kadar çabuk geçtiğini ya da nasıl bu kadar uyuduğumu anlamıyorum. Botun içinde şöyle bir

Çevreme bakınca şaşıırıyorum. Neler olduğunu anlamıyorum. Botumuz hareket halinde. Bu koca Hudson Nehri'nin ortasında yol almaktayız. Botun içinde sadece Bree ve ben varız. Diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyorum. Buraya nasıl geldiğimizi anlamıyorum.

İkimiz de botun ucundan ufka bakıyoruz. Peşimizde hızla bize doğru gelen köle avcılarının botlarını görüyorum.

Hemen bir şeyler yapmak istiyorum ama o anda, ellerimin arkadan bağlı olduğunu fark ediyorum. Arkamı dönüp baktığımda, botumuzun içinde birkaç köle avcısının olduğunu, beni arkadan kelepçelediklerini görüyorum. Çok uğraşsam da hiçbir sonuç alamıyorum.

Köle avcılarının botlarından biri yanaşıyor. İçinden yüzü maskeli bir köle avcısı inip bizim bota geçiyor ve Bree'yi alıyor. Bree debelense de o adamla başa çıkamıyor. Onu tek koluyla kaldırıp götürmeye başlıyor.

“BREE! HAYIR!” diye bağıryorum.

Son gücümle çabalasam da hiçbir yere varamıyorum. Beni sıkı sıkıya orada tutuyorlar. Tekmeler ve çığlıklar arasında Bree'nin diğer bota götürülmesini hiçbir şey yapamadan izlemek zorunda kalıyorum. Ardından, botları Manhattan'a doğru yol alarak uzaklaşıyor. Çok geçmeden, gözden kayboluyor.

Gitgide benden uzaklaşan kardeşimin ardından bakarken, artık onu temelli kaybettiğimi düşünüyorum.

Resmen paramparça oluyorum.
Kardeşimi bana geri vermeleri için
gözyaşları içinde yalvarıp yakarıyorum.

Kan ter içinde uyanıyorum. Nefes
almakta güçlük çekerek dimdik oturup
neler olduğunu anlamak için etrafıma
bakıyorum.

Rüyaymış... Bree hala yanıbaşımda,
diğerleri de uyumakta. Hepsi bir
rüyaymış. Kimse gelmemiş. Kimse Bree'yi
benden almamış.

Nefes alışımı kontrol etmeye
çalışıyorum; kalbim deli gibi atıyor.
Kalkıp ufka doğru bakıyorum. Ufuk hafif
gümüşi, şafak sökmeye başlamış. Rıhtıma
dönüp baktığımda Ben'in nöbette
olduğunu görüyorum. O an, gece
Logan'ın beni uyandırdığını ve nöbeti
benim devraldığımı hatırlıyorum.

Sonrasında da, Ben'i uyandırıp silahı verdiğimi ve nöbeti devrettiğimi hatırlıyorum. Nöbet değişiminin ardından uyuyakalmış olmalıyım.

Ben'e baktığımda, hafif yana doğru eğik olduğunu fark ediyorum. Şafağın soluk ışıklarıyla, onun da orada uyuyakaldığını görebiliyorum. Nöbet tutması gerekiyordu. Şu an tamamen savunmasızız.

Birdenbire, karanlığın içinde bir hareketlilik, bir gölgelenme seziyorum. Sanki bir grup insan ya da yaratık bize doğru yaklaşıyor. Acaba, gözlerimin beni yanıltması mı diye düşünüyorum.

Ama tam o esnada, kalbim deli gibi çarpmaya, dudaklarım kurumaya başlıyor. Göz yanılması olmadığını anlıyorum.

Tamamen savunmasız bir durumdayız
ve birileri bizi kapana kısıtıyor.

B E Ŗ

“BEN!” diye bağıırıyorum oturduğum yerden.

Ama çok geç! Saniyeler içinde saldırıyorlar.

Bir tanesi, Ben'i esir alıyor; diğer ikisi ise koşarak bizim bota atlıyorlar.

Bu hareket sonrası bot, sert bir şekilde sarsılıyor.

Logan uyanıyor, ama çok geç. Adamlardan biri direk ona doğru giderek kalbinin tam ortasına bıçağını dayıyor.

Hemen reflekslerim devreye giriyor. Elimi belime atıp bıçağımı çıkarıyorum ve ileri doğru fırlatıyorum. Bıçak uçarak botun diğer ucuna gidiyor.

Kusursuz bir atış! Adamın Logan'ı öldürmesine ramak kala bıçak adamın tam boğazına isabet ediyor. Cansız bedeni Logan'ın üstüne yıkılıyor.

Logan doğrularak üzerindeki cesedi fırlatıyor ve ceset, büyük bir sıçramayla suya düşüyor. Neyse ki cesedi fırlatmadan önce adamın boğazına saplanan bıçağını almayı da ihmal etmiyor.

İki köle avcısı daha bana doğru hızla geliyor. Elime aldığım fenerle bu gelenlerin insan değil mutant olduklarını görüyorum. Yarı insan, yarı değişik değişik bir yaratık... Savaş zamanında mutasyona uğrayanlardan... Aklını kaybedenlerden... Onları görünce ürküyorum çünkü bu yaratıklar, Rupert gibilerinin aksine, daha güçlü, daha

acımasız oluyorlar. Kaybedecek hiçbir şeyleri olmuyor.

Bir tanesi, Bree ve Rose'a doğru yöneliyor. Buna izin veremem. Ona doğru koşup çelme takıyorum.

İkimiz birden sertçe yere düşüyoruz. Düşüşümüzün etkisiyle bot hızla sarsılıyor. Gözümün bir ucuyla, ötede Logan'ın diğer yaratığın üzerine atlayarak onu sertçe yere devirdiğini ve ardından suya fırlattığını görüyorum.

İkisini durudurmayı başarmıştık ama o esnada, üçüncüsü süratle yanımızdan geçiyor.

Benim çelme taktığım yaratık beni tersten tutarak yere fırlatıyor ve ardından üzerime çıkıyor. Çok güçlü! Gerilerek yüzüme sert bir yumruk indiriyor. Yanağımın uyuştüğünü hissediyorum.

Hızlı düşünmem gerek. Hemen iki bacağıının arasına dizimi indiriyorum.

Mükemmel bir vuruş! O acı içinde kıvrılırken ben, iyice gerilip tam suratının ortasına dirseğimi indiriyorum. Bir çatlama sesi... Sanırım elmacık kemiğini kırdım. Öylece yere yığılıveriyor.

Vakit kaybetmeden onu sürükleyerek suya atıyorum. Bu biraz aptalca bir hareket oluyor. Onu suya atmadan önce üzerindeki silahları almalıydım. Onun suya düşmesiyle, botumuz şiddetli bir şekilde sarsılıyor.

Ardından, sonuncuya yöneliyorum. Logan da öyle...

Ama ikimiz de yeteri kadar hızlı olamıyoruz. Rüzgar gibi geçerek, nedendir bilmiyorum, direk Bree'ye saldırıyor.

Penelope hırlayarak havaya sıçrıyor ve dişlerini mutantın bileğine geçiriyor.

Mutant, onu bileğinden düşürmek için sallıyor. Penelope direnmeye devam ediyor ama mutant, sonunda öyle sert bir şekilde kolunu savuruyor ki Penelope botun diğer tarafına düşüyor.

Ben ona ulaşamadan o, Bree'nin işini bitirmiş olacak. Zamanında yetişemeyeceğimi anlayınca kalbim duracak gibi oluyor.

Rose, Bree'yi kurtarmak üzere adamın üstüne atlıyor. Rose'u tutup havaya kaldırıyor ve o pis dişlerini Rose'un koluna geçiriyor.

Adamın, dişleriyle etini koparmasının üzerine Rose tüyler ürpertici bir çığlık atıyor. Mide bulandırıcı, berbat bir manzara bu! Hayatımın sonuna kadar

aklıma kazılı kalacağından, asla unutamayacağımdan eminim.

Adam, tekrardan Rose'u ısırarak için uzanıyor ama bu sefer zamanında yetişiyorum. Cebimden yedek bıçağı çıkararak tam fırlatmaya hazırlanıyorum ki Logan benden önce davranıp, nişan aldığı tabancasıyla adama ateş ediyor.

Adamı kafasının arkasından vurmasıyla her tarafa kan sıçırıyor. Adam yere yığılıyor. Logan, yanına giderek cesedi alıyor ve suya fırlatıyor.

Acı içinde kıvranan Rose'un yanına gidiyorum. Onu nasıl teselli edeceğimi bilmiyorum. Gömleğimden bir parça yırtarak, kanamayı olabildiğince durdurmak için hemen koluna sarıyorum.

O arada, bir hareketlilik gözüme çarpıyor; mutantlardan biri iskelede Ben'i

yakalıyor. Tam boğazından onu ısır maya yeltenirken, dönüp hemen bıçağımı fırlatıyorum. Bıçağım büyük bir hızla arkadan mutantın boynuna saplanıyor. Mutant, bu darbeye ayakta sendeleyerek yere yığılıveriyor.

Ben, kendinde olmadanöylece oturuyor.

“Bota dön!” diye bağılıyor Logan. “HEMEN!”

Logan'ın sesindeki öfkeyi hissedebiliyorum. Ben, nöbet başında uyuyakalmıştı. Saldırıya tamamen savunmasız yakalanmamıza sebep olmuştu.

Ben, tökezleye tökezleye bota biniyor. O biner binmez Logan ise hemen bıçağıyla botun halatını kesiyor. Ben kollarımın arasındaki Rose ile ilgilenirken,

Logan dümene geçiyor ve motoru çalıştırıp gaza basıyor.

Ağaran şafakla birlikte hızla kanaldan çıkıyoruz. Logan, yola koyulmakla tamamen doğru bir karar veriyor. Çünkü birileri silah seslerini duymuş olabilir. Kaçmak için ne kadar vaktimiz olduğunu kimse bilmiyor.

Ardımızda birçok ceset bırakarak sabahın ilk ışıklarında kanaldan hızla ayrılıyoruz. Sığındığımız yer bir anda korku tüneli halini aldı. Burayı bir daha görmemeyi umut ediyorum.

Yeniden, Hudson Nehri'nden aşağı doğru yol almaya başlıyoruz. Logan gaza yüklendikçe bot suyun içinde hızla inip çıkıyor. Gözlerimi iyice açmış, pür dikkat etrafa bakınıyorum köle avcılarından bir iz var mı diye. Şayet yakınımızda iseler,

saklanacak hiçbir yerimiz yok. Silah atışları, Rose'un çığlıkları ve motor sesi yerimizi tamamen ortaya çıkarmıştı.

Tek yapabildiğim, bizi bulamayınca geri dönüp bizim aksi istikametime, güneye gitmiş olmalarını umut etmek. Şayet öyle ise, arkamızda kalmış oluyolar. Ama değilse, onlarla karşılaşmamız işten bile değil.

Eğer şansımız varsa, tamamen vazgeçmiş ve Manhattan'a gitmek üzere geri dönmüşlerdir. Ama nedense bunun olacağından şüpheliyim. Hiçbir zaman şansımız o kadar yaver gitmedi.

Mesela, o çılgın mutantlar... Orada saklanmış olmamız tamamen şanssızlığımızdan. Bir grup avcı mutant çetesinin, insan eti yiyen yamyamlara dönüştüklerini duymuştum ama hiç

inanmamıştım. Hoş, hala daha inanmakta güçlük çekiyorum.

Rose'u sıkı sıkı tutuyorum. Yarasından elime kan damlıyor. Elimden geldiğince onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Koluna sardığım bez tamamen kana bulandı bile. Hemen gömleğimden yeni bir parça yırtarak kolundaki bezi değiştiriyorum. Bu dondurucu soğukta karnım tamamen açık kalıyor. Bu, yarası için çok hijyenik değil biliyorum ama hiç yoktan iyidir. Zira bir şekilde kanamayı durdurmam gerek. Keşke yanımda ilaç, antibiyotik ya da en azından, ağrı kesici olsaydı. Ona verebileceğim her hangi bir şey... Kolundaki bezi değiştirirken, etinin koparıldığı yeri görüyorum. Çektiği acıyı düşünmemeye çalışarak gözlerimi başka

tarafa çeviriyorum. Gerçekten dehşet verici!

Penelope, hafif hafif hırılayarak Rose'un kucağında oturuyor. Onun da yardım etmek istediği belli. Bree ise ağlamasını susturmak için Rose'un elini tutuyor ama nafile... Bree'nin bir kez daha travma yaşadığını görebiliyorum.

Keşke yanımda bir yatıştırıcı olsaydı —*herhangi bir şey*... Tam o sırada birden aklıma geliyor. Yarısi içilmiş olan bir şişe şampanya vardı. Hemen botun ön tarafına geçerek şişeyi kaptığım gibi Rose'un yanına koşuyorum.

“İç bunu!” diyorum.

Rose, acı içinde bağırarak ağlamaya devam ediyor; dediğimi anlamıyor bile...

Şişeyi ağzına sokup içmesini sağlıyorum. Neredeyse boğulacak gibi

oluyor. Birazını döküyor ama çok az da olsa içiyor.

“Lütfen, Rose. İç! Sana yardımcı olacak!”

Tekrar şişeyi ağzına dayıyorum. İnleye inleye bir iki yudum daha içiyor. Küçük bir çocuğa alkol içirdiğim için kendimi kötü hissediyorum ama acısını hafifletmek için başka çarem yok. İşe yaramasını umut ediyorum.

“İlaç buldum!” diye bir ses geliyor.

Dönüp baktığımda Ben'i görüyorum. İlk kez bu kadar canlı bir ifadeyle yanımızda duruyor. Saldırı, Rose'a olanlar onu kendine getirmiş olmalı. Belki de nöbet başında uyuyakalmış olmanın verdiği suçluluk duygusu... Elinde bir kutu ilaçla öylece yanımızda duruyor.

Kutuyu alıp hemen kontrol ediyorum.

“Pantolonun cebinde buldum.” diyor Ben. “Ne olduğunu bilmiyorum.”

Hemen ismini okuyorum: Ambien. Uyku hapları... Köle avcıları, uyuyabilmek için bunu kullanıyor olmalı. İşin ironik tarafı ise başkalarını gece boyu ayık tutarken kendilerinin uyumak için bu hapları alıyor olmaları. Ama bu Rose için tam da ihtiyacımız olan şey!

Kaç tane vermem gerektiğini bilmiyorum ama hemen onu sakinleştirmem lazım. Rose'a kolay yutabilsin diye şampanyayla birlikte 2 tane hap veriyorum. Geri kalan hapları kaybolmasın diye cebime koyuyorum ve Rose'u gözetimim altına alıyorum.

Dakikalar içinde, alkol ve haplar etkisini göstermeye başlıyor. Yavaş yavaş feryatları ağlamaya ve ardından, ağlaması

iniltiye dönüşüyor. Yaklaşık 20 dakika sonra gözleri ağırlaşıyor ve kollarımın arasında uyuyakalıyor.

Uyuduğundan emin olmak için 10 dakika daha bekliyor ve sonra, Bree'ye bakıyorum.

“Onu sen tutabilir misin?” diye soruyorum.

Bree hiç tereddüt etmeden yanıma geliyor. Ben yavaşça kalkıyorum ve Rose'u dikkatlice Bree'nin kollarına yatırıyorum.

Bacaklarım tamamen uyuşmuş durumda. Botun ön tarafına, Logan'ın yanına gidiyorum. Nehir boyunca hızla yol almaya devam ediyoruz. Hava iyice aydınlanıyor ve suya baktığımda gördüklerim hiç hoşuma gitmiyor.

Sabahın ayazıyla Hudson Nehri'nin sularında küçük buz kütleleri oluşmaya

başlıyor. Bota çarpışlarını duyabiliyorum. Bu, ihtiyacımız olan en son şeydi...

Ama bu kütleler aklıma bir fikir getiriyor. Bottan aşağı doğru uzanıyorum. Nehrin suları yüzüme çarpıyor. Ellerimi buz gibi olan nehir suyuna sokuyorum. Suyu dokunmak bile acı veriyor ama botumuz yol alırken elimi suya daha da daldırıp küçük bir buz kütlesi yakalamaya çalışıyorum. Çok hızlı gittiğimiz için bu biraz zor oluyor. Sürekli, tam tutacakken elimden kaçırıyorum.

Nihayet, yaklaşık bir dakika sonra bir tane yakalıyorum. Elimi sudan çıkarıyorum. Elim soğuktan titriyor. Buz kütlesini hemen götürüp Bree'ye veriyorum.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle buz kütlesini alıyor.

“Tut bunu!” diyorum.

Rose'un kolundan çıkardığım kanlı bezi alıp buzu buna sarıyorum ve Bree'ye veriyorum.

“Bunu, yarasının üzerinde tut.”

Acısını dindirmesini umut ediyorum. Belki şişmesini de önler.

Tekrardan tüm dikkatimi nehre veriyorum. Etrafı dikkatlice kolaçan ediyorum. Hava büyük ölçüde aydınlanmış durumda. Kuzeye doğru yol almaya devam ediyoruz. Köle avcılarından şimdiye kadar hiçbir iz olmaması beni rahatlatıyor. Esasında tüm bu sessizlik kötüye işaret. Bir yerlerde bizi mi bekliyorlar acaba?

Logan'ın yanına, yolcu koltuğuna geçiyorum ve yakıt deposu göstergesine

bakıyorum. Çeyrek depodan daha az kalmış. Bu iyiye işaret değil.

“Belki de gitmişlerdir...” diye mırıldanıyorum. “Belki de bizi aramaktan vazgeçip geri dönmüşlerdir.”

“Çok fazla emin olma.” diyor.

Daha laf ağzımdayken, birdenbire, bir motor sesi duyuyorum. Kalbim duracakmış gibi oluyor. Bu sesi nerede olsa tanırım: onların motorunun sesi bu!

Botun arka tarafına dönüp ufka bakıyorum, oradalar, yaklaşık 1 kilometre uzağımızdalar. Hızla bize doğru geliyorlar. Onların gelişini izlerken kendimi çok çaresiz hissediyorum. Cephaneimiz neredeyse tükenmiş durumda. Onların ise tonlarca silah ve mühimmatı var. Üstelik sayıca da bizden fazlalar. Onlarla yüzleşirsek, en ufak bir

kazanma şansımız yok. Aramızdaki mesafede iyiden iyiye kapanıyor, kaçma ihtimalimiz ise hiç yok. Yeniden bir yere saklanmayı da deneyemeyiz.

Onlarla karşılaşmaktan başka seçeneğimiz kalmıyor ve bu bizim için mağlubiyet karşılaşması olacak. Sanki, ufuktan hızla ölüm fermanımız yaklaşıyor gibi...

“Belki de teslim olmalıyız!” diye bağılıyor Ben korku dolu gözlerle arkasına bakarak.

“Asla!” diye karşılık veriyorum.

Bir kez daha onların tutsağı olmayı düşünemiyorum bile.

“Ben düşersem, her şey biter.” diyor Logan.

Bir çözüm yolu bulmak için düşünmeye çalışıyorum.

“Daha hızlı gidemez misin!?” diye bağıriyorum Logan'a, köle avcılarının aradaki mesafeyi kapattıklarını görünce.

“Gidebildiğim kadar hızlı gidiyorum zaten!” diye bağıriyor gürleyen motor sesinin içinde.

Başka ne yapabileceğimizi bilmiyorum. Çok çaresiz hissediyorum. Bu arada Rose uyanıyor ve tekrar inlemeye başlıyor. Öte yandan, Penelope da havlamaya başlıyor. Sanki tüm dünya üstüme geliyormuş gibi hissediyorum. Hemen bir şeyler düşünmezsem, bir çözüm yolu bulamazsam, çok geçmeden hepimiz ölmüş olacağız.

Botun içine şöyle bir göz gezdiriyorum silah ya da işime yarayacak herhangi bir şey var mı diye.

Hadi... Hadi...

Aniden, gözüme bir şey çarpıyor ve aklıma çılgınca bir fikir geliyor. Oldukça çılgın bir fikir... Ama işe yarama olasılığı var.

Hiç tereddüt etmeden hemen harekete geçiyorum. Botun diğer tarafına koşarak direk, babamın evinden aldığım çelik halatın yanına gidiyorum. Hızla onu açmaya başlıyorum.

“Yardım et!” diye bağıriyorum Ben'e keskin bir ses tonuyla.

Hemen koşarak yanıma geliyor ve birlikte yüzlerce metrelik çelik halatı açıyoruz.

“Ucundan tut!” diyorum. “Ben de bu ucundan tutacağım. Elinden geldiğince dümdüz yapmaya çalış.”

“Ne yapıyorsun” diye bağıriyor Logan arkasına bakarak.

“Bir fikrim var!” diyorum. İleriye baktığımda nehrin daraldığını görüyorum. Bu, harika! Bir kıyıdan diğer kıyıya olan mesafe neredeyse 100 metre kadar. Dönüp dev halat yumağına bakıyorum; hemen hemen bu mesafenin iki katı uzunlukta.

“Onlar bize ulaşmadan iki kıyı şeridine bu halatı gerebilirsem, onları engelleyebiliriz. Tıpkı bir tetikleyici mekanizma gibi... Çok riskli ama işe yarayabilir.”

“Daha iyi bir seçeneğimiz yok zaten.” diyor. “Deneyelim hadi!”

Nihayet, benimle tartışmayı bırakıp, benim tarafıma geçtiğini hissediyorum.

“Botu döndürmen gerek, bir kıyıdan diğer kıyıya doğru!” diye bağıriyorum halatı açmayı bitirerek.

Halatı güvenli bir şekilde bağlayacak bir yer bulmak için tüm kıyı şeridini gözden geçiriyorum. Eskiden iskelesi olan rıhtıma gömülü paslı metal bir direk gözüme çarpıyor.

“İşte!” diye bağıriyorum Logan'a. “Şu metal direğe doğru!”

Logan, beni duyar duymaz, bahsini ettiğim metal direğe doğru hızla sert bir dönüş yapıyor. Nihayet, artık muhalif olmak yerine dediklerimi dinliyor.

Logan ustaca direğin yanına yanaşırken ben de botun ön tarafına doğru koşuyorum. Çelik halatın elimde tuttuğum ucunu uzanarak metal direğe birkaç kez üstüste doluyorum ve bir düğüm haline getiriyorum. Test etmek için halata iyice asılıyorum. Olmuş!

“Şimdi diğer tarafa!” diye
bağırıyorum.

Logan gaza basarak nehrin diğer
tarafına doğru hızla gidiyor. Bu esnada,
yaralanmasın diye Bree'yi çelik halatın
yanından öteye itiyorum.

Hızla açılan çelik halatın bottan kayıp
gitmesini önlemek için diğer ucunu
tutuyorum. Nehrin diğer tarafındaki
rıhtıma varıyoruz ve şans eseri, çelik
halatın uzunluğu yeterli geliyor; hatta,
artıyor bile.

Logan botu durdurunca ben, elimde
çelik halatın diğer ucu olduğu halde
rıhtımın kumlarına atlıyorum ve halatı
bağlayabileceğim bir yer arıyorum. Su
kenarına yakın bir ağacı gözüme
kestiriyorum. Hızla ağacın yanına koşarak
halatı ağaca dolayarak iyice geriyorum.

Dönüp baktığımda halatın, suyun yüzeyinde gerili bir şekilde durduğunu görüyorum. Mükemmel! Ardından, suyun biraz daha altında durmasını sağlamak için halatı gevşetiyorum; zira, köle avcılarının tuzağımızı görmelerini istemem.

Halatı gevşek bir şekilde bırakarak tekrardan bota biniyorum. Halattan yaklaşık 50 metre kadar artıyor.

Arkaya dönüp hızla bize doğru yaklaşan köle avcılarına bakıyorum. Yaklaşık 500 metre uzağımızdalar. Yaptığım şeyi görmemiş olmalarını ümit ediyorum. Göremeyecekleri bir mesafedelermiş gibi geliyor.

“İlerle!” diye bağıriyorum Logan'a. “Ama yavaşça, çok fazla uzaklaşmadan. Yaklaşık 50 metre kadar... Ardından

motoru durdur. Botun açıkta, görebilecekleri bir yerde durmasını sağla.”

“Motoru durdurayım mı?” diye soruyor Logan.

“Güven bana!” diyorum.

Dediklerimi yapıyor. Yavaş yavaş botu ileriye, Hudson Nehri'nin ortasına doğru sürüyor. O ilerledikçe, halatın botta kalan kısmıda yavaş yavaş çözülüyor. Halat tam bitmek üzereyken bağıriyorum: “DUR!”

Logan motoru durduruyor; ölümcül bir sessizlik hakim. Hepimiz, hafifçe sallanan botun içinde oturmuş, üstümüze gelen köle avcılarına bakıyoruz. Sadece, birkaç yüz metre mesafedeler.

“Pantolonunu çıkar!” diye bağıriyorum Ben'e.

Şaşkın bir ifadeyle yüzüme bakıyor.

“Hemen! Çabuk ol!”

Hemen üzerindeki deri pantolonu sıyırarak, geçen gece kendisine verdiğim pantolonu çıkarıp bana veriyor. Pantolonu, sanki eldiven misali, iyice ellerime sarıyorum; böylece, çelik halatın ellerime zarar vermesini önleme amacındayım.

Nihayet Logan, ne yapmaya çalıştığımı anlıyor. Hızla yanıma gelerek ceketini çıkarıyor ve kendi ellerine sarıyor. Ardından, demir halatın botta kalan ucunu brilikte tutup bekliyoruz.

Ufka bakarken titrememe engel olamıyorum. Gitgide daha çok yaklaşıyorlar. Silahlarını çıkardıklarını görüyorum. Bir şeyleri fark etmemelerini ümit ediyorum.

“Ben, sanki teslim olurmuşcasına ellerini havaya kaldır!”

Ben, ileriye doğru gelerek ellerini, başının üstünde havaya kaldırıyor. İşe yarıyor. Köle avcıları, birbirlerine bakışarak, silahlarını indirmeye başlıyorlar.

Ama hızlarını hiç yavaşlatmıyorlar. Hala son süret üzerimize doğru geliyorlar. Suyun biraz altında duran halatı görmüyorlar bile. Hiçbir şey fark etmiyorlar.

Onlar halata yaklaştıkça ben terlemeye başlıyorum. Titreyerek çelik halatın ucunu tutuyorum. Logan da yanımda. Bekliyoruz. Halatın olduğu yere 50 metre uzaktalar.

Lütfen fark etmeyin! Lütfen durmayın!
Lütfen!

30 metre uzaktalar. 15 metre...

Bunu yapmak için tek bir şansımız var ve bu şans en iyi şekilde kullanmak zorundayız. Halatı, gerekli yükseklikte kaldırmamız gerek.

“ŞİMDİ!” diye bağıyorum Logan'a. Aynı anda ikimiz birden halatı geriyoruz.

Demir halat gerilerek su yüzüne çıkıyor ve yaklaşık 2,5 metre kadar yükseliyor. Harika bir yükseklik!

Halat, bottaki köle avcılarının göğüs hizasında yükseliyor. Yükselen halat sertçe köle avcılarının göğüslerine çarpıyor ve bu sırada, ben de halatta inanılmaz güçlü bir çekilme hissediyorum. Halat, köle avcılarını yarıp geçerken, biz de var gücümüzle halatı tutmaya çalışıyoruz.

Köle avcılarının beşi birden botlarından suya düşüyorlar.

Bot, kendi haline yaklaşık 50 metre daha bize doğru geliyor ve ardından, kontrolden çıkarak büyük bir kayaya çarpıyor. O korkunç çarpmanın etkisiyle bot paramparça oluyor ve ardından alevlere gömülüyor.

Bu arada, buz gibi suya düşen köle avcılarının bedenleri ise sağa sola savruluyor.

İnanamıyorum. İşe yaradı. Gerçekten işe yaradı.

Logan ve ben, şaşkınlık içinde birbirimize bakıyoruz. Halatın ucu yavaşça elimizden kayıp yere düşüyor.

Logan hemen dümene geçiyor, gaza basıyor ve yeniden yola koyuluyoruz.

Arkamızda, suyun içinde sağa sola savrulmuş köle avcılarının yardım çığlıklarını duyabiliyorum. Bir yanımda kötü

hissediyor. Ama bir kere dersimi aldım,
bir daha aynı hataya düşmem.

Biz yol alırken güneş de iyice
yükseliyor. Uzun zamandır ilk kez
kendimi rahatlamış hissediyorum.
Ardımızda, bizi kovalayan bot yok artık.
Gerçekten, uzun zaman sonra ilk kez,
başarabileceğimizi düşünmeye
başlıyorum.

ALT I

Gün ikindiye dönerken, hızımızı hiç kesmeden Hudson Nehri üzerinde ilerlemeye devam ediyoruz. Logan gaza iyice yükleniyor. Motorun sesi, olabildiğince köle avcılarından, Manhattan'dan uzağa gitmeye kararlıymış gibi her tarafı kaplıyor. Tüm günüm, botun kenarında durup herhangi bir şey var mı diye etrafı gözetlemek ve dinlemekle geçiyor.

Ama zaman geçtikçe rahatlamaya başlıyorum. Logan nihayet biraz yavaşlıyor. Sabit bir hıza düşüyoruz ve motorun sesi daha azalıyor. Dönüp baktığımda Rose'un, Bree'nin kollarında

uyuyakaldığını görüyorum. Bree, geriye yaslanmış, gözleri kapalı. Penelope ise onun kucağında... Ben, bir köşeye çökmüş, başı iki elinin arasında oturuyor. Ve Logan... Her zamanki gibi ifadesiz bakışlarla gözünü suya dikmiş, öylece bakıyor. Botta, daha rahatlamış bir enerji hakim.

Logan, nedendir bilmiyorum, botu daha da yavaşlatıyor. Nehre baktığımda, suyun içinde iri buz kütleleri görüyorum. Biz ilerledikçe, buz kütlelerinin boyutu da sayısı da artıyor. Logan, onlara çarpmamak için daha da yavaşlıyor. Sağa sola manevra hareketleriyle dikkatlice ilerlemeye çalışıyor. Tüm bu buzlar canımı sıkıyor. Özellikle de sert rüzgar kemiklerime işledikçe her geçen dakika havanın daha da soğuduğunu fark

ediyorum. Birkaç saat önce pırıl pırıl olan gökyüzü kapınıyor ve griye dönüyor. Hatta, suyun üzerinde bir sis bulutu oluşmaya başlıyor. Fırtınanın yaklaştığını hissediyorum.

Aniden, gökyüzünden kar taneleri düşmeye başlıyor. İri, yumuşak kar taneleri... Onlar yanaklarıma düştükçe, sanki dünyada hala saflığın, temizliğin olduğu hissini uyandırıyor bende. Çocukluğum aklıma geliyor, o mutlu olduğu zamanlar... Karın yağmasını gerçekten çok severdim. O zaman okullar tatil olurdu ve ben arkadaşlarımla oynayabilirdim. şimdi ise sadece şmek ve ıslanmak anlamına geliyor benim için. Rahatsızlık verici bir şey...

Dakikalar içinde kar yağışı iyice şiddetleniyor; göz gözü görmez bir hal

alıyor ve gökyüzü tamamen beyaza bulanıyor. Görmek neredeyse imkansız oluyor.

Logan daha da yavaşlıyor. Yakıtımız mı bitti diye düşünüyorum. Hemen koşarak yanına gidiyorum ve yakıt göstergesine bakıyorum. Bir deponun sekizde biri kadar bile yok. Oldukça azalmış ama henüz bitmemiş. Neden yavaşladığına bir türlü anlam veremiyorum. Ta ki ileriye bakana kadar... İleride, tam önümüzde, Hudson Nehri'nin ortasına konuçlanmış bir ada var. Çok büyük değil ama çok küçük de değil. Yaklaşık 1,5 kilometre uzunluğunda... Kumlu sahiliyle uzun ve dar bir ada. Çoğunluğu hindistan cevizi ağacı olan birçok ince ağaç var. Hepsi de karla kaplı... Logan'ın gözlerinden ne

düşündüğünü anlayabiliyorum. Dönüp bana bakıyor.

“Yakıtımız neredeyse bitmek üzere.” diyor. “Hem bu fırtınada yol almak, ölüme meydan okumakla aynı anlama geliyor. Buzlar giderek daha da kalınlaşıyor ve nehir, donmaya başlıyor. Böyle devam edersek, nehre gömülebiliriz. Ayrıca, hava da birazdan kararacak. Yola devam da edebiliriz, botu adaya çekerek nehrin çözülmesini ve fırtınanın geçmesini de bekleyebiliriz.” Gökyüzüne bakıyor. “Eğer devam edersek, yakıtsız ve sığınaksız bir şekilde ortada kalabiliriz. Geçen sefer, rıhtıma sığındığımızda neler olduğunu hepimiz biliyoruz ama ada, daha güvenli olabilir.” “Evet...” diyorum. “Daha güvenli...” İç çekiyor.

“Durmak istediğimden değil.” diyerek devam ediyor. “Esasında, istemiyorum. İlerlemeye devam etmemiz gerek. Elimizden geldiğince peşimizdekilerle aramızdaki mesafeyi açmamız gerek. Kuzeye gidip yakıt bulmamız gerek. Ama önce bu fırtınayı atlatmak zorundayız. Bunun için de ada gayet güvenli diye düşünüyorum. Belki birkaç saat orada kalırız, belki de geceleriz. Fırtınanın geçmesini bekleyip yolumuza öyle devam edelim. Hem kim bilir belki de adada avlayacak, işe yarayacak bir şeyler de buluruz.”

“Sanırım ilk kez aynı fikirdeyiz.” diyorum gülümseyerek.

Logan, gülümsemesine engel olmaya çalışıyor ama yine de görebiliyorum.

“Etrafını bir dolaşalım.” diyorum.

“Etrafta herhangi bir düşman olup olmadığına bakalım ve botumuz için yanaşacak iyi bir yer bulalım.”

“Tamam.” diyor.

Logan botu döndürüyor ve adanın bir tarafını dolaşıyoruz. Adada yaklaşık 25 metre derinlikte sığ bir kıyı buluyoruz. Kıyıdaki kumsalda sık ağaçlar var. Her yönden iyi bir sığınak. Adanın diğer tarafına doğru giderken ağaçlıklara dikkatle bakıyorum herhangi bir hareketlilik var mı diye. Görünürde hiçbir şey yok. Fakat ada, aldatıcı bir şekilde büyük ve ağaçlıklar çok sık. Her an içinden birileri ya da bir şeyler çıkabilir. İnsanların olacağına şüpheliyim ama... Çünkü insan olduğuna dair hiçbir iz göremiyorum; ne bir bot, ne de ayak

izleri... Belki hayvanlar olabilir. Geyik, tilki ya da başka hayvanlar... Düşününce bile ağzım sulanıyor.

Diğer tarafı da dolaşıyoruz. Keşif gezimizin sonuna doğru sığınmak için harika bir yer buluyorum, bir kayalık çıkıntısı... Orada hem botumuzu bağlayabilir hem de iki taraftan gelecek tehlikelere karşı korunabiliriz. Daha da iyisi, kayalık, karaya doğru, içinde geniş bir mağarası olan küçük bir dağ şeklinde uzuyor. Bundan daha mükemmel bir yer olamazdı. Fırtınanın durmasını beklerken mağaranın içine sığınabiliriz. Hem bu arada botumuza da göz kulak olabiliriz.

Parmağımla orayı gösteriyorum.

“Gördüm.” diyor Logan. “Bir adım önünde.”

Yaklaşınca motoru durduruyor ve kayalığa doğru sürükleniyoruz. Botumuz yana dönüyor. Kıyıya yaklaşınca halatı tutarak geriliyorum ve bottan atlıyorum. Ayak bileklerime kadar buzlu suya batıyorum. Su botlarımdan içeri girdikçe ayaklarımı uyuşturuyor. Ama yeniden karaya ayak basmış olmaktan mutluyum. Hiç vakit kaybetmeden botu karaya doğru çekiyorum. Logan da atlayıp bana yardım ediyor ve birlikte botu iki metre kadar karaya çekmeyi başarıyoruz. Halatı botun önündeki ankraj deliğine sıkıca doluyorum ve ardından Logan'a veriyorum. O da kayalıkta bulduğu bir çıkıntıya halatı sıkıca bağlıyor. Birkaç düğüm atıyor; tamamen sağlam! Artık botumuz hiçbir yere gidemez.

Bottaki bu hareketlilik Ben'e de yansıyor. Başını kaldırıp ilk kez etrafa bakıyor. Mahmur gözleriyle bana bakıyor.

“Neredeyiz?” diye soruyor.

“Yeni evimizde...” diye yanıtlıyor Logan.

“Fırtına dinene kadar...” diye ekliyorum ben de.

Bir an için yeni bir fikir ortaya sürmesini ya da ona sormadan karar aldığımız için bize kızmasını bekliyorum. Ama uysalca kalkıp bottan iniyor. Sanki ruhunu yitirmiş gibi. Nerede olduğumuzu tam olarak kavrayabildiğini bile sanmıyorum.

Tekrar bota atlayarak Bree ve Rose'un yanına gidiyorum. İkisi de uyuyor. Yavaşça Bree'yi uyandırıyorum. Gözlerini açtığında, yüzünde korku dolu ve endişeli

bir ifadeyle ilk önce bana değil, Rose'a bakıyor.

Rose'a baktığımda beni de bir korku sarıyor. Durumu hiç iyi görünmüyor. Yüzünün rengi hiç olmadığı kadar soluk. Uyuduğunu biliyor olmama rağmen bana uyuyan birinden çok ölü biri izlenimi veriyor. Sargılı koluna bakıyorum. Isırılan yerin iki tarafında da büyük, kırmızı lekeler oluşmaya başlamış. Yara enfeksiyon kapmış ve hızla yayılıyor.

Yutkunuyorum. Ağzım kuruyor. Bunun iyiye işaret olmadığını biliyorum. Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Keşke yapabileceğim bir şeyler, onu götürebileceğim bir yerler olsa. Ama hiçbir şey yok. Zavallı gibi hissediyorum, elimde ona verebileceğim sadece biraz

şampanya birkaç uyku hapından başka hiçbir şey yok.

Eğilip Rose'u kucığıma alıyorum. Penelope, Rose'un kucığından inmeyi reddettiğı için ikisini birden, sanki bebekmişler gibi kucaklayıp kaldırıyorum. Rose, tamamen kendinden geçmiş uyuyor. Çok şükür... Umarım, şu an hiçbir acı hissetmiyordur.

Bree, ayağı kalkıp yanım sıra yürüyor. Rose'u Logan'a uzatıyorum. Ardından aşağı inerek Bree'yi tutuyorum ve onu da bottan indiriyorum. Yağan kar iyiden iyiye etrafımızı kaplıyor. Bree'nin elini tutarak, Rose'u mağaraya taşıyan Logan'ın peşi sıra gidiyoruz.

“Sen de kalan çuvalları getiriver.” diyorum Ben'e onun iyiliğini düşünerek.

Çünkü kendini tamamen işe yaramaz hissetmesini istemiyorum.

Ben, kendisine söyleneni yapıyor. Uzanıp botun içindeki yiyecek ve alet çuvallarını alıyor. Biz de Bree'yle birlikte yumuşak kumların üzerinde mağaraya doğru ilerliyoruz.

“Rose iyi olacak mı?” diye soruyor Bree. “Neredeyiz?”

“Küçük bir adadayız.” diyorum. “Fırtına dinene kadar burada konaklayacağız.”

“Rose iyileşene kadar mı?” diye soruyor.

Yutkunuyorum, nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Keşke bu sorunun cevabını bilebilseydim.

“Onun için elimden gelen her şeyi yapacağım.” diyorum. “Söz veriyorum.”

Mağaranın ağzına varıyoruz. Bizim için mükemmel bir sığınma yeri olduğunu görünce içim rahatlıyor. Yaklaşık 500 metre yükseklikte ve 1 km derinlikte; ama sonunu göremeyeceğim kadar derin bir mağara değil. Gördüğüm kadarıyla içeride saklanan hiçbir hayvan yok ve insan da... İlerledikçe dışarıya nazaran burasının birkaç derece daha sıcak olduğunu hissediyorum. Belki de rüzgarı kestiği içindir. Yere baktığımda, yerdeki toprağın da kuru olduğunu görüyorum. Kar, girişten birkaç metre sonra bitiyor.

Burada ateş yakabiliriz diye düşünüyorum. Rüzgardan da bizi izleyebilecek diğer gözlerden de uzağız burada. Dinlenip iyileşmemiz için ve kendimizi toplamamız için kusursuz bir yer.

Logan, yavaşça Rose'u toprak zemine koyuyor. Ceketini çıkararak özenle Rose'un başının altına yerleştiriyor. Onu izlerken şaşırıyorum. Bu kadar düşünceli olduğunu bilmiyordum.

Penelope, Rose'un göğsünde titreyerek dört ayağı üzerinde duruyor ve yuvarlanarak aşağı düşüyor, çenesini Rose'un göğsüne dayıyor. Yanından ayrılmayı istemiyomuş gibi üzgün bakışlarla Rose'u izliyor.

“Çok kötü enfeksiyon kapmış.” diyor Logan bana doğru koşarak. “İlaca ihtiyacı var.”

“Biliyorum.” diyorum. “Sence ne yapmalıyız?”

Üzüntüyle başını sallıyor.
“Bilmiyorum.” diyerek cevap veriyor.

Ben, elinde çuvallarla içeri giriyor ve çuvalları mağaranın bir köşesine koyuyor. Logan, nefret dolu bakışlarla ondan yüzünü çeviriyor. Nöbet başında uyuyakaldığı için hala kızgın olduğu ortada.

En azından burada, mağaranın içinde daha güvendedyiz. Nöbet tutmaya gerek bile duymayabiliriz. Botla yaklaşmadıkları sürece burada bize saldırmaları, tuzak kurmaları neredeyse imkansız. Bu da gürültü çıkarmaları demek oluyor. Eğer tahminimde yanılmıyorsam ve bu ada gerçekten ıssızsa, endişelenecek hiçbir şeyimiz yok demektir. Logan'a dönüyorum.

“Yerleşmeden önce...” diyorum, “...adada bizi bekleyen kimse olmadığından emin olmamız gerek.

Ayrıca, fırtına kötüleşmeden burayı iyice keşfetmeliyiz. Belki işe yarayacak bir şeyler, yiyecek, hatta ilaç falan bulabiliriz. Belki avlanabileceğimiz hayvanlar da vardır. Bir bakmışsın, akşam yemeğimizi buluvermişiz.”

“İyi fikir!” diyor. “Ama yalnız gidemezsin.” Dönüp Ben'e bakıyor. “Seninle ben gelirdim ama yapamam. Nöbette kalmam gerek. Tüm eşyalarımızı, botumuzu Ben'in sorumluluğuna bırakıp hiçbir yere gidemem.”

Tüm bunları yüksek bir tonla söylüyor Ben duysun diye ama Ben hala ruhunu kaybetmişcesine öylece orada duruyor.

“Sen git...” diye devam ediyor Logan, “...ve Ben'i de yanında götür.”

Ben'e dönüp bakıyorum. Karşı çıkmasını ya da üzgün olması bekliyorum. Ama hiçbir şey yok. Tamamen çökmüş bir adam gibi başını önüne eğerek:

“Özür dilerim.” diyor hafif bir tonla. “Uyuyakaldığım için gerçekten özür dilerim.”

Gerçekten üzgün olduğunu ses tonundan anlayabiliyorum. Omuzlarındaki suçluluk duygusu öylesine ağırlaşmış ki... Önce, kardeşinin başına gelenler, şimdi ise Rose'a olanlar... Ona bakmak bile acı veriyor. Tek başıma gitmeyi yeğlerim. Ama Logan haklı, yanımda biri olmalı ve sanırım, onun arkamda beni kollaması hiç yoktan iyi olacaktır.

Logan'a dönüyorum.

“Ada çok büyük değil. Bir saat içinde geri dönmüş olunuz.”

“Dönmezseniz şayet, sizi aramak için çıkamam...” diyor, “...diğerlerini tehlikeye atmadığım sürece tabii.”

“Beni aramaya gelme.” diyorum.
“Eğer geri dönmezsem, bil ki ölmüşüm. O durumda da, kızları ve botu alıp yoluna devam et.”

Logan ciddi bir ifadeyle başıyla onay veriyor. Gözlerindeki saygıyı görebiliyorum.

“Geri döneceksiniz.” diyor.

*

Ben ile birlikte ıssız adada ağır adımlarla ilerliyoruz. Omuzumda yay ve oklar var. Daha önce hiç ok atmamıştım ve dolayısıyla bu konuda berbat olma ihtimalim var. Ama bir hayvanla

karşılaşana kadar emin olamam tabii. En azından bu yay ve okları almış olmamız bile Rupert'le karşılaştığımızda durduğumuz için kendimi biraz daha iyi hissettiriyor.

Biz sessiz bir biçimde yürürken, kar da usulünce yağmaya devam ediyor. Etraf inanılmayacak derecede sakin. Sadece kara bastıkça ayaklarımızdan çıkan gıcırdama sesi ve uzaktan gelen dalga sesleri duyuluyor. İkinci vaktine doğru; gökyüzü tamamen gri bir renge bürünmüş durumda. Daha sadece 10 dakika yürümüştük ki kar kalınlığı ayak bileklerime kadar ulaştı bile.

Dikkatli bir şekilde ilerliyorum. Bir elim belimdeki bıçağымda... Adanın yarısını dolaştık bile ama henüz hiçbir şey yok. Bu ada sanki minyatür bir orman

gibi. Tamamen sık ağaçlarla kaplı, her hangi bir yapı ya da insan izi yok, hatta yakınlarda olmuş bir hareketliliğe dair bile bir iz yok. Kendimi iyice güvende ve rahat hissediyorum.

Uzaktan adanın ucunu görüyorum ve ağaçlıkların arasına gire çıka oraya doğru ilerlemeye devam ediyorum. Ancak oraya vardığımız zaman rahat bir nefes alacağım, adada kimsenin olmadığından emin olunca ve bu geceyi burada, rahatça geçirebileceğimizi teyit edince. Ama bu arada, her hangi bir şey bulamazsam, işimize yarayacak herhangi bir şey, ölümle boğuşan Rose'un yanına elim boş dönmüş olacağım için gerçekten üzülürüm.

Yiyecek bir şeyler bulabilirim umuduyla tekrardan ağaçları gözden geçiriyorum. Olduğum yerde duruyorum.

Ben de hemen yanımda... Öylece durup birkaç saniye dinliyorum. Ama tüm duyabildiğim derin bir sessizlik. Gözlerimi kapatıp yeniden dinliyorum. Gökyüzünden usulca düşen ve tenime değen kar tanelerinin sesini ve nehrin hafifçe kıyıya vuruş sesini duyabiliyorum. Tam bir dakika boyunca bekliyorum. Burası sanki, eski çağ döneminden kalma bir dünya gibi...

“Neden durduk?” diye soruyor Ben.

Gözlerimi açıp yürümeye devam ediyorum. Birkaç dakika boyunca, adanın ucuna doğru sessizce yürüyoruz.

Yürüdükçe Ben hakkında merakım daha da artıyor. Manhattan'da başına neler geldiğini merak etmekten kendimi alıkoyamıyorum. Kardeşine ne oldu? Acaba, bana içini açar mı diye

düşünüyorum. Şayet gerçekten ihtiyacı varsa, mutlaka açar gibi geliyor.

“Kendini çok fazla suçlama.”
diyorum sessizliği bozarak. “Nöbet yerinde uyumandan bahsediyorum. Hepimizin başına gelebilirdi.”

“Ama gelmedi. Benim başıma geldi.”
diye karşılık veriyor. “Benim hatamdı. Rose'un yaralanması da benim hatam!”

“Şu an kendini suçlamanın hiçbirimize bir faydası yok.” diyorum.
“Hem kimse seni suçlamıyor. Ben suçlamıyorum mesela.”

Ümitsiz ve üzgün bir şekilde bakarak omuzlarını silkiyor ve sessizce yürümeye devam ediyoruz.

Sonunda “Anlatmak ister misin?” diye soruyorum olanları öğrenmek için.

“Şehirdeyken başına ne geldi? Kardeşine

ne oldu? Anlatman belki iinin biraz daha rahatlamasına yardımcı olur.”

Yürürken onu izliyorum. Yere bakıyor sanki düşünüyormuş gibi ve ardından, "hayır" anlamında başını iki yana sallıyor.

Ben denedim. Özel hayatına da saygı duyuyorum. Onun yerinde olsam ben de konuşmak ister miydim emin değilim doğrusu.

Nihayet adanın en uç kısmına varıyoruz. Sahile çıkan ağaçlar tamamen karla kaplı. Göz gezdirmek için ilerliyorum. Buradan etrafımızı saran Hudson'ı görüyorum. Sanki, dört tarafımızı çevrelemiş büyük bir deniz gibi duruyor. Kar üzerine yağıyor. Her tarafta sertleşen buz kütleleri var. Gerçeküstü ve sonsuz gibi görünüyor. Rüzgar yüzüme

 arparken bir an için bu devasa denizin ortasında sadece ikimiz kalmışız gibi hissediyorum.

Herhangi bir yapı ya da yaşam izi ya da hareketlilik var mı diye sahilin her tarafını gözden geçiriyorum. Ama hiçbir şey yok. Sanki insano lundun olmadığı yabani hayat kendiliğinden geri gelmiş gibi...

Sahilde öylece dururken, kara saplı bir şey dikkatimi çekiyor. Birkaç adım ilerliyorum ve e ilip onu yerden alıyorum. Bir şişe... Büyük, cam bir şişe... Nehirden sahile vurmuş olmalı.

Sahili gözden geçirmeye devam ederken, nehrin içinde parıldayan, dalgalarla sahile doğru gidip gelen bir şey daha gözüme takılıyor. Koşarak onu da alıyorum. Eski, alüminyum bir kutu...

Bunları ne için kullanabileceğimi bilmiyorum. Bulmayı umut ettiğim şeylerle uzaktan yakından ilgileri yok. Ama yine de, bir işimize yarayacaklarından eminim. En azından içlerine bir şey koyup götürebiliriz.

Derin bir nefes alıyorum ve geriye gitmek üzere arkamı dönüyorum. Bu defa gerisin geriye adanın diğer ucuna, farklı bir ağaçlıktan geçerek, bir şeyler bulabilme umuduyla gidiyoruz. Herhangi bir şey...

Ağaçlıktan sessizce geçiyoruz. Şimdiye kadar işe yarar bir şey bulamadığımız için üzgünüm. Ama adada bizden başka birilerinin olmaması da sevindiriyor. Çok geçmeden sıcak mağaramıza varmış olacağımızı görünce gardımı indirmeye başlıyorum.

Yürüdükçe ellerim ve ayaklarım iyice buz tutuyor. Kan dolaşımı sağlamak ve ısıtmak için ellerimi ve ayaklarımı ovalıyorum. Bacaklarım yorgun. Mağarada oturup ateş başında dinlenmek ne güzel olurdu şimdi.

Bunları düşünürken, yakmak için bir şeylere ihtiyacımız olduğunu fark ediyorum. Babamın evinden aldığım kibrit ve mumları hatırlıyorum sevinçle. Ama ateşi tutuşturmak için bir şeylere ihtiyacımız var, kuru dallar, kozalaklar... Ne bulabilirsek... Ayrıca, zemini daha oturulabilir kılmak için çam ağacı dallarına ihtiyacımız olacağını düşünüyorum.

“Dal bulmaya çalış!” diyorum Ben'e. “Kuru dallar, küçük olanlardan... Karın altında kalanlar değil, yüzeyde

olanlardan... Ateşi tutuşturmak için ihtiyaımız olacak. Ayrıca, yumuşak yapraklı büyük am ağacı dalları da bulmalıyız yere sermek için.”

Ben, benden birkaç adım geride yürüyor ve hiç cevap vermiyor. Ama beni duyduğunu biliyorum. Çünkü bir ağacın yanına gidiyor ve dallardan bir kırılma sesi geliyor.

Kuru dalı olan bir ağaç kestiriyorum gözüme ve uzanarak o dalı kırıyorum. Harika! Bir kucak dolusu bu dallardan toptasak, bir gecelik ateş için bize yeter.

Tam başka bir ağaca doğru ilerlerken, aniden, küçük bir ıtırdama sesi duyuyorum. Ben hemen yanı başımda olduğu için bu sesin ondan gelmediğine eminim. Kalbim duracak gibi oluyor. İzleniyoruz.

Y E D İ

Sesin geldiği tarafa doğru dönüyorum ve bir hareketlilik görüyorum. Kaskatı kesiliyorum, boğazım kuruyor. Ve çok geçmeden görüyorum.

Gözlerime inanamıyorum. Orada, tam karşımızda, belki 50 metreden de az ötemizde iki geyik var. Durup başlarını kaldırıyorlar ve bana bakıyorlar.

Yüreğim heyecan içinde çarpıyor. Bu, yemek olarak bize günlerce yeter. Böyle bir şans yakaladığımıza inanamıyorum.

Hiç düşünmeden bıçağımı alıyorum ve bir adım atarak hemen fırlatıyorum. Geçen sefer işe yaramıştı.

Ama bu sefer, ellerim o kadar üşümüş ki ıskalıyorum. Hemen birbirlerinden ayrılarak kaçmaya başlıyorlar.

Hızla sırtımdaki yayı çıkarıyorum, parmaklarımın arasına oku yerleştirip kaçan geyiğe fırlatıyorum. Ama ok kullanmakta daha beceriksiz çıkıyorum. Ok, geyikle hiç alakası olmayan bir noktada bir ağaca saplanıveriyor.

“Lanet olsun!” diye bağıriyorum. Ada küçük ama geyikler çok hızlı. Silah olmadan -ki olsa bile yerimiz açığa çıkar korkusuyla asla ateş etmem- profesyonel tuzaklar olmadan onları yakalama şansımız hiç yok.

O anda, Ben gelerek elimden yayı alıyor ve bir de ok alıyor. Öne doğru üç adım atıyor. Yayı oldukça profesyonelce tutuyor ve oku, göğsüne kadar geriyor.

Şimdi bizden yaklaşık 100 metre uzakta olan geyiği okla takip ederek fırsatını kolluyor. Geyikler, ağaçların arasında zikzak çizerek koşuyorlar. Onları vurmak imkansız.

Ben, oku fırlatıyor ve ok, havayı yarararak gidiyor.

Ardından, uzaktan okla vuulma sesi geliyor; şaşıırıyorum. Geyiğin düşüşünü izlerken tam anlamıyla şaşkınlık içindeyim.

Ağzım açık bir şekilde Ben'e bakıyorum. Hiç kımıldamadan orada öylece duruyor ve yavaş yavaş yayı indiriyor. Yaptığı şeyden pişmanlık duymuşcasına üzgün bir ifade yerleşiyor yüzüne.

“Bana hiç söylememiştin...” diyorum sakın bir ses tonuyla, “...böylesine usta bir

atıcı olduğunu.”

Dönüp omuzlarını silkiyor ve yayı bana geri veriyor.

“Hiç sormadın ki...” diyor ilgisiz bir şekilde.

Ben, dönüp geyiğe doğru yürümeye başlıyor. Bense ne söyleyeceğimi bilemeden şaşkınlık içinde donakalıyorum.

Hala az önce ne olduğunu kavramaya çalışarak onun peşinden gidiyorum. Ben'in böyle yetenekleri olduğunu bilmiyordum; böyle avcılık yetenekleri... Gerçekten inanması güç türden bir atıştı. Onu yeteneksiz biri olarak görüyordum ama şimdi Ben'in ne denli değerli, yetenekli olduğunun farkına varıyorum. Ayrıca, onun yeni bir tavırla yürüyüşünü izlerken, bu yaşananın onu kendine

getirdiğini, ona bir gurur kaynağı olduğunu düşünüyorum. İlk kez, onu, bize geri dönmüş gibi, nihayet ekibimizin bir parçası olmuş gibi hissediyorum.

Birlikte geyiğin yanına gidiyoruz. Yan tarafına doğru yere düşmüş duruyor. Bembeyaz karın üzerine kızıl kanı sızmakta ve ayakları son çırpınışlarını vermekte. Kusursuz bir vuruş olmuş, tam boynundan.

Birkaç saniye sonra, kımıldamayı kesiyor ve tamamen can veriyor.

Ben, eğilip hayvanı omuzuna atıyor ve ardından, birlikte mağaraya doğru ilerliyoruz. Yürümeye devam ederken ben, önüme gelen her yerden ateş tutuşturmak için kuru dal toplamaya devam ediyorum. Tüm kucağım doluyor. Ardından, Rose için battaniye ve yastık

gibi kullanabileceğimiz büyük dalları da toplamaya başlıyorum.

Yüreğim, iyimserlikle doluyor. Hava iyice kararırken, kar yağışı şiddetini daha da arttırıyor ve rüzgar tüm gücüyle esiyor. Ama umursamıyorum. Sığınacak bir yerimiz var—gerçek bir yer— ve üstüne üstlük, taze yiyeceğimiz ve ateş için odunumuz var. İlk kez, talihimizin döndüğünü hissediyorum.

*

Nihayet, bir parça huzur buluyorum. Mağaranın derinliklerinde, yanan ateşin etrafına üşüşmüş dip dibe oturuyoruz. Babamın evinden aldığım kibritler çok işe yarıyor. Dışarıdan topladığımız kuru dallar da... Ateş yakmamıza yaradılar. Ateş yanmaya başlayınca ara ara, sırayla, mağaradan çıkıp mümkün olduğunca

kuru ağaç parçaları bularak daha da alevlendirmek için ateşe atıyoruz.

Babamın aletleri de çok işe yarıyor. Çekiç ve tornavidalar yardımıyla dalların ıslak tabakalarını kazıyarak olabildiğince kuru dallar elde ediyorum. Nihayet, bize günlerdir özlemini çektiğimiz sıcaklığı veren ateş alev alev!

Ateşin karşısına oturmuş, ellerimi ona doğru tutup ovalarken yavaş yavaş içimde bir gevşeme hissediyorum. Bu denli gerildiğimin, kaskatı kesildiğimin hiç farkında değildim. Sanki yeniden kendime geliyormuşum gibi hissediyorum. Mağaranın içi şaşılacak derecede ısınıyor. Alevlenen ateşin ısısı ve rüzgarla kardan korunacak bir sığınak bulmuş olmamız sayesinde neredeyse evimizde gibi hissediyoruz.

Mağaranın ağzından dışarı baktığımda, havanın tamamen karardığını görüyorum. Fırtına iyice şiddetleniyor. Mağaranın dışında lapa lapa yağan karın yüksekliği 1 metreyi buluyor. Şiddetli rüzgarın sesi duyuluyor. Ara ara, özellikle çok şiddetlenince, mağaranın içine de hafif kar giriyor. Ama, genel anlamda çok iyi bir korunma altındayız. Burası kesinlikle 'Tanrı'nın bir hediyesi bizim için. Aksi takdirde, nasıl hayatta kalırdık hiç bilmiyorum.

Logan, mağaranın ağzında tek başına oturmuş fırtınayı ve kararan gökyüzünü seyrediyor ve sıklıkla botu kontrol ediyor. Birkaç kez gidip botu bizzat kontrol ettim. Hep aynı durumdaydı; şiddetli fırtınanın etkisiyle sallanıyor ama olduğu yere sıkı sıkıya bağlı. Ayrıca, bulunduğu

verde, fırtınanın şiddetinden de korunuyor. Bot, hiçbir yere gitmiyor. Görünürde de kimsecikler yok. Hem, rüzgar ve yağan karın etkisiyle botun iki yanı da kapanmış vaziyette; kimsenin görebileceğini sanmıyorum. Logan'ın biraz paranoyak davrandığını düşünüyorum. Ama orada oturup botu izlemek onu rahatlatacaksa, aynen devam etsin. Nihayetinde, ateşin yanına gelip ısınmak zorunda kalacak ne de olsa.

Yanımda, ateşe uzanmış bir vaziyette duran Ben var. Gösterdiği yetenekleriyle beni çok etkiledi. Bıçağını alarak geyiği halletmeye gitti ve sadece birkaç dakika içinde geyiğin derisini ustaca yüzdü. Ardından, yenilebilir ve yenilemez taraflarını göz önünde bulundurarak geyiği kusursuz parçalara ayırdı ve eti beş

porsiyona bölerek sivri bir çubuğa geçirdi ve ateşin üzerine yerleştirdi. Sık aralıklarla eti çeviriyor. Etten çıkan koku bir saat boyunca karnımın guruldamasına vesile oluyor. İnanılmaz lezzetli kokuyor. Gerçek bir et yiyebileceğimi düşündükçe resmen ağzımın suyu akıyor.

Tekrar Rose'a bakıyorum. Altına ağaç yapraklarından kalın bir tabaka sererek onu ateşin yanına yaklaştırdım. Uykusunda rahatsız olduğunu görebiliyorum. Uyurken kaşları çatılıyor. Birkaç saat önce kolundaki sargıyı yeniden değiştirdim ve değiştirirken, kolunun rengini görünce irikildim. İltihaplanması daha da kötüye gitmiş ve kolunun her tarafına yayılmaya başlamış. Ayrıca, koku da yapmaya başlamış. Başka bir deyişle, kangrene dönüşmüş. Kolundaki sargıların

bu denli çabuk kana bulanması hoşuma gitmiyor.

Rose, çılgına dönmüş gibi görünüyor. Birkaç saatte bir sürekli uyku ilacı veriyorum. Ama bunun, ne zamana kadar işe yarayacağından emin değilim. Yapabilecek başka bir şeyim yok. Çok çaresiz hissediyorum.

Asıl ihtiyacı olan şey, ilaç. Özel bir ilaç... Ve ben daha aramaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bu fırtınalı havaya meydan okuyup, botu alarak depoda son kalan yakıtla yola çıkmış olsam bile yol üstünde bir yerlerde bir kasaba bulmayı başarsam bile, açık bir eczane bulacağım kesin değil. Böyle bir girişimin, boşuna bir çaba olacağını ve diğerlerinin hayatını tehlikeye atacağını biliyorum.

Bu yüzden, onu rahat ettirmek için elimden geleni yapıp, ona dua etmekten başka çarem yok. Yanına yaklaşıyorum ve yavaşça kolundaki kanlı sargıyı açıyorum.

Ben sargıyı çıkarırken Rose acı içinde inliyor. Bir kez daha, onu ısırın o lanet olasıca yaratığa beddua ediyorum.

Bandajı çıkarıp yarayı açıkta bırakıyorum ve mağaranın ağzına gidip, daha önce de birkaç kez yaptığım gibi, bir avuç dolusu kar alıyorum. Tekrardan geri dönüp Rose'un yanına çöküyorum ve getirdiğim karı yarasının üstüne koyuyorum. Ben karı koyarken Rose titreyerek acı içinde inlemeye devam ediyor. Kar, yarayı temizleyip serinletir diye umut ediyorum. Yeni bir bez parçası alıyorum; ateşte kurutup dikkatlice yarasına sarıyorum.

Rose gözlerini açarak bana bakıyor.
Gözleri kısık ve korku içinde...

“Teşekkür ederim.” diyor.

Onun bu ses tonuyla yüreğim resmen paramparça oluyor. Öylesine masum, öylesine cesur ki... Ben onun yaşında olsam, onun cesaretinin yarısını bile gösterebileceğimden emin değilim. Başka bir kız olsa, acı içinde bağırıp feryat figan ediyordu şimdi.

Eğilerek onu alnından öpüyorum. O an alnının ne denli soğuk ve ıslak olduğunu fark ediyorum. Yüreğim paramparça oluyor. Bu, iyiye işaret değil. İyi olmasına imkan yok.

Var gücümle dünyaya, dünyanın bu adaletsizliğine bağırmak istiyorum. Bu adil değil! Böylesine masum, güzel ve mükemmel bir kızın elimizden böylesine

kayıp gitmesi adil değil! Sözlere boğazımda düğümleniyor ve onun karşısında güçlü görünmeye, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

“İyi olacaksın.” diyorum olabildiğince güven veren bir sesle.

Sanki yüreğimdekileri görürcesine, güçsüz bir şekilde gülümsüyor. Bu bana birgün birinin söylediğı şu sözleri hatırlatıyor: 'Ölmek üzere olan kişiler, tüm yalanlarımızı görme yeteneğine sahip olurlar.'

Bree, Rose'un diğer tarafında oturuyor ve eliyle saçlarını okşuyor. Bree, Rose'dan daha çok acı çekiyormuş gibi görünüyor. Onu hayatım boyunca hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Sanki yaralanan oymuş gibi...

Penelope, Rose'un göğsüne uzanıyor ve ara ara yüzünü yalıyor.

“Bir şeyler yemek ister misin?” diye soruyorum Rose'a.

“Denerim.” diye cevap veriyor güçsüz bir şekilde. “Ama çok aç hissetmiyorum.”

Çuvalın içinden reçel kavanozunu çıkarıp açıyorum. Kokusundan anlayabiliyorum, kiraz reçeli... Çok lezzetli kokuyor.

“Kiraz sever misin?” diye soruyorum.

“En sevdiğim!” diye cevap veriyor.

Parmağımı kavanoza daldırıp biraz alıyorum ve ağzına koyuyorum. Yalayarak gözlerini yumuyor ve gülümsüyor.

Parmağımı tam yine daldıracakken başını hayır dercesine sallıyor. “Bu yeter.” diyor.

Kavanozu Bree'ye veriyorum ama o da istemeyerek başını sallıyor.

“Lütfen Bree, yemen lazım.”

“Benim payımı Rose'a ver.” diyor

üzgün bakışlarla yere bakarak.

Ben de elimle Penelope'a veriyorum
ve bir çırpıda yalayıp yutuyor.

“Hazır!” diye bir ses geliyor.

Dönüp baktığımda Ben'in pişen etleri
ateşten aldığını görüyorum. Çubukları
elinde tutuyor. Bir tanesini alarak Bree'ye
uzatıyorum. Ardından, bir tane de Rose
için alıyorum. Başını dikkatlice kaldırıp
eti yavaşça ağzına yaklaştırıyorum.

“Lütfen Rose...” diyorum. “Bir şeyler
yemek zorundasın. Bu, iyileşmene
yardımcı olacak.”

“Aç değilim.” diyor. “Gerçekten...”

“Lütfen, benim için...”

İstemediğini açıkça görebiliyorum
ama benim hatırıma Rose, etten küçük bir

parça ısıırıyor. Bana bakarak güçsüz bir şekilde eti çiğniyor.

“Bana annemi hatırlatıyorsun.” diyor.

Gözlerim doluyor. Ağlamamak için kendimi çok zor tutuyorum.

“Onu çok severdim.” diyor Rose.

“Annene ne oldu?” diye soruyorum, sormamam gerektiğini bile bile. Çünkü yanıt ne olursa olsun iyi olmayacağı açık.

“Bilmiyorum.” diye cevap veriyor.

“Onu benden aldılar. Beni kurtarmaya çalıştı. Ama sayıca çok fazlaydılar. Sonra da annemi bir daha hiç görmedim. Sence iyi midir?” diye soruyor.

Kendimi zorlayarak gülümsemeye çalışıyorum.

“Elbette iyidir.” diyerek yalan

söylüyorum. “Hem biliyor musun? Eğer

şimdi burada olsaydı, seninle gurur duyardı.”

Rose yavaşça aşını sallıyor.

Gölümsüyor.

Tekrar eti ağzına yaklaştırıyorum ama bu kez, başını şiddetle sallıyor.

“Yiyemiyorum.” diyor. “Çok acıyor.” diye ekliyor gözlerini acı içinde sıkarak.

Onun için başka ne yapabilirim diye düşünmeye çalışıyorum. Tek yapabildiğim, rahat olmasını sağlamak. Belki de ona bir tane daha uyku ilacı vermeliyim.

Ateşin yanına giderek içine kar doldurduğum cam şişeyi alıyorum; artık su halini almış. Su dolu şişeyi Rose'a getirerek, “İç hadi.” diyorum, bir yandan da ağzına bir uyku hapi daha veriyorum. Dediğimi yapıyor.

Yanında oturarak başını okşuyorum. Gözleri hemen kapanıveriyor ve birkaç dakika içinde uyuyakalıyor.

Bree'ye bakıyorum; henüz yemeğinden bir lokma bile yememiş.

“Bree, ye hadi.” diyorum. “Lütfen...”

“*Sen de* yemiyorsun.” diyor.

Haklı.

“Sen yersen ben de yiyeceğim.” diyorum. “Yemek zorundayız. Bizim yemek yemememiz Rose'a hiçbir fayda sağlamayacak.”

Ateşe uzanıp kendi etimi alıyorum ve ısırıyorum. Et, sert ve tatsız ama şikayet etmiyorum. Lezzetli olmayabilir ama ısırdıkça ne kadar kurt gibi acıktığımı fark ediyorum. Üstüste ısırıyorum, kendimi zor durduruyorum. Etin tüm vücuduma yayıldığını hissediyorum. Gerçek bir

yemek yiyeli, böyle taze bir et yiyeli ne kadar oldu bilmiyorum.

Bree'nin de açlığı kendine galip geliyor ve sonunda o da yemeye başlıyor. Birkaç ısırık aldıktan sonra duruyor ve eti parçalayarak Penelope'a veriyor. Penelope eti Bree'nin elinden kapıyor. Bu durumda, eskiden olsa Bree mutluluktan kıkırdardı ama şimdi öylece üzgün bir şekilde duruyor.

Ben, benim karşımdaki uzak duvarın önüne oturmuş sessizce yiyor. Ateşin üstünde kalan son eti görüyorum ve Dönüp Logan'a bakıyorum. Hala mağaranın ağzında oturmuş nöbet tutmakta. Eğilip Rose'a bakıyorum, derin bir uykuya dalmış. Ardından, yerimden kalkarak eti alıp Logan'a doğru yürüyorum.

“Gel de biraz ateşin yanında otur.” diyorum. “Karanlığa bakıp durmak bir işe yaramayacak. Adada hiç kimse yok ve bota yanaşan kimse de yok. İki metre öteden birbirimizin yüzünü bile zor görüyoruz. Hadi... Senin bir şey yemeyip uyumaman, bize hiçbir fayda sağlamayacak. Gücümüzü toplamak zorundayız.”

Gönülsüz bir şekilde kalkarak eti alıyor ve benim peşim sıra ateşin yanına geliyor.

Ben, Rose ve Bree'nin yanına oturuyorum, ayaklarımızı ateşe doğru uzatıyoruz. Logan da yanımıza oturuyor ve yemeğini yemeye başlıyor.

Hepimiz bir süre bu şekilde sessizce oturuyoruz. Sadece rüzgarın ve çatırdayan ağaçların sesleri duyuluyor.

Birlikte oturmuş kıvılcımları izlerken, hepimiz kendi dünyamıza dalıyoruz. Uzun bir süreden sonra ilk kez rahatlamış hissediyorum. Sanki hepimiz, kendimizce oturmuş ölümümüzü bekliyormuşuz gibi geliyor.

Aniden Rose, uykusunda bağırarak ağlamaya başlıyor. Bree, hemen yanına koşup elini tutuyor; Penelope da yanı başında inliyor.

“Geçti Rose...” diyerek başını okşayıp sakinleştirmeye çalışıyor Bree.

Artık bakmaya dayanamıyorum. Onun acı içinde kıvranmasını görmeye dayanamıyorum.

“Eğer bir şey yapmazsak, ölecek.” diyorum sessizce Logan'a.

Yüzünü asıyor. “Biliyorum.” diyor. “Ama ne yapabiliriz ki?”

“Bilmiyorum.” diyorum çaresizlik ve ümitsizlik içinde.

“Bilmiyorsun çünkü yapabilecek hiçbir şeyimiz yok. Her yer tamamen karla kaplanmış durumda ve kayalık dışında başka bir şey yok. Sence şimdi dışarı çıkıp bu fırtınalı havada yola düşsek, kilometrelerce ötedeki kasabaya yaktımız bitmeden varabilir miyiz? Onun ihtiyacı olan ilaçların bulunduğu bir kasabaya?” Yavaşça başını sallıyor. “Eğer şimdi yola çıkarsak, hepimiz yolda mahsur kalırız. Eğer onun ihtiyacı olan şeyi bulabilme olasılığımız olsa inan bir saniye bile durmam. Ama sen de biliyorsun, bu imkansız. O ölüyor, haklısın. Ama şimdi dışarı çıkarsak, biz de öleceğiz.”

Kızgın bir tavırla sözlerini dinliyorum ama aynı zamanda, ben de

onun gibi düşünüyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Tamamen aklından geçenleri dile getiriyor. Bir imkansızın içindeyiz. Onun ölümünü izlemekten başka elimizden hiçbir şey gelmiyor. Bu durum karşısında, çılgılık çılgılığa bağırarak istiyorum.

“Ben de burada böylece oturmak istemiyorum.” diyor. “İlerlemeye devam etmeliyiz. Silaha ihtiyacımız var. Cephaneye ihtiyacımız var. Yiyeceğe ihtiyacımız var, çok fazla yiyeceğe... Ayrıca, ekipman ve yakıta da ihtiyacımız var. Ama başka seçeneğimiz yok; fırtınanın dinmesini beklemek zorundayız.”

Ona bakıyorum.

“Kanada'da aradığımız o yeri bulabileceğimize emin misin?” diye

soruyorum. “Ya öyle bir yer yoksa?”

Kaşlarını çatarak ateşe bakıyor.

“Bunca zaman aradığımız şeyle ilgili daha iyi bir seçeneğin varsa söyle. Birçok yiyecek ve ekipmanın olduğu güvenli bir yer bulursan orada duracağım. Hatta, lanet olasıca o yerde kalabilirim bile. Ama ben henüz öyle bir yer görmedim. Sen gördün mü?”

Yavaşça ve gönülsüz bir şekilde başımı sallıyorum.

“Bulana kadar, ilerlemeye devam edeceğiz. Benim gördüğüm bu! Cenneti bulmamıza gerek yok!” diyor. “Ama kendimi bir çöle gömmeye de niyetim yok!”

O anda, Logan'ı merak etmeye başlıyorum, bu hayatta kalma

içgüdüünün nereden geldiğini... *Onun* nereden geldiğini, oraya nasıl gittiğini...

“Tüm bunlar olmadan önce neredeydin?” diye soruyorum hafifçe.

İlk kez gözlerini ateşten kaldırıp direk benim gözlerimin içine bakıyor.

Ardından, başka tarafa dönüyor. Bir yanım, onunla daha da yakınlaşmak istiyor ama diğer yanım, hala emin değil. Onunla ilgili ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Ona borçluyum, bu açık. Ayrıca o da bana borçlu. Bu normal bir şey; ikimizin de hayatta kalmak için birbirimize ihtiyacımız var. Ama bunun dışında, bizimle takılıp takılmayacağı, işte bu bir bilinmez. Bizimle kalır mıydı diye merak ediyorum.

“Neden?” diye soruyor.

Her zamanki gibi; yine gardını alıyor.

“Sadece bilmek istiyorum.”

Tekrardan ateşe bakıyor ve öylece dakikalar geçiyor. Ateş çıtırdayarak yanmaya devam ediyor. Bu arada, cevap verecek mi diye düşünmeye başlıyorum. O an konuşmaya başlıyor:

“Jersey.”

Derin bir nefes alıyor.

“Sivil savaş çıktığı zaman orduya katıldım. Herkes gibi... Acemi birliğine gittim, eğitim gördüm ve var olan her aşamadan geçtim. Bir başkasının savaşında savaşmakta olduğumu anlamam yıllar sürdü. Bazı siyasetçilerin savaşında... Bu savaşın bir parçası olmak istemiyordum. Birbirimizi öldürüyorduk. Bu çok aptalcaydı. Bir hiç uğruna...”

Duraksıyor.

“Bombalar atıldı ve tüm birliğim yerle bir oldu. Ben şanslıydım. Bombalar atıldığında siperdeydim. Oradan çıkarak aileme dönmeyi bir şekilde başardım. Gidip onları korumam gerektiğinin farkına vardım”

Duraksayarak derin bir nefes alıyor.

“Eve döndüğümde, annem ve babam ölmüştü.”

Uzun bir müddet susuyor.

“Bir not bırakmışlardı.” diyor duraksayarak. “Birbirlerini öldürmüşlerdi.”

Gözleri dolu dolu olmuş bir şekilde bana bakıyor.

“Dünyanın ne hale geldiğini anlamışlar sanırım. Anlamışlar ki böyle kahpe bir dünyanın parçası olmak istememişler.”

Hikayesini dinleyince şaşıyorum. Yüreğimde bir ağırlık hissediyorum. Bu tür şeyler yaşamış olması aklımın ucundan bile geçmezdi. Bu denli tetikte yaşıyor olmasına şaşmamalı.

“Çok üzgünüm...” diyorum. Bu soruyu sormuş olmaktan pişmanlık duymaya başlıyorum. Zorla ona o dehşeti yeniden hatırlatmışım gibi hissediyorum.

“Benden ziyade küçük erkek kardeşim için daha çok üzölmüşüm.” diyor. “Daha 10 yaşındaydı. Evin bir köşesinde saklanmış vaziyette buldum onu. Travmaya girmişti ama hayattaydı. Nasıl başardığını bilmiyorum. Tam onu alıp gidecekken, köle avcıları çıkageldi. Etrafımızı sarmışlardı ve sayıca da bizden bayağı üstünlerdi. Birkaçıyla savaşıp

leşlerini yere serdim. Ama elimden bir şey gelmiyordu, sayıları çok fazlaydı.

“Benimle bir anlaşma yaptılar: Eğer onlara katılırsam, küçük kardeşimin gitmesine izin vereceklerdi. Kimseyi yakalamama gerek olmadığını sadece arenada nöbet tutmamın yeterli olacağını söylediler.”

Yine uzun bir müddet susuyor.

“Kendi kendime durumu ölçüp biçtim. Kardeşimin yaşamasını istiyordum. Ayrıca, Arena Bir'den daha kötü arenalar olduğunu da duymuştum.”

Bu düşünce, bir an paniğe girmeme sebep oldu. Bundan daha kötü bir şey hayal bile edemiyordum.

“Bu nasıl mümkün olur?” diye soruyorum.

Başını sallıyor. “Orada, her türlü hasta zihniyetli şeyler var.” diyor.

“Gangsterler, yamyamlar, mutantlar... Ayrıca, diğer arenaları görünce Arena Bir, devede kulak gibi kalıyor.”

İç geçiriyor.

“Her neyse, kardeşime içi dolu iki silah, iki hafta yetecek kadar yiyecek ve motorsikletimi vererek onu 80 Numaralı yoldan batıya doğru gönderdim.

Ohio'daki Jack amcanın evine gitmesini söyledim tabii, hala duruyorsa. En azından, gitmesi için bir adres verdim. Anayola çıkıp doğru istikamette gittiğinden emin oldum. Bu, onu son görüşüm oldu.”

İç geçiriyor.

“Köle avcıları beni alarak içlerine kattılar. Onlar adına arenada nöbet

tuttum. Aylar boyunca her gece, orada yapılan maçları izledim. Bu maçlar midemi bulandırıyor. Her gece gelen birçok insan gördüm. Ama hiç kimsenin canlı çıktığını görmedim. Hiç kimsenin... Ta ki, sen gelene kadar...”

Bana bakıyor.

“Bir tek sendin!”

Şaşkınlık içinde ona bakıyorum.

“Seni dövüşürken gördüğümde, nihayet zamanımın geldiğini anladım. Bu yerden çıkmak zorundaydım ve sana yardım etmek için elimden geleni yapmak zorundaydım.”

Durup düşündüğüm zaman, onunla ilk tanıştığımız zamanı hatırlıyorum. Bize yardım ettiği için ona ne kadar minnettardım. Kasabaya gittiğimizde de, ben hastalandığımda bana bakmıştı. O

zaman bir kez daha ona minnet duymuştum.

“Bana bir keresinde bir şey söylemiştin.” diyorum. “Sana neden yaptığını sormuştum; neden bize yardım ettiğini... Sen de, sana birini hatırlattığımı söylemiştin.” Yüzüne bakıyorum. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Ona hep bunu sormak istemiştim. “Kim o?”

Tekrardan gözlerini ateşe dikeyor. Uzun bir müddet o şekilde sessizce duruyor. Cevap verecek mi diye bekliyorum.

Nihayet, kısık bir ses tonuyla cevap veriyoy: “Sevdiğim kız...”

Bu cevap, beni şok ediyoy. Logan'ı sevdiğiy kızla düşünemiyoyum bile. Onu hep, askeri siperlerin ardında hayal ediyoyum. Ona kız arkadaşını

hatırlatmama da ayrıca şaşıyorum. İyice meraklanıyorum. Kimdi o? Bana çok mu benziyordu? Bu yüzden mi bana yardım etti? Beni her görüşünde onu mu hatırlıyor? Yoksa, gerçekten benden mi hoşlanıyor?

Tüm bu soruların yerine sadece şu soruyu sormaya cesaretim geliyor: “Ne oldu ona?”

Yavaşça başını sallayarak cevap veriyor: “Öldü.”

Çok fazla soru sormuştum. Başka bir zaman başka bir yerde bu sorular zararsız olabilirdi ama şu an içinde bulunduğumuz şartlar hiç de zararsız değil ve şu an burada, sorulan en masum sorular bile ölümcül cevaplar doğuruyor. Yıllar önce öğrendiğim şeyi aklıma getirmeliydim: Kimseye bir şey sormamak

daha iyidir. ölün ortasında sessizce
yaşamak daha iyidir. Hiç konuşmamak
daha iyidir.

SEKİZ

Gözlerimi açarak etrafıma bakınıyorum ve nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum. Mağaranın taş duvarına yaslanarak oturuyorum ve etrafa bakıyorum. Herkes ateşin çevresinde uzanmış uyuyor. Ama bir şeyler doğru gitmiyor gibi...

Bir şeyin bacağımdan yukarı doğru tırmandığını hissediyorum. Dönüp baktığımda, baldırıma kadar çıkan tarantulayı görüyorum. Aniden tikslenmeyle ayağa sıçırıyorum ve korkuyla onu üzerimden atıyorum. Sanki her tarafımda geziniyorlarmış gibi

hissediyorum ve kendi etrafımda dönerek telaşla hepsine vuruyorum.

Hafif eğildiğimde, yerde düzinelerce tarantulanın gezindiğini görüyorum. Duvarlar, hep onlarla dolu. Öyle ki, duvar hareket ediyormuş gibi görünüyor.

Dönüp mağaranın ağzına bakıyorum. O sırada birden bir düzine köle avcısı içeri dalıveriyor. Yüzleri maskeli ve ellerindeki silahları bize doğru doğrultuyorlar. Sayıca çok fazlalar ve hızla silahlarını çekip içeri dalıyorlar. Silahsızım. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Bizi buldular.

Direk bana doğru geliyorlar. Bana en yakın olanı, silahını kafama dayıyor. Boğazım kuruyor ve çok geçmeden bir silah sesi...

Nefes nefese uyanıyorum. Hala ellerimle üzerimdeki tarantulaları atmaya çalışıyorum. Sonra, yavaş yavaş sakinleşiyorum ve tüm bunların bir kabus olduğunu anlıyorum.

Mağaradayım. Sönmeye yüz tutmuş ateşin önünde, taş duvara yaslanmış oturmaktayım. Herkes uykuda, Logan dışında... Mağaranın ağzından oturmuş istikrarlı bir şekilde etrafı kollayarak nöbet tutuyor. Gün doğuyor.

Nefes nefese bulunduğum yerde oturup sakinleşmeye çalışıyorum. Rüya öylesine canlıydı ki!

“İyi misin?” diye hafif bir ses geliyor.

Başımı kaldırdığımda Logan'ın endişe dolu bakışlarla bana baktığını görüyorum. Hemen önünde, kar yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğe ulaşmış ve hala yağmaya

devam ediyor. İnanamıyorum. Fırtına henüz dinmemiş.

Derin bir nefes alıp başımla onaylıyorum.

“Sadece kötü bir rüya...” diyorum.

Anladığını gösteren bir ifadeyle tekrar dönüp dışarıya bakıyor.

“Nasıl bir his olduğunu biliyorum.” diyor.

Yukardaki örümcek ağlarını kaldırarak ayağa kalkıyorum ve yanına gidiyorum. Mağaranın ağzında durup dışarıya bakıyorum. Gri bulutların arasından sızan kırmızı ışıklarıyla gün doğumu çok güzel görünüyor. Hudson Nehri, yer yer buza dönüşmüş. Her şeyi saran bir sis ve pus var. Sanki gerçekdışı bir kartpostalın içindeymişiz gibi hissediyorum.

O kadar huzurlu ki... Buraya, güvenli bir şekilde saklanmışız gibi hissediyorum. Dönüp tamamen karla kaplanmış olan botumuza bakıyorum. Suda hafif hafif sağa sola sallanıyor. Evet, burası çok aldatıcı bir yer ama bu, kimsenin bize yaklaşamayacağı anlamına geliyor. Anlaşılan, bir günü daha burada geçireceğiz. Bu fırtınanın ortasında hiçbir yere gidemeyeceğimiz açık.

“Bugün de bir yere gidemiyoruz anlaşılan.” diyorum.

“Öyle görünüyor...”

Dönüp Rose'a baktığımda, kalbim duracak gibi oluyor. Bu havada, buradan çıkıp onun için ilaç aramaya çalışmamız imkansız. Tek sorunumuz bu.

Hemen yanına koşup durumuna bakıyorum. Kesik kesik ve hızlı bir

şekilde nefes alıyor. Önceki geceye nazaran, rengi daha soluk görünüyor ve kolundaki sargı ise yeşil, kahverengi bir renk almış. Kokusunu metrelerce öteden duyabiliyorum, kalbim sızlıyor.

Yanına çöküp sargısını yavaşça çıkarıyorum. Bu sırada o da ürpererek hafif hafif inliyor. Tamamen iltihapa bulanmış sargıyı çıkarıyorum. Yarası tamamen siyaha dönmüş ve cerahatlenmiş. Kusmamak için kendimi zor tutuyorum. Yüreğim paramparça oluyor. Şu an içinde bulunduğu acıyı tahmin bile edemiyorum. İyileşmesi imkansız gibi görünüyor. Sonunu düşündükçe ağlayasım geliyor. Doktor olmak için, buraya bir doktor getirebilmek için her şeyi feda edebilirdim. Sanki, kendi küçük

kardeşimin çaresizce ölümünü
izliyormuşum gibi.

Bir şeyler yapmak istiyorum. Hemen
mağaranın ağzına giderek bir avuç temiz
kar alıyorum ve yavaşça yarasının üzerine
koyuyorum. Ürperiyor. Ateşin yanına
kurumaya bıraktığım temiz bezlerden
birini alarak, elimden gelenin en iyisiyle,
yarasını sarıyorum.

Dönüp Logan'ın yanına gidiyorum.
Yanına oturup, kara bakıyorum. Gözlerim
doluyor.

“Çok kötü, değil mi?” diye soruyor.
Yüzüne bakıp, başımla onaylıyorum.
“Sen elinden geleni yapıyorsun.”
diyor.

“Hayır, yapmıyorum!” diye karşılık
veriyorum.

Bir şey söylemiyor.

Olanları düşünüyorum, bu durumu nasıl engelleyebilirdik diye. O gece, mutantlar saldırdığında daha uyanık olmalıydım. Ben'in nöbet tutmasına hiç izin vermemeliydim. Çok kırılğan ve dengesiz bir durumda olduğunu biliyordum. Hepsi benim hatamdı. Böyle düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum.

“Senin hatan değil.” diyor Logan, sanki beynimi okurmuşcasına. “Onun hatası!” diyor, başıyla duvara yaslanmış uyuyan Ben'i işaret ederek.

Logan, bir önceki gece, ona güvenmediğini belirterek Ben'in nöbet tutmasına izin vermemişti. Ona karşı duyduğu sinir ve nefreti hissedebiliyorum ama bu, hiçbir şeyi değiştirmiyor. Evet, Ben uyuyakalmıştı. Ama uyanık olsaydı

bile işlerin daha farklı olacağını bir garantisi yoktu ki...

Ona bu kadar çok yüklenme.”
diyorum. “Kardeşini daha yeni kaybetti.”

“Bu bahane değil! Uyanık kalmalıydı ya da kalamıyorsa, bizden birini uyandırmalıydı. Rose'un ısırılması, onun hatası!”

“Haklısın. Uyanık kalmalıydı. Ama uyanık kalsaydı bile, sence, işler gerçekten daha mı farklı olurdu? Sence Ben onları durdurabilir miydi?”

“Evet, daha farklı olurdu.” diyor. “En azından bizi uyandırırdı. Daha hızlı savunmaya geçebilirdim.”

“Sayıca bizden fazlaydılar. Çok hızlıydılar. Bizi uyandırsaydı bile bir fark olacağını sanmıyorum.”

Logan omuzlarını silkiyor.

“Her neyse, kızgınlık ve suçlamanın şu an bize hiçbir faydası yok.” diyorum. “Ben çok üzgün. Birbirimize sıkı sıkıya kenetlenmemiz lazım. Yaşananları unutup artık sırt sırta vermeniz lazım.”

“Kimseyle sırt sırta vermeye ihtiyacım yok benim.” diyor Logan.

Ona bakıyorum. Acaba, tüm hayatını yalnız bir ada gibi mi geçirmeyi düşünüyor?

“Sen öyle demeye devam et.”

*

Ben'le yürürken, Hudson Nehri'nin üstündeki sis de yavaş yavaş azalmaya başlıyor. Karda adım attıkça botlarımızdan gıcırdama sesi çıkıyor. Yiyecek bulmak için öğleden sonra birlikte adayı dolaşmaya çıkıyoruz. Tipi daha da şiddetleniyor ve rüzgar, terim

yerindeyse, ara ara bizi kesip geçiyor. Gerçekten inanılmaz. Sanki günlerdir kar yağışı hiç durmamış gibi. Kar dizlerime kadar geliyor. Her adımımızı zor atıyoruz. Rüzgar eserken, birkaç yüz metre ötesini görebiliyorum ama durduğunda sis çöküyor ve 10 metre ötesini bile zor görüyorum. Tüm bu kar ve sisin ortasında bugünkü avımız biraz imkansız gibi görünüyor. Sanırım, Ben de aynı fikirde...

Ama denemek zorundayız. Diğer geyiğin buralarda bir yerde olduğunu biliyoruz. Bir yere gitmiş olamaz. Onu bulmak zorundayız. En azından, gitmeden önce bir kez daha güzel bir yemek yemiş oluruz. Bree'nin proteine ihtiyacı var; Rose'un da... Onu düşününce, içim sızlıyor resmen.

Buranın havası çok garip. Ellerim ve yüzüm uyuşmuş vaziyette. Ama nedense, dışarda olmak, mağarada olmaktan daha iyi geliyor. Rose'un ölümüne adım adım yaklaşmasıyla ölüm kokan mağara, basık, dar ve boğuk bir hal aldı. Bir an önce dışarı çıkmak istedim. Sanırım, Ben de öyle... Logan, tabii ki, mağarada kalıp nöbet tutmayı ve botu gözetlemeyi istedi. Bir daha nöbet konusunda Ben'e güvenebileceğim mi merak ediyorum.

Yay ve okları Ben taşıyor. Benim yanımda ise sadece avcı bıçağım var. Geyiği görürsek şayet, elbette ki, Ben bizim en büyük umudumuz. Ama o yeteneklerle bile bu havada geyiği vurması mümkün olacak mı bilmiyorum. Biraz ümitsiz ama yine de denemeye değer.

Birbirimizle hiç konuşmadan yürümeye devam ediyoruz rahat bir sessizlik içinde... Dünden beri, biraz biraz kabuğundan çıkmaya başladı gibi. Belki de, o geyiği vurduktan sonra, kendine olan güveni biraz gelmiştir, kendini biraz daha iyi hissediyordur. Artık, işe yaramaz olmadığını biliyor.

“Öyle ok atmayı nereden öğrendin?” diye soruyorum.

Şaşırmış bir ifadeyle bana bakıyor. Uzun bir sessizliğin ardından söylediğimiz ilk sözler bunlar.

Cevaplamadan önce birkaç adım daha ilerliyoruz.

“Gençken...” diyor, “Savaştan önce, gündüz kampında... Okçuluk, benim favorimdi. Herkes gittikten sonra bile ben, saatlerce atış sahasında kalırdım.

Neden bilmiyorum ama severdim.
Aptalca belki ama...” diyor ve duraksıyor.
Utandığı belli... “Ama, Olimpiyatlar'da
yarışmak benim hayalimdi. Savaştan önce
ben bu hayal için yaşıyordum.”

Bunu duyunca şaşıyorum. Ben'den
böyle bir şey hiç beklemezdim. Ama o
atışı aklıma geliyor; gerçekten sıradışıydı.

“Ben de öğrenmek isterdim.”
diyorum.

Şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırarak
bana bakıyor.

“Ben sana öğretirim.” diyor.

Ona bakıp gülümsüyorum. “Sanırım,
bunun için biraz geç.”

“Hayır, değil!” diyor hemen. “Asla geç
değildir!”

Sesindeki ciddiyeti hissedebiliyorum.
Onu bu denli kararlı görmek beni

şaşırtıyor.

“Sana öğretmek isterim.” diye ısrar ediyor.

Şaşkın bir ifadeyle ona bakıyorum.
“Şimdi mi?” diye soruyorum.

“Neden olmasın? Saatlerdir buradayız. Geyikten de bir iz yok. Birkaç dakika denesek, onu kaybedecek de değiliz hem.”

Sanırım haklı...

“Ama burada atış sahası yok ki...”
diyorum. “Hedef tahtası falan da yok.”

“Yanılıyorsun.” diyor gülümseyerek.
“Çevrene bak. Gördüğün her şey esasında senin için bir hedef tahtası. Doğrusunu istersen, ağaçlar en iyi hedeftir.”

Çevreme bakıyorum ve bu kez,
ormanı daha farklı bir gözle görüyorum.

“Ayrıca...” diyor, “...ben yürümekten yoruldum. Birkaç dakika ara versek benim için de fena olmaz. Hadi gel!” diyor işaret ederek.

Benim de bacaklarım yorulmaya başlıyor. Aslında, ben de öğrenmeyi çok istiyorum. Bir şeyler için başkalarına bağlı kalmak hoşuma gitmiyor. Kendime yetmemi sağlayacak her şeyi öğrenmeyi seviyorum. Gerçekten yeteneğim olup olmadığından emin değilim ama yine de denemek istiyorum. Ayrıca, Ben ilk kez bana karşı bu kadar yakın davranıyor. Travmasını atlatmaya başlamış gibi... Eğer ona yardımı olacaksa, seve seve yaparım.

Onun yanına gidiyorum. Yayı sırtından çıkararak bana veriyor.

Yayı sol kolumla kaldırıyorum ve sağ elimle yayın telini çekerek test ediyorum. Düşündüğümde daha ağır, iri ahşap çerçevesi kolumu ağırlştırıyor.

Ben, arkamdan bana yanaşıyor; yayın tutma kısmında sol elini sol elimin üstüne koyuyor. O bunu yapınca, ben biraz irkiliyorum. Beni savunmasız yakaladı. Bana bu kadar yaklaşacağını ya da elini elimin üstüne koyacağını hiç beklemiyordum. Bana dokunuşu, bende adeta bir elektrik şoku etkisi yapıyor.

Uzanıp diğer elini de, yaydaki sağ elimin üstüne koyuyor. Sırtımda, göğsünü çok net hissediyorum.

“Bu şekilde tut.” diyor. “Omuzlarını destekle. Çok yüksek tutarsan asla hedefi vuramazsın. Ayrıca yayı daha yakın tut.” diyor yayı göğsüme doğru daha çok

çekerek. “Gözlerin okun ucunda olsun. Çok gerginsin, biraz rahatla.”

“Yayı gererken nasıl rahatlayabilirim?” diye soruyorum.

Ama aslında rahatlamama sebebim başka. Gerginim. Yıllardır, hiçbir erkek bana bu kadar yaklaşmamıştı. Ayrıca, Ben'de hoşuma giden bir şey olduğunu da fark ediyorum. Onu tanıdığım günden beri, her zaman hoşuma giden bir şey...

“Okçuluğun çelişkisi bu!” diyor. “Aynı anda hem gergin hem de rahat olmalısın. Bir parça tahtaya takılmış bir yayı geriyorsun ve bu germe işlemine göre ok havalanacak. Ama bunun yanında doğru bir atış yapabilmek için kaslarını esnek tutmalısın. Eğer gergin olursan, hedefi kaçıırırsın. Omuzların, ellerin, bileklerin ve boynunun rahatlamasını

sağla. Dikkatini yaya değil hedefe yoğunlaştır. Hadi, bir dene bakalım. Şu ağacı görüyor musun; çatlak olan?”

Bir anlık esen kuvvetli rüzgarın etkisiyle sis hafif dağılıyor ve yaklaşık 50 metre ötede tek başına duran büyük çatlak ağacı görüyorum.

Ben, beni bırakarak birkaç adım geriliyor. Onun dokunuşunu öznlüyor gibiyim. Yayı gererek nişan alıyorum. Bir gözümü kapatarak tüm dikkatimi okun ucuna topluyorum, doğru nişan almak için.

“Yayı biraz daha aşağı indir.” diyor.

Öyle yapıyorum.

“Şimdi, derin bir nefes al ve oku fırlat.”

Derin bir nefes alıp veriyorum ve oku fırlatıyorum. Yay ileriye gidiyor ve ok

havalanıyor.

Ama ağaca isabet etmemesi beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Birkaç metreyle ıskalıyorum.

“Bunun zaman kaybı olacağını söylemiştim.” diyorum sinirle.

“Yanılıyorsun.” diye cevap veriyor.

“Güzel bir atıştı. Tek sorun, oku fırlatırken ayaklarını sabitlemedin. Yayın seni taşımasına neden oldun. Senin gücün ayakların ve kalçalarında. Onları iyice sabitlemen gerek. Şimdi kendini sabitleyerek bir kez daha dene.” diyor bana başka bir ok vererek.

Endişeli bir şekilde yüzüne bakıyorum.

“Ya ıskalarsam?” diyorum.

Gülümsüyor. “Endişelenme. Ben okları bulurum. Çok uzağa gidemezler

zaten.”

Başka bir ok alıp yaya yerleştiriyorum.

“Yayı birden bire çekme.” diyor

kibarca. “İşte bu!” diye ekliyor ben yayı çekmeye başlayınca.

Yay, bu sefer daha gergin. Acaba, ben gergin olduğumdan mı yoksa kendimi daha yapamayacak gibi hissettiğimden mi? Çekerken, yayın titrediğini hissediyorum. Bunu durduramıyorum.

“Sabitleyemiyorum!” diyorum. “Her tarafa gidebilir şu an.”

“Çünkü nefes almıyorsun.” diyor.

“Omuzlarını rahatlatıp indir ve yayı, göğsüne daha yakın çek.”

Arkama geçerek yine ellerini ellerimin üzerine koyuyor. Sırtıma dayadığı göğsünü hissedebiliyorum. Yavaş yavaş yayın titremesi duruyor.

“Güzel.” diyor geri adım atarak.

“Tamam. Şimdi, derin bir nefes alarak oku fırlat.”

Dediği gibi yapıp oku fırlatıyorum.

Okun, sert tipinin arasından geçip ağaca isabet etmesini izlemek çok eğlenceli. Umduğum gibi tam ortasından değil de ucuna doğru isabet etti ama yine de, isabet etti.

“Harika!” diye bağıırıyor Ben heyecan içinde.

Kibarlıktan mı yoksa gerçekten heyecanlandığından mı böyle davranıyor bilmiyorum ama her iki şekilde de bu tepkisi için minnettarım.

“O kadar da harika değildi.” diyorum.

“Eğer karşımdaki geyik olsaydı, hele de hareket halindeki bir geyik olsaydı, asla vuramazdım.”

“Kendine haksızlık etme.” diyor. “Bu senin ilk atışındı. Bir kez daha dene.”

Uzanıp bana bir ok daha veriyor. Bu sefer kendimden daha emin bir şekilde oku yerleştirip yayı geriyorum. Bu kez tüm öğrettiklerini hatırlayıp yayı daha kolaylıkla çekiyorum. Ayaklarımı sabitleyip yayı aşağı indiriyorum. Ağacın tam ortasını nişan alıp derin bir nefes alarak yayı geriyorum ve oku fırlatıyorum.

Daha ok hedefi vurmadan, nedendir bilmem, iyi bir atış olduğunu düşünüyorum. Çok tuhaf, daha isabet etmedi ama edeceğini biliyorum.

Ve öyle de oluyor. Okun, ağaca saplanma sesini buradan bile duyabiliyorum. Ama araya sis girdiğinden, nereye isabet ettiğini göremiyorum.

“Hadi!” diyor Ben, ağaca doğru koşarak. Ben de aynı şekilde merakla, sonucu görmek için onun peşinden gidiyorum.

Ağacın yanına varıyoruz ve gözlerime inanamıyorum. Tam isabet! On ikiden!

“Bingo!” diye bağırıyor alkışlayarak. “Gördün mü? Doğuştan yeteneklisin! Ben ilk seferinde bunu yapmayı başaramamıştım!”

Uzun bir zaman sonra ilk kez, kendimi bir şeyleri becerebilen, değerli biri gibi hissediyorum. Öylesine gerçek, öylesine sahici ki... Belki sadece bir ok isabet ettirdim ama en azından, ihtiyacımız olduğunda yemeğimizi avlamama yetecek bir şey. Belki o atışım şans eseri isabet etmiştir ama ne olursa olsun bunda zamanla daha iyi hale

gelebileceğime inanıyorum. Mutlaka bir yerlerde ihtiyacım olacak bir yetenek bu. Özellikle buralarda...

“Teşekkür ederim.” diyorum, tüm içtenliğimle ve yayı ona geri veriyorum.

Yayı alıyor ve attığımız okları da tek tek toplayıp sırtındaki ok kılıfına koyuyor.

“Sen almak ister misin?” diye soruyor. “Eğer rastlarsak, geyiğe sen atmak ister misin?”

“Saçmalama... Geyiğe rastlasak bile tek bir şansımız olacak. Hepimizin yiyeceğini bu şekilde kaybetmek istemem.”

Dönüp, adanın daha uzak noktasına doğru yolumuza devam ediyoruz.

Birkaç dakika daha sessizce yürüyoruz ama bu seferki daha farklı bir sessizlik. Sanki bir şeyler değişti ve birbirimize eskiye nazaran daha da

yakınlaştık gibi. Sanki aramızdaki sessizlik, rahat bir sessizlikten samimi bir sessizliğe dönüverdi. Ben'in hoşuma giden yönlerini görmeye başlıyorum; daha önce görmediğim yönlerini... Zamanın, ona ikinci bir şans verdiğini düşünüyorum.

Ağaçların arasından yürümeye devam ediyoruz. Birden, adanın bittiğini fark ediyorum. Karla kaplı olan küçük kumsala varıyoruz. Orada durup, şu an koca beyaz bir duvar gibi görünen Hudson Nehri'ne bakıyoruz. Sanki sisin ortasında bir duvarı izliyormuşuz gibi, bir hiçliğe bakıyormuşuz gibi...

Tam o sırada, nehrin kenarında durmuş su içmekte olan geyik iliştiriyor gözüme. 50 metreden bile daha az bir mesafe var aramızda. Varlığımızı fark

etmiyor bile. Öylece karşımızda duruyor. Kolay bir hedef. Bir yanımlı onu öldürmeyi hiç istemiyor.

Ama Ben, yaya oku yerleştiriyor ve ben daha bir şey diyemeden yayı geriyor.

Çıkan küçük sesle geyik başını kaldırıp etrafa bakınıyor. Sanki direk bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

“HAYIR!” diye bağıriyorum Ben'e kendime engel olamadan.

Ama artık çok geç. Geyik, benim çığlığımıyla ürküyor ama ok çoktan havalandı bile. Işık hızıyla gidip geyiğin tam boynuna saplanıyor. Geyik, bir iki adım öne gidiyor, tökezliyor ve düşüyor. Bembeyaz kar anında kırmızıya bulanıyor.

Ben, şaşkın bir şekilde dönüp bana bakıyor.

“Neydi bu şimdi?” diye soruyor.

Merakla dolu, iri mavi gözleriyle bana bakıyor. Karın yansımasıyla gözleri daha da büyüleyici bir hal alıyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Utanıyorum. Utancımdan o gözlere bakamıyor ve başka tarafa yöneliyorum.

“Bilmiyorum.” diyorum.

“Aptalcaydı,+ özür dilerim.”

Ben'in bana, neredeyse akşam yemeğimizi kaybetmemize neden olduğum için aptalca davrandığımı ve ağzımı kapalı tutmam gerektiğini söylemesini bekliyorum. Buna hakkı da var.

Ama bunları söylemek yerine, elimi elinin içine alıyor. Ona bakıyorum; büyük, canlı gözleriyle o da bana bakıyor ve şöyle diyor:

“Anlıyorum.”

Yemekten sonra ateşin başına oturup alevleri izlerken ortamın havası oldukça kasvetli. Gece iyice çöktü ve inanılmayacak şekilde hala kar yağıyor. Kar yüksekliği neredeyse 3 metreye ulaşıyor ve sanırım hepimiz buradan ayrılabilir miyiz diye merak etmekteyiz.

Elbette, uzun zaman sonra bu halimize şükretmemiz gerek. Uzun zamandır ilk kez gerçek bir sığınağımız, ısınacak ateşimiz, gerçek yiyeceğimiz var ve üstüne üstlük, saldırıya uğrama korkusu da yok. Logan bile gardını yavaş yavaş indirmeye başlıyor. O da bu şartlar altında kimsenin buraya gelmeyeceğini anlıyor. Nihayet, nöbet tutmayı bırakıyor ve bizimle birlikte oturup alevleri izliyor.

Ama yine de hepimizin suratı asık. Çünkü yanı başımızda Rose acı içinde inliyor. Artık dönüşü olmayan bir noktaya geldiği ortada. Her an ölebilir. Beti benzi tamamen attı. Kolundaki enfeksiyonlu morarma, omuzuna ve göğsüne kadar yayıldı. Ecel terleri dökerek ve acı içinde inleyerek orada öylece yatıyor. Bree'nin gözleri ağlamaktan kıpkırmızı kesilmiş. Penelope ise Rose'un göğsüne yatmış, hiçbir yere gitmek istemezcesine ara ara o da inliyor. Kendimi, ölüm nöbetindeymişim gibi hissediyorum.

Normalde, taze et olunca hemen yemeğe gömülürüm. Ama bu gece, ben de diğerleri de isteksizce yiyoruz. Bree, etine hiç dokunmuyor bile. Penelope da kendisine verilen eti reddediyor. Tabii ki, Rose bir ısırık bile alamıyor.

Onu böyle acı içinde görmek
yüreğimi parçalıyor. Başka ne
yapabileceğimi bilmiyorum. Kalan uyku
haplarının da üçünü birden veriyorum
onu derin bir uykuya daldırır da acısını
unutturur umuduyla. Ama şu an öyle
büyük bir acı çekiyor ki, ilaçlar hiçbir işe
yaramıyor. Acı içinde kıvranıp inliyor.
Yanına oturarak saçlarını okşuyorum ve
alevleri izleyerek bu acının ne zaman son
bulacağını düşünüyorum. Sanki,
görünüşte hiç sonu olmayan bir acının
içine hep birlikte sıkışıp kalmışsınız gibi
hissediyorum.

“Bana masal anlatsana...” diyor Bree.

Kızaran gözleriyle bana bakıyor.

“*Lütfen...*” diye yalvarıyor.

Bir kolumla ona sıkıca sarılıyorum.

Başını göğsüme gömerek sessizce ağlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve *The Giving Tree*'nin sözlerini hatırlamaya çalışıyorum. Genelde, hemen aklıma gelirlerdi ama bu gece hatırlamakta güçlük çekiyorum. Aklım karmakarışık.

“Ben...” diye başlıyorum ve ardından sesim kısılıyor. İnanamıyorum buna, resmen çuvallıyorum. “Özür dilerim, hatırlayamıyorum.”

“O zaman, bana hikaye anlat.” diyor. “Herhangi bir şey, lütfen... Savaştan önceyle alakalı herhangi bir şey...”

Düşünüyorum. Bir şeyler hatırlamaya çalışıyorum. Ama öylesine yorgun ve bitkinim ki aklıma hiçbir şey gelmiyor. O sırada, aniden, hatırlayıveriyorum.

“Bir gece, sen çok küçükken...” diye başlıyorum. “Dört yaşındaydın sanırım. Ben de on bir... Annem ve babam

yanımızdaydı. Bir yaz gecesi idi. En kusursuz, en güzel, huzur dolu, esintisiz ve bol yıldızlı bir gece... Annemle babam, bizi bir açık hava karnavalına götürmüşlerdi. Neresi olduğunu hatırlamıyorum. Bir çiftlik yeri gibiydi. Çünkü mısır tarlalarında dolaştığımı hatırlıyorum. Tüm gece boyu yürümüştük. Sanki açık tarlalara, küçük tepelere doğru büyümlü bir yürüyüş... Gökyüzüne baktığımda gördüğüm yıldızlarla mest olmuşum. O kadar çok ve o kadar parlaktılar ki... Tüm evren hayattaydı sanki. Kendimi hiç yalnız hissetmiyordum.

“Sonrasında, tüm bu hiçe giden yürüyüşün ardından, o tarlaların ortasında küçük bir kasaba karnavalı vardı. Oyunlar oynanıyordu. Patlamış mısırlar, pamuk

şekerler, elma şekerleri... Aklına gelebilecek her türlü eğlence vardı. Senin, elma şekerlerini çok sevdiğini hatırlıyorum. Bir tane stand vardı; suyun içinde elmalar yüzüyordu. Sen başını suya sokarak elmalardan birini ısırmaya çalışıyordun. Neredeyse yüz kez denemiştin.”

Eğilip bakıyorum; Bree gülümsüyor.

“Annemle babam sinirlenmiş miydi?”

“Babamı biliyorsun.” diyorum.

“Sabırsızdın. Ama sen o kadar ısrar etmiştin ki beklemek zorunda kalmışlardı. Sinirlenmemişlerdi. Sonuna kadar, babam sana tezahürat yapmıştı. Nasıl yapacağını söylüyor, sana direktifler veriyordu. Nasıl biri olduğunu biliyorsun.”

“Askeriyedeymişiz gibi...” diyor.

“Aynen...”

İç geçirip düşünüyorum ve daha çok hatırlamaya çalışıyorum.

“Dördümüz beraber dönme dolaba binelim diye bize bilet almışlardı. Sen çok sevmiştin. Hiç inmek istememiştin. Her şeyden çok yıldızları sevmiştin. Dönme dolap tam zirvedeyken durması için dua ediyordun. Böylece, yıldızlara daha yakından bakabilecektin. İstedigine ulaşana kadar anne ve babamı sayısız kez dönme dolaba bindirmiştin. Çok mutluydun. Gökyüzüyle ilgili de çok bilgin vardı. Samanyolu'nu, Büyükayı'yı ve diğer tüm yıldızları tek tek saymıştın. Hatta benim bilmediklerimi bile... Seni hiç o kadar mutlu görmemiştim.”

Bree'nin yüzüne nihayet gerçek bir gülümseme yerleşiyor. Başı omuzumda,

vücudunun giderek rahatladığını hissediyorum.

“Biraz daha anlat.” diyor. Ama sesi duyulmayacak kadar az çıkıyor. Uykuya dalmaya başlıyor.

“Daha sonra, aynalı odaya gittik. Ardından da, ucube gösterisine... Sakallı bir kadın vardı, bir de 250 kiloluk bir adam. 4 metre uzunluğunda, uzun bacaklı bir adam da vardı. Seni korkutmuştu.

“Babamın en sevdiği oyun, silahla atış oyunuydu. BB silahlarının önünde durdurdu bizi ve bıkmadan usanmadan ateş etti. Hedefi ıskalayınca deliye dönüyor, silah hasarlı diye görevliyi suçluyordu. Kendisinin ıskalamadığını ama silahta bir hata olduğunu öne sürüyor ve parasını geri istiyordu. Babamı bilirsin...”

Tüm bunları sadece düşününce bile gülümsüyorum. Bugün, bu çağla kıyaslayınca ne de önemsiz sorunlardı onlar...

Gülümsediğini görmek umuduyla Bree'ye bakıyorum ama çoktan uyuyakalmış bile.

Ateşin yanında yatan Rose yeniden kıvranarak inliyor. Bu seferki, Logan'a çok üzücü geliyor. Ayağa kalkarak mağaranın ağzına gidiyor ve dışarıya bakıyor. Sözüm ona botu gözetliyor. Ama öyle olmadığını biliyorum. Dışarıda gözetlenecek hiçbir şey yok. Sadece, Rose'un acı çekmesine dayanamıyor. Onun acı çekmesi, belki de herkesten çok Logan'ı üzüyor.

Ben, tam karşımda oturmuş alevleri seyrediyor. İyice kabuğundan çıkmışa benziyor. İki gecedir bizi beslemiş

olmanın verdiği hazla kendini değerli, iŖe yarar hissettiği ortada.

Ben de ateŖin yanına oturmuŖ sessizce alevleri seyrediyorum; sanki dakikalar saat olmuŖ gibi geliyor. Bree, kollarımda uyuyor. Ben konuŖtuęunda, ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyorum:

“New York'ta olanlar, çok korkunçtu.”

ŖaŖkınlıkla Ben'e bakıyorum. O iri ve canlı gözleriyle direk gözlerimin içine bakıyor; konuŖmak istediğini görebiliyorum. Bilmemi istiyor. Hazır olduğunu, bana her Ŗeyi anlatmak istediğini...

D O K U Z

“Kardeşimin bindiği treni yakaladım...” diyor Ben, “...ve tren beni, derin tünellere götürdü. Yerin oldukça altında, derinlerdeki büyük bir maden istasyonunda durdu. Yüzlerce erkek çocuk birbirlerine zincirli bir vaziyette köle gibi çalışmaktaydı. Her yerde kardeşimi aradım. Her yerde... Ama bulamadım.”

İç geçiriyor.

“Gizlice, çocuklardan birine yaklaşıp sordum. O, diğer çocuklara sorarken, ben karanlık bir yerde gizlendim. Kardeşimi tam anlamıyla tasvir ettim o çocuğa. Nihayet, haber geldi. Öldüğünü

söylediler. Emindiler. Hızlı hareket etmediği için köle avcılarından birinin ona sinirlendiğini ve onu zincirle dövdüğünü anlattılar. Öldüğünü gördüklerini söylediler.”

Uzun bir sessizlik oluyor ve ardından, hafif hıçkırıklar duyuluyor. Ben'in gözyaşlarını sildiğini görüyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hissettiği suçluluk duygusunu kavrayabilmem mümkün değil.

“Onu asla yalnız başına bırakmamalıydım.” diyor Ben. “Dağlardayken, onu sadece bir saatliğine yalnız bırakmıştım. Köle avcılarının gelebileceğini tahmin bile etmemiştim. Yıllardır hiç görünmemişlerdi.”

“Anlıyorum.” diyorum. “Ben de onların geleceğini aklımın ucundan bile

geçirmemiştim. Ama olanlar senin hatan değil. Suçlu olan *onlar*, sen değilsin.”

“Tüm olanların en kötü tarafı ise kendi gözlerimle görmemiş olmam.” diyor Ben. “Onun cesedini kendi gözlerimle görmedim. Bu yüzden, hiçbir zaman kesin emin olamadım. Kelimelerle ifade edemiyorum ama ölmüş olduğuna inanmıyorum. Bir yanım hala o çocukların, kardeşimi başka bir çocukla karıştırdıklarını söylüyor. Onu tanıyorum, ölemez. Hele o şekilde asla... Güçlüdür, zekidir. Benden daha güçlü, daha zekidir ve daha dayanıklıdır. Kaçtığını düşünüyorum ve buna gerçekten inanıyorum. Nehirden gerisin geri gittiğini düşünüyorum. Evimize geri dönüp beni orada bekleyeceğini düşünüyorum. O dağlarda...”

Ben'e baktığımda, gözlerindeki coşkuyu görebiliyorum. Bu fantaziye kendini bir hayli inandırmış. Düşlerini bozmak istemiyorum. Bu söylediklerinin neredeyse imkansız olduğunu dile getirmek istemiyorum. Çünkü böyle bir gün ve devirde, yemek kadar, su kadar umutlarımıza da ihtiyacımız var.

“Sence?” diye soruyor direk yüzüme bakarak. “Sence hala hayatta mıdır?”

'Hayır' demeye dilim varmıyor.

Bu yüzden, yüzüne bakarak şöyle diyorum: “Her şey mümkün.”

Bir yanım, böyle hayal içinde yaşamamanın hiçbir işe yaramayacağını biliyor ama diğer yanım, bazen tek sahip olduğumuz şeyin, bu hayaller olduğunu öğrendi artık.

Şaşkın bir ifadeyle gözlerimi açıyorum. Neler olduğunu anlayamıyorum. Mağaranın zemini, binlerce renkli çiçekle kaplı; mor, beyaz ve pembe çiçekler... Yere baktığımda, kendimi çiçeklerden yapılma bir yatağın üstünde görüyorum. Mağaranın içine güneş ışıkları sızıyor. Dışarıda, nehirden gelen ılık meltemlerle sıcak, huzurlu ve güzel bir bahar günü var. Mağara girişinin ilerisinde, meyve dolu ağaçlar, rengarenk çiçekler ve cıvıldaşan kuşlar görüyorum. Güneş öylesine parlak ve güçlü ki sanki cennetten parlak bir ışık yayılıyor her yere. Etrafıma baktığımda, havada uçuşan beyaz parıltılar görüyorum. Üzerime huzurun yağması gibi bir his.

Doğrulduğumda, tam karşımda, arkasından beyaz ışık saçan Rose'u

görüyorum. Şaşıyorum. Tam anlamıyla sağlıklı görünüyor ve mutluluktan yüzünde kocaman bir gülümseme var.

İleri doğru geliyor ve bana kocaman sarılıyor. Beni yanaklarımdan öperek kulağıma şöyle fısıldıyor: “Seni seviyorum Brooke.”

Onu tutup yüzüne şöyle bir bakıyorum ve alnından öpüyorum. Onu tekrar böyle sağlıklı gördüğüm için çok mutluyum.

“Ben de seni seviyorum.” diyorum.

Ondan yansıyan sevgi ve sıcaklığı hissedebiliyorum. Yavaş yavaş geriye çekiliyor. Onu tutmaya çalışıyorum ama ellerimi hafifçe itiyor. Sanki avuçlarımdan arasından kayıp gidiyormuş gibi hissediyorum.

“Rose?”

Gözlerimin önünde, uzaklaşmaya başlıyor. Havalanıyor ve bana bakıp gülümsüyor.

“Sakın endişelenme.” diyor. “Şimdi çok mutluyum.”

Gitgide görünmez olmaya başlıyor ve o beyaz ışığa karışıyor. Mağaranın dışına, gökyüzüne, yükseğe ve daha yükseğe uçuyor. Bu sırada da, gözleri bende, gülümsemeye devam ediyor. Ondan gelen yoğun sevgiyi hissedebiliyorum. Ben de aynı yoğunlukta onu seviyorum. Onu tutmak, gitmesine izin vermemek istiyorum. Ama gittiğini hissediyorum.

Uyanıyorum. Mağaranın içine şöyle bir göz gezdiriyorum. Bu sefer de yine rüya mı diye anlamaya çalışıyorum. Bu kez gerçekten uyanmış olduğumu anlamam bir dakikakmı alıyor.

Mağaraya güneş ışıkları sızıyor. Hava düne nazaran daha ılık. Kar kalınlığı oldukça yüksek ama vuran güneş ışıklarıyla birlikte yavaş yavaş erimeye başlamış bile. Tüm gece boyunca Rose'un başında beklediğimi hatırlıyorum. Gece boyu titreme içindeydi ve alev alev yanıyordu. Ama onu bir an olsun bırakmadım. Onu okşayarak, kulağına her şeyin daha iyi olacağını fısıldadım.

Hemen dönüp bakıyorum. Rose hala benim kollarımda. Yavaşça geriye yaslanıp yüzüne bakıyorum. Gözlerinin açık olduğunu görünce yüreğim buz kesiyor. Gözleri kıımıldamadan, öylece apaçık duruyor. Birkaç saniye yüzüne baktıktan sonra ölmüş olduğunu fark ediyorum.

Etrafıma bakıyorum, herkes uykuda. İlk uyananın ben olduğumu anlıyorum.

Rose'u sımsıkı tutuyorum,
okşuyorum. Gözlerimden yaşlar
boşalıyor. Rose'un kucağında yatan
Penelope önce inliyor, inliyor ve ardından,
havlamaya başlıyor. Rose'un elini
yalayarak sürekli havlıyor.

Diğerleri de uyanıyor. Bree, gözlerini
açar açmaz yanımıza koşuyor. Ben
kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bree,
eğilip Rose'un yüzüne bakıyor ve o anda,
gözleri yaşla doluyor. Hıçkırıklar içinde
ağlamaya başlıyor.

“ROSE!” diye haykırıyor. Ona sımsıkı
sarılıyor. İç çeke çeke ağlamaya devam
ediyor.

Ben ve Logan, yüzlerinde acılı bir
ifade ile bize doğru bakıyorlar. Logan'ın
gözündeki yaşı silip, başını başka tarafa

çevirdiğini görüyorum. Ağladığını görmemi istemiyor.

Öte yandan Ben, gözyaşlarına boğuluyor. Yanaklarımda ıslaklık hissediyorum. Ben de hala ağlamakta olduğumu fark ediyorum. Ama, tuhaftır ki, içimde bir huzur var. Gördüğüm rüya öylesine canlı ve gerçektir ki, sanki gerçekten yaşamışım gibi, sanki Rose gerçekten yanıma gelmiş gibi hissediyorum. Bana veda ettiğini ve şimdi huzur içinde olduğunu hissediyorum.

“Onu rüyamda gördüm.” diyorum Bree'ye, onu teselli etmeye çalışarak.

“Onu gördüm; mutluydu.

Gülümsüyordu. Şimdi daha iyi bir yerde ve mutlu.”

“Nereden biliyorsun?” diye soruyor Bree.

“Bana söyledi. Mutlu olduğunu, seni sevdiğini söyledi.”

Bu sözlerden sonra Bree, biraz daha sakinleşmiş gibi görünüyor. Ağlaması yavaşlıyor ve kendini hafiften toparlıyor.

Dışarıya bakıyorum ve bu havada Rose'u gömmemizin imkansız olduğunu fark ediyorum. Hava ılımış olsa bile zemin, eminim ki, kaskatıdır. Nehre gömmek zorunda kalacağız.

Ne kadar erken gömersek o kadar iyi olacağını düşünüyorum. Devam etmek zorundayız. Devam *etmeliyiz*.

Onu taşımama yardım etmek ister misin?” diye soruyorum Bree'ye, onun da dahil olmasını isteyerek.

Ayağı kalkıp Rose'un kollarından tutuyorum. Bacaklarını ise Bree'ye bırakıyorum. Birlikte Rose'u mağaranın

dışına taşıyoruz. Logan, Ben ve Penelope da bizi takip ediyorlar.

Dizlerime kadar olan yumuşak karın içinde ve parlayan güneş ışıklarının altında yürüyoruz. Güneş o derece parlak ki sanki bir ara gözlerim kör oluyor. Yazdan kalma bir gün. Kuşlar ötüşüyor. Hava yaklaşık 20 derece ve kar yer yer erimeye başlamış. Fırtına dinmiş. Sanki hiç olmamış gibi fırtınadan eser yok.

Penelope, bu kalın karın içinde kayboluveriyor. Logan eğilip onu kaldırıyor.

“Onu nereye götürüyoruz?” diye soruyor Bree.

“Onu gömemeyiz.” diyorum. “Zemin tamamen buz tutmuş durumda. Hem küreğimiz falan da yok. Onu, nehre gömmek zorundayız. Üzgünüm...”

“Ama onu suya gömmek istemiyorum.” diyor Bree, yüzünü buruşturup tekrardan ağlamaya başlayarak. “Balıkların onu yemesini istemiyorum. Onu buraya, bu adaya gömmek istiyorum.”

Logan ve Ben ile birlikte birbirimize bakıyoruz. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Nasıl hissettiğini anlıyorum ve işleri daha kötüye sürüklemek istemesem de elden bir şey gelmiyor. Ama Bree'yi tanıyorum, asla vazgeçmez. Başka bir çözüm bulmam gerek.

Nehre bakıyorum ve aniden, aklıma bir fikir geliyor.

“Buza ne dersin peki?”

Bree dönüp nehre bakıyor.

“Şu kocaman buz kütlelerini görüyor musun. Rose'u onlardan birinin üstüne

koymaya ne dersin? Böylece nehir onu alır götürür. Buzun üstünde, nehir boyunca yol alır. Süzülen bir melek misali... Sonunda da buz eriyince, nehir onu içine alır. Ama hemen değil.”

Bree'nin bu dediğıme razı gelmesini umut ediyorum.

Şansıma, yavaş yavaş, onaylar şekilde başını sallıyor.

Su kıyısına doğru yürüyoruz. Kıyıya yaklaşınca, su yüzünde işimizi görecekt büyüklükte bir buz kütesinin geçmesini bekliyorum. Uzaktalar ve sayıları da sadece birkaç tane. Bekliyoruz ve nihayet bir tanesi geliyor. Ama yaklaşık 4 metre kadar suyun ortasında. Ona ulaşmama imkan yok.

Beklemeye devam ediyoruz. Bekliyoruz... Nihayet, 2 metre

uzunluğunda bir buz kütlesi, diğerlerinden koparak bize doğru gelmeye başlıyor. Sanki büyüü bir akıntı onu bize sürüklüyormuş gibi. Birkaç metre ilerimizde. Rose'u taşırken ona nasıl ulaşacağımı düşünmeye başlıyorum. O sırada, Ben ve Logan, harekete geçiyorlar. Hızla yanımdan geçerek suya giriyorlar ve buzun iki ucundan tutuyorlar. Botları tamamen suyun içinde. Donduklarına eminim ama dayanıyorlar. Bir şeyi birlikte yaptıklarını görmek mutluluk verici.

Buzu kıyıya doğru iyice yanaştırıyorlar ve birlikte, Rose'u buzun üstüne koyuyoruz. Buzun üstünde, gerçek bir meleşe benziyor.

Biz buzı tutarken, Bree ayakta, Rose'a bakıp:

“Seni seviyorum Rose,” diyor.

Penelope havlıyor.

Birkaç dakikalık bir sessizliğin

sonunda, nihayet, Bree geriliyor.

Dördümüz birden, koca buz kütesini yavaşça suya bırakıyoruz.

Hepimiz kıyıda durup, Rose'un küçük bedenini taşıyan buz kütesinin akıntıyla nehrin aşağısına doğru yol alışını izliyoruz. Haklıydım. O beyaza bulanmış nehrin ortasında, gerçekten bir meleği andırıyor. Her nereye gidiyorsa, huzur içinde olmasını temenni ediyorum.

Logan'ın gözleri botumuzda. Yanına gidip üzerine yığılan karı temizliyor ve botu hazırlıyor.

“Artık gitmeliyiz.” diyor ve iki eliyle hiç vakit kaybetmeden botu temizliyor.

“Ben de gitmek istiyorum.” diyor

Bree. “Buradan *nefret ediyorum*. Buraya bir

daha asla gelmek istemiyorum.”

“Nereye gidiyoruz peki?” diye soruyor Ben. Şaşıyorum. İlk kez planımızı soruyor, ne yapacağımızla ilgileniyor.

“Çok mu umrunda?” diye tavır atıyor Logan. “Daha önce bir şey söylemiyordun.”

“Şimdi söylüyorum işte.” diyor Ben. Aralarındaki tansiyonu hissedebiliyorum.

“Kuzeye gidiyoruz.” diye cevap veriyor Logan. “Her zamanki gibi... Kanada'ya.”

“Burada dört kişiyiz.” diyor Ben. “Ve ben, Kanada'ya gitmek istemiyorum.”

Logan, ne yapacağını bilemez bir ifadeyle ona bakıyor. Ben de şaşırmış durumdayım.

“Senin de dediğin gibi dört kişiyiz.” diyor Logan. “Bu da, çoğunluk ne derse o olur anlamına geliyor. Ben gitmek istiyorum; Bree de öyle. Etti iki! Sen ne diyorsun Brooke?” diye soruyor bana bakarak.

Aslında, şimdi bana sorunca fark ediyorum: Emin değilim. Bir yanım, bu küçük adada, işlerin gayet iyi gittiğini söylüyor. Burada, yakalanmamız da, tuzığa düşürülmemiz de zor. Rüzgar ve diğer şeylerden korunup sığınacak bir mağaramız var. Acaba, burada yaşayabilir miyiz diye merak ediyorum. Sıkıcı olur ama bir o kadar da güvenli ve korunaklı olur. Yiyeceğimiz bittiğinde, botla sahile gidip avlanabiliriz. Yiyeceğimizi yakalar, buraya getiririz. Belki yazın, burada bir

şeyler de ekebiliriz. Hem balık da tutabiliriz.

Derin bir nefes alıyorum. Bir kargaşa yaratmak istemiyorum.

“Bizi neyin beklediğini bilmiyorum.” diyorum. “Belki, kuzeye ilerlememiz daha güvenli olabilir. Ama daha tehlikeli de olabilir. Şahsi olarak, burada kalmamızın en güvenlisi olacağını düşünüyorum. Bu kadar acele edip ayrılmamız için bir neden göremiyorum. Burada, köle avcılarının bizi bulması imkansız denilecek kadar zor. Eğer botumuzu görmelerinden endişeleniyorsan, onu iyice kıyıya çekip ağaçların arasına gizleriz. Bence buradan ayrılmamız, bizim için daha kötü olabilir. Ben, kalmamızdan yanayım.”

Logan, gafıl avlanmış gibi görünüyor.

“Bu saçmalık!” diyor. “Birkaç gün sonra yiyeceğimiz tükenecek. Belki biraz daha yiyecek bulabiliriz, belki birkaç hafta daha idare edebiliriz. Peki, ya sonra? Köle avcıları hala peşimizde ve burası boş bir toprak parçasından ibaret! Ya önümüzde bir şehir varsa? Sonsuza kadar ihtiyacımız olan her şeyin bulunduğu bir şehir?”

“İhtiyacımız olan her şey var burada.” diyorum. “Yiyecek, sığınak, güvenlik... Başka neye ihtiyacımız var ki?”

Logan başını sallıyor. “Dediğim gibi... Çoğunluğun dediği olur. Ben gitmekten yanayım ve Bree de öyle. Sen kalmak istiyorsun. Peki ya sen ne diyorsun Ben?”

“Ben de gitmekten yana oyumu kullanıyorum.” diyor Ben.

Şoka giriyorum.

Logan gülümsüyor. “Al işte...” diyor. “Gidiyoruz!”

“Ama ben güneye gitmekten yana oyumu kullanıyorum.” diye ekliyor Ben.

“Güneye mi?” diye soruyor Logan. “Çıldırıdın mı sen?”

“Eski evime geri dönmek istiyorum.” diyor Ben. “Dağlardaki evime... Kardeşimi orada beklemek istiyorum. Geri dönebilir.”

Bunu duyunca içim acıyor. Zavallı Ben, bir hayale tutulmuş gidiyor.

Oraya asla geri dönemeyiz.” diyor Logan. “Şansını kaybettin. Daha önce söyleseydin.”

“Sen bildiğini yap!” diyor Ben. “Ben, eve dönüyorum.”

Dördümüz birden, orada öylece kalakalıyoruz. Çoğunluğun kararı diye bir

şey yok. Hepimiz farklı düşüncelerdeyiz.
Hemfikir olan yok.

Aniden, bir çatlama sesi duyuluyor.
Bir ağaç dalı tam yanımıza düşüveriyor.
Ne olduğunu anlamam biraz zaman
alıyor. Tekrardan aynı ses geliyor ve bir
ağaç dalı daha düşüyor. O zaman fark
ediyorum ki bu bir silah sesi. Üzerimize
ateş ediliyor.

O N

Başka bir ateş sesi ve mermi beni kıl payı sıyırıp yere isabet ediyor.

“SİPER ALIN!” diye bağılıyor Logan.

Hepimiz mağaraya doğru koşuyoruz. Ve başka bir silah sesi. Mermi başımın üstünden geçip bir dala isabet ediyor.

Mağaraya girmeyi başarıyoruz ve hepimiz şok içinde, birbirimize bakarak hep bir arada duruyoruz.

“Bu da ne şimdi?” diye soruyorum.

“Keskin nişancı!” diyor Logan.

“Sahilde bir yerde! Adada değil. Çünkü kurşunların geliş açısı çok dik. Bu zamana

kadar bizi beklemiş olmalı.” Logan dönüp bana bakıyor. “Hala burada kalmak istiyor musun?”

Haklı. Ama şu anda kimin haklı kimin haksız olduğu umrumda değil. Tek istediğim bir an önce güvenli bir şekilde buradan çıkabilmemiz.

“Peki, ne yapacağız şimdi?” diye soruyorum.

“Silahımda sadece birkaç atımlık mermi var.” diyor Logan. “Onu vurabilmem imkansız. Çok uzakta. Uzun namlulu silah kullanıyor. Bizi burada, kapana sıkıştırdı.”

Ben, mağaranın karşı tarafında duran yay ve okları alıyor. Yüzünde yepyeni bir ifade hakim; sert, korkusuz... Onda daha önce görmediğim bir ifade...

“Nereye gidiyorsun?” diye soruyorum.

Ama hiç duraksamadan mağaradan dışarı, açıklığa doğru gidiyor.

“Ben!” diye bağıriyorum. “Yapma! Öleceksin!”

Ama Ben yürümeye devam ediyor. Başka bir silah sesi daha duyuluyor; ve kıl payı Ben'i ıskalıyor.

Ben, hiç tereddüt etmeden yürümeye devam ediyor. Bu, inanılmaz! Başı dik, kararlı bir şekilde ağaçların arasından, silah sesinin geldiği yöne doğru yürümeye devam ediyor. Bunun intihardan farkı yok!

O anda kafamda bir ışık yanıyor: Belki de gerçekten *intihar ediyordur*. Belki de kardeşinin ölümünden dolayı duyduğu suçluluk yüzünden, bir yanı ölmek *istiyordur*.

Hepimiz mağaranın ağzına giderek ardından onu izliyoruz.

“Kendini öldürtecek!” diyorum.

“Bu kendi kararı.” diyor Logan.

Ben, ağaçların arasında ilerlemeye devam ediyor. Üzerine resmen kurşun yağıyor. Ağaçlar sayesinde kıl payı kurtuluyor. Sahile varıyor ve orada öylece, tam ortada dikiliyor. Mermi, onu ıskalayarak hemen yanı başına, kumlara isabet ediyor.

Sanki bir sürü zamanı varmış gibi Ben, ağır ağır sırtından yayını çıkarıyor ve bir de ok alarak uzak sahil şeridini gözden geçiriyor. Hudson Nehri'nin diğer tarafında, yüksek bir uçurumun tepesinde, uzun namlulu silahıyla nişan almış yalnız bir adam görüyor. Silahının namlusu, üzerine vuran güneş ışıklarıyla parıldıyor.

Üzerine yağan mermi yağmuruna rağmen Ben, bir gıdım bile kımıldamıyor. Öylece orada duruyor. Bu cesaret mi, intihar mı, yoksa her ikisi de mi diye merak ediyorum.

Ben, yayına tek bir ok yerleştiriyor ve yayı gererek nişan alıyor. Birkaç saniye nişan alır pozisyonda bekliyor. Bu esnada, adam bir kez daha ateş ediyor ama ıskalıyor. Ben hala bulunduğu yerden bir adım bile kımıldamıyor.

Ve nihayet, okunu fırlatıyor.

Okun havada, yaklaşık 100 metre öteye, Hudson Nehri'nin karşı tarafına gittiğini görüyorum. Büyüleyici bir manzara. Hayran kalıyorum.

Direk hedefe doğru gittiğini görünce, iyice hayran kalıyorum. Ok, milim bile kayma olmaksızın direk o keskin

nişancının göğsüne isabet ediyor. Çok geçmeden yüz üstü yere yığılıveriyor ve ölüyor.

Şaşkınlık içinde Ben'e bakıyorum.

Ben, geri dönüp bize doğru yürüyor. Elinde yayı ve okuyla mağaranın ağzında duruyor. Biz de tam karşısında durmuş, şaşkınlık içinde ona bakıyoruz. Artık hiç silah sesi duyulmuyor. Köle avcıları değilmiş. Yalnız başına hayatta kalmayı başarmış çılgın bir nişancıymış demek ki.

Ben de hiçbir şey söylemeden bize bakıyor ve ilk kez, gözlerinin içinde bir savaşçı görüyorum. Daha önce tanıdığım Ben'den tamamen bambaşka biri sanki. Yine de bir yanının gerçekten ölmek istediğini, o çılgın nişancının kendisini vurmasını istediğini ve böylece kardeşine

kavuşmak istediğini hissedebiliyorum. Ama bu arzusuna kavuşamıyor.

Bu arzusu her şeye rağmen, sanki ondan bir şeyleri de çıkarıp atmış gibi. Kardeşine ya da Rose'a karşı duyduğu suçluluk duygusunu mesela. Sanki, ölümle yüz yüze geldikten sonra yeniden yaşamaya hazır gibi bir his veriyor.

“Gitmeye hazırım.” diyor. “Hadi, kuzeye gidelim!”

*

Hepimiz, kendi düşünce dünyamızda kaybolmuş bir vaziyette sessizce, Hudson üzerinde ilerleyen botta oturuyoruz. Dümende her zamanki gibi Logan var. Buz kütlelerine çarpmamaya çalışarak nehrin yukarısına doğru saatlerdir yol almaktayız. Hepimizin gözleri ileriye

kilitlenmiş vaziyette. Hiçbirimiz geriye bakmaya cesaret edemiyoruz.

Geride çok fazla şey bıraktık. O silahlı saldırıdan beri Ben, eve dönmekle alakalı tek bir kelime dahi etmedi. Benim de söyleyecek daha fazla bir şeyim yok. Açıkça, orada kalmamız güvenli değilmiş hepsi bu. O nişancı belki de sadece başıboş biriydi ya da onun geldiği yerde onun gibi daha nicesi vardı.

Şu an ortam daha kasvetli. Hepimiz Rose'un yokluğunu hissediyoruz. Penelope titreyerek Bree'nin kucağında oturuyor. Sanki hepimiz kaybettiğimiz bir yoldaşımızın yasını tutmaktayız. Onun ölümü bize birbirimizle ne kadar yakınlaştığımızı da gösterdi. Hepimizin başına gelebilirdi ama tamamen kötü şans, onun başına geldi.

Hiçbirimizin uzun yaşayacağımıza inandığını sanmıyorum. Her yeni doğan gün, sanki ölümümüzle yüzleşiyoruz. *Her an* hepimiz ölebiliriz. Ama ne zaman?...

Bir yanım, artık, bunu önemsemekten vazgeçti bile. Uzaklardaki hedefimiz olan Kanada'ya, kuzeye yoğunlaşmış bir şekilde sadece ileriye bakıyorum. Aklımda bir tek bu var ve aklımdan çıkmasına da asla izin vermiyorum. Gerçek ya da değil, artık hiçbir önemi yok. En azından bir şey; bir hedef... Sadece Tanrı'nın bildiği yere, Tanrı'nın bildiği şey uğruna amaçsızca yol almaya devam ediyoruz. Bir gün belki de evimiz olabilecek bir hedefe doğru ilerliyor olduğumuzu düşünmek teselli veriyor.

Ben, oradayken beni gerçekten şaşırtmıştı, hepimizi şaşırtmıştı.

Öldürüleceğinden o kadar emindim ki. Amacı her ne olursa olsun, hareketleri çok cesurcaydı. O keskin nişancıyı öldürerek hepimizin hayatını kurtardı. Sanırım, Logan da şimdi ona farklı bir gözle bakıyor. Bundan eminim. Öte yandan Ben de kendinde yeni bir şey keşfetmişcesine başı daha dik oturuyor. Sanki nihayet ekibimizin bir parçası olmuş gibi.

Ama diğer taraftan Bree, Rose'un ölümünden sonra iyice içine kapandı. Gözleri içine çökmüş ve halsiz görünüyor. Şimdiye kadar onu hiç bu kadar kendinden geçmiş bir halde görmemiştim. Sanki, Rose'la birlikte ondan da bir parça öldü. Kucağındaki Penelope'a sarılıyor, Rose'a sarılır gibi ve sanki tüm dünyanın acılarını

kucaklamışcasına hüzünlü gözlerle öylece nehre bakıyor. Onu böyle görmeye dayanamıyorum. Ama söyleyecek bir şey bulamıyorum.

Yanıbaşımındaki Logan ise sessiz ama endişesini yüzünden okuyabiliyorum. Dümenin başında, her geçen saniye gözleriyle durmadan yakıt deposunu kontrol ediyor. Şimdi artık yakıt göstergesi kırmızıya dönmüş. Gözü kıyı şeridinde, herhangi bir kasaba, istasyon - ne olursa- bulma ümidiyle bakınıyor. Ama hiçbir şey yok. Yakında yakıtımız tamamen bitecek ve nehrin ortasında öylece kalakalacağız. Şimdi bir depo yakıt için neler vermezdim. Şayet bu botu ardımızda bırakıp devam etmek zorunda kalırsak, ne yaparız hiç bilmiyorum.

O anda, nehrin üzerinde bize doğru gelen bir şey görüyorum. Başlangıçta göz yanılsaması sanıyorum ama sonrasında gerçek olduğunu anlıyorum. Her ne kadar içinde cephanesi olmasa da silahıma sarılıp nişan alır vaziyete geçiyorum.

“YERE YAT!” diye bağıriyorum Bree'ye.

Ben'le birlikte yere yatıp botun kıyısından bakıyorlar. Logan, hiçbir şey anlamadan bana bakıyor. Ardından, o da görüyor. Hemen dümenden aşağı inerek silahını alıyor.

Başka bir bot bize doğru geliyor. Devasa, eski bir bot... Yaklaşık 100 metre uzunluğunda ve yarısı kadar genişlikte. Küçük bir mavnayı andırıyor. Buz kütlelerinin arasından, sağa sola çarparak

bize doğru geliyor. O anda bu botta
yanlış bir şeyler olduğunu anlıyorum.

Daha da yaklaşıncaya ne olduğunu tam
olarak görebiliyorum ve rahatlıyorum.

Hayalet bir gemi... Tüm kabuğu
çökmüş. İçini görebiliyorum. İnanılmaz
bir şey: Devasa, boş ve harabe iskeletiyle
nehirin üzerinde ilerliyor. Nehirde, buz
kütlelerinin arasında sarsılınca değişik
sesler çıkarıyor. Tam bizim yolumuzun
üzerinde. Logan, ondan kaçınmak için
yön değiştiriyor.

Direk yanından geçiyoruz. Kafamı
kaldırıp bakıyorum ve güneşi bile
gölgeleyen büyüklüğü karşısında hayrete
düşüyorum. Tüyler ürpertici... Sanki, eski
bir korsan gemisine bakıyormuşum gibi.
Daha önce bu gemiyi kimin kullandığını
ve ne zamandan beri bu nehir üzerinde

böyle akıntıyla savrulduğunu merak ediyorum. Sanki bu dünyadan değil gibi. Hala içinde bir şeyler var mıdır diye merak ediyorum.

Yanımızdan geçip giderken hiçbirimiz tek kelime bile etmiyoruz. Tehlike olmadığını anlayınca, gardımı indiriyorum.

Ama o anda, bir ses duyuyorum ve aşağı bakıyorum. Botumuz yavaşlamaya başlıyor. Önce, yakıtımızın bittiğini düşünüyorum. Ama öyle değil. Motorumuzun gürlemesiyle aniden duruyoruz. Ortada kaldık!

Ne olduğunu anlamak için aşağı bakıyorum.

“Kayaya mı çarptık?” diye soruyorum. “Kıyıdan çok uzakta değil miyiz?”

Logan, başını sallayarak endişeli bir şekilde aşağı bakıyor.

“Buz...” diye cevap veriyor.

İyice aşağı eğilince görüyorum. Bir sürü iri iri buz kütleleri çevremizi sarmış. O kadar fazlalar ki hareket etmemize bile izin vermiyorlar. Buna inanamıyorum.

“Ne yapacağız peki?” diye soruyor Ben.

“Burdan çıkmamız gerek.” diyor Logan.

“Bir alete ihtiyacımız var.” diyor Logan. “Testere ya da çekiç gibi...”

Babamın evinden aldığım çekiç geliyor aklıma ve hemen çuvalların yanına koşup çıkarıyorum. Botun kenarından eğilerek buzu çekiçle dövmeye başlıyorum.

Ama neredeyse hiç hasar vermiyor.

Buz çok kalın ve çekiç ise çok küçük.

Yorgun bir şekilde geri çıkıyorum.

“İyi denemeydi.” diyor Logan.

Nehrin etrafına şöyle bir bakıyorum.

Burada çok kolay bir hedefiz. Bu çok

kötü. Buzun çözülmesi saatler alabilir.

Daha da kötüsü, akıntı bizi gerisin geri,

nehirin aşağısına doğru sürüklüyor.

Logan ve Ben ile birlikte endişeli

bakışlarla birbirimize bakıyoruz.

Hiçbirimizin parlak bir fikri olmadığı

açık.

“Botun çapasına ne dersiniz?” diye

soruyor Bree.

Hepimiz dönüp ona bakıyoruz.

Ayakta durmuş eliyle işaret ediyor. Botun

arkasını gösteren parmağını takip

ettiğimde, zincirli demir çapayı

görüyorum. Bree haklı; bu harika bir fikir!

Logan hemen o tarafa koşarak çapayı yukarı çekiyor. Gücüne hayran kalıyorum. Zira nerden bakılsa 50 kilo ağırlığında, saf demir bir çapa.

“Geri çekilin!” diyor.

Botun yan tarafına geçip zincirli çapayı sertçe buzun üzerine fırlatıyor. Buza çarpmasıyla bir çatlama sesi duyuluyor ve ardından buz, tamamen çatlayarak parçalara ayrılıyor. Logan, aynı işlemi bir kaç kez tekrar ediyor ve çok geçmeden, çevremizi saran dev buz kütlelerinden kurtuluyoruz.

Çapayı bırakarak yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Bree'ye dönüyor ve, “Akıllıcyadı!” diyor.

Yanına gidip Bree'ye sarılıyorum.
Gurur dolu bir ifadeyle gülümsüyor.

“Bu yetişkinler sen olmasaydın ne yaparlardı bilmiyorum.” diyorum.

Logan gaza basıyor ve son kalan buz parçalarından da kurtulup tekrar yolumuza devam ediyoruz. İlerliyoruz ama eskisinden çok daha yavaş bir şekilde. Logan, buz kütlelerinden kaçınmak için elinden geleni yapıyor. Yanında durup ufku izliyorum.

“Şunu görüyor musun?” diye soruyor parmağıyla göstererek.

Gözlerimi kısarak bakıyorum ve uzakta, kıyıda, gaz istasyonuna benzer bir şey görüyorum. Eski gaz pompalarının olduğu küçük ve harabe bir iskele. Bir zamanlar botlara yakıt sağlıyormuş anlaşılan. Tıpkı geçtiğimiz diğer kasabalar

gibi harap olmuş kasabanın tam dışında duruyor.

“Bence şansımızı bir deneyelim.” diyor. “Muhtemelen boştur ama yine de deneyelim. Yakıtımız bitmek üzere.”

“Kıyıya tekrardan o kadar yaklaşmak riskli olabilir.” diyorum.

“Başka seçeneğimiz yok.” diyor Logan. “Nehrin tamamen buz tutması çok sürmez. Şayet pompalar boşsa, kasabaya sığınabiliriz hem.”

Ben ve Bree de arkamızda durmuş istasyona bakıyorlar.

“İtirazı olan?” diye soruyor Logan.

Hepimiz sessiziz. Belki zaman kaybı olacak ama haklı. Başka seçeneğimiz yok sonuçta.

Logan, dümeni iskeleye doğru çeviriyor ve biz de yanında duruyoruz.

Kalbim umutla çarpıyor. İçimden, pompalarda benzin kalmış olmasđ için dua ediyorum. Tek ihtiyacımız olan *biraz* yakıt. Sadece birkaç galon... Çok değil... Biraz...

Hadi...

Logan, profesyonel bir şekilde yakıt ucunu denk getirerek botu iskeleye yanaştırıyor. Bottan iskeleye atlıyor ve bu esnada da bot sallanıyor.

Paslı pompayı alıp botun yakıt deposuna yerleştiriyor ve pompalamaya başlıyor. Pompalama sesini duydukça kalbim duracak gibi oluyor. Ardından, sessizlik...

Logan yeni baştan deniyor. Geriye dayanarak pompaya vuruyor ama hiçbir şey olmuyor. Boş...

Hepimiz üzüntüyle başka yöne bakıyoruz. Bunun ne anlama geldiğini

biliyoruz.

“Şimdi ne yapacağız?” diye soruyor Ben.

“Başka seçeneğimiz yok.” diyor Logan. “Benzin bulabilir miyiz diye gidip aramak zorundayız. Tüm kasabayı aramamız gerek. Bir teneke bile olsa bulmalıyız. Hatta, eski bir arabanın deposunda kalan birazcık benzin bile olsa bulmak zorundayız. Şu an bot hiçbir işimize yaramaz.”

Haklı. Haklı olduğunu biliyorum ama kabul etmek istemiyorum. Botu öylece kendi haline bırakıp tekrar kıyıya çıkmak istemiyorum. Ama yakıt olmadan botun bir işe yaramayacağını biliyorum.

“Öyle yapalım!” diyorum.

Bottan iskeleye atlıyorum ve ardından dönüp, Bree'nin inmesine yardım

ediyorum. Ben kalıyor; botu bırakmaya gönülsüz ama sonunda, o da bottan atlayarak yanımıza geliyor. Logan gidip çapayı atıyor.

“Bota ne olacak?” diye soruyor Ben. Logan başını sallıyor.

“Onu götüremeyiz.” diyor. “Birimiz nöbet tutabilir ama bu zaman kaybı olur. Endişelenme.” diyor. “Yakıtı olmadan bir işe yaramaz. Buradan hiçbir yere gidemez.”

Hepimiz Logan'ın peşinden kasabaya doğru giderken, dönüp bir kez daha bota bakıyorum. Neden bilmiyorum ama sanki onu bir daha hiç göremeyecekmişim gibi bir his var içimde.

O N B İ R

Ana Cadde'nin merkezine doğru karla kaplı enkazların arasından yürüyoruz. Geleceğimizi şekillendirecek olan kasabaya şöyle bir bakıyorum. Yıllardır gördüğüm en büyük kasaba. Görebildiğim yere kadar düzinelerce blok var. İki tarafımızda da yanmış, harap olmuş binalar mevcut. Buradaki tahribat oldukça ağır. II. Dünya Savaşı'ndan sonra bombalanan şehirlerin resimleri geliyor aklıma.

Kar, her ne kadar erimeye yüz tutsa da, hala bacaklarımıza kadar ve her yerde sanki etrafa yayılmış gibi duran

oyuncaklara benzeyen çeşitli nesneler var. Yanmış bir arabanın iskeletini görüyorum. Tekerleri karla kaplı ve üstü tamamen paslanmış halde. Hemen ötesinde bir el arabası görüyorum.

Hepimiz gardımızı almış ve gergin bir şekilde, eskiden gerçek bir kasaba olan bu yere doğru ilerliyoruz. Yakıt bulabilmemizi umut ediyor ve bunun için dua ediyorum. Tek ihtiyacımız olan, bir ev, bir dükkan ya da bir oda, el değmeden bırakılmış herhangi bir yer. Kim bilir? Belki yakıttan daha fazlasını buluruz. Yiyecek, silah, cephane gibi...

Bir şeyler bulabilirmişiz gibi görünen ilk dükkanın önüne geliyoruz. Eskiden pencere olan açık bir çerçeveden kafamı uzatıp içeri bakıyorum. Harabeden başka hiçbir şey göremiyorum.

Tam yoluma devam edecekken birden Bree içeri dalıveriyor. Bir şey görmüş olmalı. Çünkü eşiği atlayıp dükkana giriyor ve yere diz çökerek harabelerin arasına elini uzatıyor. Işıқта parlayan bir şey çekip çıkarıyor. Onu orada görebildiğine inanamıyorum. Bize doğru gösteriyor. Hepimiz ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Eski ve paslı bir teneke... Eskiden şeker kutusuymuş sanırım. Bree tenekenin kapağını açıyor ve gözlerime inanamıyorum; teneke kutunun içinde bir sürü kırmızı akide şekeri var.

Hepimiz birer tane alıyoruz. Hemen ağzıma atıyorum ve tatlılığı ile tamamen mest oluyorum. Kiraz gibi bir tadı var; tatlı ile ekşi arası bir şey. İnanılmaz...

“Aferin!” diyorum Bree'ye.

“Bir tane de Penelope'a verebilir miyim?” diye soruyor, kucığına büzüşmüş oturan Penelope'u göstererek.

“Vermesen iyi olur.” diyorum.

“Boğulabilir.”

Biz de harebenin içini daha dikkatli bir şekilde aramaya devam ediyoruz. Ama Bree'nin aksine elimiz boş çıkıyoruz. Dükkandan dükkana, binadan binaya girerek yolumuza devam ediyoruz. Giderek ümitsizlenmeye başlıyorum.

“Burada hala yağmalanmamış bir şeyler olduğunu düşünmüyorum.” diyor Ben. “Boşuna zaman harcıyoruz.”

“Başka seçeneğimiz yok.” diyor Logan. “Yakıt bulmamız gerek.”

“Sadece istemeyle yakıt bulamayız.”
diyor Ben. “Yoksa, yoktur.”

“Bir yerlerde mutlaka eski bir benzin istasyonu olmalı.” diyor Logan. “Ya da eski bir tamirhane.”

“Yağmacıların oraları talan etmeden bıraktıklarını mı sanıyorsun?” diye soruyor Ben sinirlenerek.

Kabul etmek istemesem de Ben haklı. Belki de boşuna zaman kaybediyoruzdur.

Logan durup aynı sinirle Ben'e bakıyor.

“Daha iyi bir fikrin var mı peki?” diye soruyor Logan.

Ben, tereddüt ediyor. Onun da bir alternatifi olmadığı ortada.

“Belki de ayrılarak aramalıyız.” diyor. “Daha çok yere bakmış oluruz.”

“Tamam.” diyor Logan ikilemeden. “Sen o tarafa git, ben de bu tarafa gideceğim.”

Kiminle gideceğimi merak eden gözlerle ikisi de dönüp bana bakıyor.

Kendimi, anne babasının arasında kalmış bir çocuk gibi hissediyorum. İkisini de kırmak istemiyorum. Ama onlara baktığımda, elimde olmadan, Ben'in bana daha çok ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Zira, Logan kendi başının çaresine daha iyi bakabilecek biri. Bu yüzden, Ben'e doğru yöneliyorum.

“Bir saat içinde burada buluşalım.” diyorum Logan'a. “Bir şey bulursan haber ver.”

Logan'ın yüzünde kırılgan bir ifade fark ediyorum. Başını hemen diğer yöne çeviriyor. Ona ihanet etmiş gibi hissediyorum kendimi. Ama bir şey söylememe bile fırsat vermeden dönüp

yürümeye başlıyor. Ben haklı; bu şekilde daha çok yere bakmış olacağız.

Bree de benimle birlikte geliyor ve üçümüz, caddenin bir tarafını aramak için yola koyuluyoruz. Yürürken tüm farklı dükkanlara tek tek bakıyorum. Herhangi bir oto tamir dükkanı ya da garaj bulabilmek için her yeri pür dikkat inceliyorum. Ama hiçbir şey bulamıyorum.

Ama diğer caddeye döndüğümüzde, gözlerime inanamıyorum. Bir dükkan ve üzerinde silik dökük "Silahlar" yazıyor. Pencerelerin sadece çerçevesi kalmış. Eminim savaş çıktığında yağmalanan ilk dükkan burası olmuştur. Yine de bir ümitle içeri giriyorum.

İşe yarayacak bir şeyler bulabilmek için harabeyi didik didik arıyorum.

Elbette tüm vitrin camları kırılmış ve içlerindeki tüm silahlar alınmış. Yerde birkaç tane kullanılmış kurşun görüyorum. Tam birini alıp incelemeye başlıyorum ki uzaktan, bağırma gibi bir ses duyuyorum.

Hemen arkamı dönüp bakıyorum; kalbim duracak gibi oluyor: Bree ortada yok. Sadece, Ben ve ben varız. Şoktayım. dım adım benim peşimden geldiğine yemin edebilirim.

“Bree?” diye soruyorum şaşkınlıkla. “Bree nerede?”

Ben gözlerini açıp bana bakıyor. O daha cevap vermeden ben hemen dükkandan dışarı fırlıyorum.

Geçtiğimiz yerlere geri dönüyorum. Her yere bakıyorum. Karın üstünde Bree'nin ayak izlerini görüyorum.

Penelope'un ayak izleri de var. O anda, ne olduğunu anlıyorum: Bree, Penelope'u yere koyunca Penelope kaçmaya başlamış ve Bree'de peşinden koşmuş olmalı.

Başka bir bağırma sesi daha geliyor; Bree olduğuna eminim.

İzleri takip ederek caddenin aşağısına doğru iniyorum. En kötü senaryolar aklıma geldikçe iyice panik olmaya başlıyorum.

“BREE!?” diye bağıriyorum korkuyla.

Köşeyi dönünce öylece kalıyorum.

Uzakta, caddenin en ucunda, Bree var. Penelope da yanında. Bree, şoka girmiş gibi hiç kımıldamadan duruyor. Çünkü Bree'nin tam karşısında, dev gibi, ürkütücü, aç bir ayı var.

Ayı Bree'nin karşısında kükrüyor.

Sanki, yıllardır yemek yememiş gibi

duruyor.

Korku içinde izliyorum. Yapabilecek fazla bir şeyim yok. Bree caddenin ta diğer ucunda, benden çok uzakta. Zamanında onun yanına gidebilmem imkansız.

Ben, koşarak yanıma geliyor.

“Yay nerede!?” diye bağıriyorum ona.

“Vur onu!”

“Yanımda getirmedi!” diye cevap veriyor korkulu bir sesle.

“BREE!” diye bağıriyorum. “Yavaşça geri çekil!”

Ama Bree dinlemiyor. Korkudan kaskatı kesilmiş durumda.

Hızla koşmaya başliyorum. Ayı gitgide yaklaşıyor ve benimse yapabilecek hiçbir şeyim yok. Çok geç olacak. Kardeşimin, gözlerimin önünde

öldürölmesini izlemek zorunda kalacağım.

“BREE!” diye bağırıyorum.

Ayı yaklaşıyor. Tam o esnada, bir hareketlilik görüyorum.

Logan köşeyi dönüp ayının arkasında koşarak geliyor. Elinde eski bir levye var. Hemen kendini ayıyla Bree'nin ortasına atıyor ve ayı tam pençesini kaldırdığında, ayıya vuruyor. Son anda Bree'yi de bir şekilde öteye itmeyi başarıyor.

Bree, uçarak kara gömölüyor ve ayının pençesi, Bree yerine Logan'ın bacağına saplanıyor. Logan, acı içinde bağırıyor. Etrafa kanlar sıçrıyor. Bembeyaz kar, kırmızıya bulanıyor.

Logan levveyi diğer eline alıyor. Birdenbire dönerek, levveyi ayının çenesine indiriyor. Ayı, acı içinde

haykırıyor ve caddenin diğer tarafına doğru kaçmaya başlıyor.

“Logan!” diye bağıriyorum ve hemen yanına gidiyorum.

İki eliyle bacağına tutarak yığılıyor ve dizlerinin üstüne çöküveriyor. Yarasının ne denli derin olduğunu görünce içim sızlıyor.

Yanına gidip yere çöküyorum ve kolumu omuzuna atarak onu tutuyorum. Ben de yanımıza çökerek koluyla Logan'a destek veriyor. Birlikte onu kaldırıyoruz. Çok ağır, düşündüğümde çok daha ağır...

Ben, gömleğinden bir parça kopararak Logan'ın yaralı bacağına sarıyor. Kanama yavaşlıyor ama Ben'in sardığı bez çok geçmeden kan içinde kalıyor.

“Bota geri dönmek zorundayız.” diyorum. “Yürüyebilir misin?”

Logan, sersemlemiş bir şekilde bakıyor.

“Bilmiyorum.” diyor.

Ona destek verip yürümesini sağlıyoruz. Çok kötü bir şekilde topallıyor. Üzerimde, ağırlığını hissedebiliyorum. Yarasına bakıyorum; pençe bacağı kemiğe kadar yırtmış. Biz yürüdükçe, Logan'ın kanı damla damla kar üzerinde iz bırakıyor.

Hemen yanı başımızda olan Bree ağlamakta.

“Özür dilerim.” diyor. “Çok özür dilerim. Hepsi benim hatam.”

“Sen hiçbir şey yapmadın.” diye karşılık veriyorum ona.

Caddeden aşağı inerken, bundan sonra ne yapacağız diye düşünüyorum. Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim bota geri

dönüp Logan'ı rahat ettirmemiz gerektiği. Bu kasabaya gelmemiz tam bir zaman kaybı oldu. Böyle açıkta olmak da çok tehlikeli diye düşünüyorum. Bota döndüğümüzde, bir şekilde, ne yapacağımızı düşüneceğim.

Köşeyi döndüğümüzde, nehir görünüyor ve birden, ürperiyorum. Gördüklerime inanamıyorum.

Ağzım kuruyor ve kalbim çıkacakmış gibi oluyor. Tüm bedenim uyuşuyor, hareket edemiyorum, konuşamıyorum. Sanki yer ayaklarımın altında hareket ediyor gibi hissediyorum.

Karşıda, uzakta, suyun üstünde, botumuzun götürüldüğünü görüyorum. Kapkara ve büyük bir hız motoruyla sahilden çekiliyor. Köle avcıları değil, korsana benziyorlar. Çapayı kesip,

botumuzu kendi botlarına bağlamışlar ve büyük bir hızla çekip götürüyorlar. Nehrin yarısını geçmişler bile; Tanrı bilir nereye gidiyorlar. Botumuz gitti.
Ortada kaldık.

O N İ K İ

Hudson Nehri boyunca, kuzeye, ağaçlıklara giderken dördümüz de hala şaşkınlık içindeyiz. Nehrin kıyısından, karla kaplanmış demiryolu boyunca yürüyoruz. Yürüken nehri izliyorum. Bir yanım, botumuzun çalındığına hala inanmak istemiyor.

Ama aradan saatler geçiyor ve artık botumuzun tamamen gittiği beynime yerleşiyor. Öylece ortada kaldığımız... Tek ulaşım kaynağımız olan botumuz, artık yok.

Botun çalındığını gördükten sonra tüm araç iskeletlerinin üzerindeki karı

temizlemekle vakit geçirdik. Bazıları yan dönmüş vaziyette, yakılmıştı. Ümitsiz bir çabaydı, zaman kaybıydı. Elbette, hiçbirimizde anahtar yoktu ve o araçların da çoğunda motor yoktu. Sadece hurda yığınlarından, araba kalıntılarından ibarettiler. Hiçbiri çalıştırılabilir durumda değildi.

O kasabada kalamayacağımızı biliyoruz. Bizim için en güvenli yerin, ağaçlıklar arasında, nehre yakın bir yerde olacağını düşünüyoruz ve ağaçlıklara doğru yürüyoruz.

Nihayet varıyoruz. Tamamen yalnızız. Botu savunmasız bırakacak kadar aptalca davrandığımıza inanamıyorum. Ama, kim başımıza böyle bir şey geleceğini düşünebilirdi ki? Çok rahat davrandık. Bunu hesaba katmalıydık.

Ama d           zaman, botun ba  ına bir n  bet  i dikmi   olsaydık bile   ok bir   eyin de  i  meyece  ini fark ediyorum. Tamamen silahlı, b  y  k bir profesyonel korsan grubuydu. Hayatta kalanlardan... Muhtemelen, silahlarıyla do  ruca   zerimize saldırırlardı. Hem, yakıtı bitmi   bir botu ba  ka bir yere g  t  rme gibi bir ihtimalimiz de yoktu. Belki de biz yokken botu   aldıkları i  in   anslıyızdır. Belki de, onlarla kar  ıla  ıp sava  saydık,   imdiye kadar hepimiz   lm     olacaktık.

Herhangi bir ula  ım aracı ya da sığınacak yerimizin olmadığı ger  e  i giderek iyice beynimize yerle  iyor ve omuzlarımıza     y  r. Yava   adımlarla y  r  yoruz. Sertle  en kara bastık  a ayak seslerimiz yankılanıyor. Hava sıcaklı  ı

yaklaşık 10 derece düşmüş durumda ve rüzgar yeniden esmeye başlıyor. Kar ise donarak buz halini almaya başlıyor. Keskin bir soğuk bedenimden girerek yavaş yavaş kemiklerime işliyor. Diğerlerine bakıyorum, onlar da aynı durumda. Isınmak için çaresizce birbirimize sarılıp ellerimizi ovuşturuyoruz.

Üstüne üstlük—daha da kötüsü—Logan'ın durumu. Çok kötü yaralanmış. Ben ve benim desteğimizle yürüyebiliyor. Bu da bizi yavaşlatıyor. Onun için çok endişeleniyorum. Şimdiye kadar, hep o bizim dayanma kemiğimizdi, gücümüzdü. Şimdi ise kendisi dayanmak zorunda. İşlerin aleyhimize dönmeye başladığına dair bir his var içimde. Bu noktada, Kanada'ya varma düşüncesi komik

geliyor. Bir kilometre daha ilerlemeyi başarabilirsek, ne mutlu bize!

Şehir kalıntılarından gitgide daha da uzaklaşıyoruz ve ormanın derinliklerine doğru ilerliyoruz. Şansımızın yok denecek kadar az olduğunu hissediyorum. Kaynaklarımız giderek azalıyor. Sığınacak hiçbir yer yok görünürde. Hava kararıyor ve daha da soğumaya başlıyor. Çok geçmeden geceyi geçirmek için durmak zorunda kalacağız. Ben'in yayı ve okları da botla beraber gitti.

Açlık bastırıyor, mideme keskin ağrılar girmeye başlıyor. Her adımda daha da güçsüzleştiğimi hissediyorum, özellikle de Logan tüm ağırlığını bana verdikçe...

Tren raylarından ilerlemeye devam ederken, nehre bakıyorum. Tamamen donmuş, koca bir buz kütlesi gibi.

İnanılmaz! Neticede, botumuzda olsaydık bile, bu durumda hiçbir yere gidemezdik.

Daha fazla yürüyemiyorum. Ben ve Logan da öyle. Uzakta, ormanlığın sık ağaçlarla bir duvar ördüğünü görüyorum. O tarafa doğru yöneliyoruz.

Ağaçlık yola girdiğimizde, rüzgarın biraz kesildiğini hissediyorum. Duruyorum. Diğerleri dönüp bana bakıyorlar.

“Sanırım, burada dinlenebiliriz.” diyorum. “Hava neredeyse karardı.”

“İyi fikir.” diyor Ben. Yavaşça Logan'ın kolunu omuzundan indiriyor.

Bu sırada Logan acı içinde irkiliyor. Bacağına bakıyorum, tamamen şişmiş. Şükür ki, Rose'un kolu gibi enfeksiyon kapmamış. Belki de soğuk havanın

etkisiyledir. Ama yine de, çok derin ve kötü bir yara.

“İyi misin?” diye soruyorum Logan'a.

Acı içinde, hemen başıyla onay veriyor. Ben ile birlikte onu yere bırakıyoruz. Zorlukla oturuyor ve sırtını bir ağaca yaslıyor. Hızla nefes alıp veriyor ve bu sırada yüzü acıdan buruşuyor. Ama asla şikayetlenip bağırıyor. Bir kere bile... Gerçek bir asker!

“Açlıktan ölüyorum.” diyor Bree.

Tüm yiyeceğimizi botta bıraktığım için kendime kızıyorum. Aklıma gelen tek şey, yarım kavanoz reçeli yanıma almak olmuştu. Cebimden çıkarıyorum. Bree'nin en çok sevdiği ahududu reçeli... Kapağını açıyorum. Penelope da açlıktan inliyor. Büyükçe bir miktarı Bree'nin açık avuçlarına koyuyorum. Yavaş yavaş, tadını

ıkara çıkara yiyor. Ardından, biraz da Penelope'a veriyor.

Kavanozu Ben'e, ardından da Logan'a uzatıyorum. Onlar da reçelden alıp tadını çıkara çıkara yiyorlar. Son olarak ben de son reçel kavanozumuzun son lokmasını yiyorum. Reçel ağzımda eriyor.

Hayatımda yediğim en iyi ahududu reçeli... Gözlerimi kapatıyorum ve her saniyesinin tadını çıkarıyorum. Bir düzine bu reçel için şimdi neler vermezdim!

Özlemle boş kavanoza bakıyorum. Yiyeceğimiz bitti. Uzun ve zorlu bir gece olacak.

*

Burada konakladığımızdan beri saatler geçti. Gece iyice çöktü. Dördümüz de sırtımızı ağaçlara vermiş, karın içinde donarak oturuyoruz. Her dakika iyice

kötüleſen rüzgar ve soğuktan korunma çabasıyla birbirimize sarılıyoruz.

Çok şükür ki, saatler süren çabanın sonunda ateş yakmayı başarıyorum. Babamın evinden aldığım son kibriti, rüzgardan koruyarak yakıyor ve bulup bir araya getirdiğim yakacakları tutuşturuyorum. Çok fazla bir şey bulamamış olmama rağmen, onları tutuşturmak için neredeyse tüm kibritlerim telef oluyor.

Nihayet, önümüzde küçük bir ateş var. Hepimiz o kadar üşüyoruz ki avuçlarımızı sürte sürte, kelimenin tam anlamıyla ateşin başına üşüşüyoruz. Her esen rüzgar, ateşimizi sönme tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyor. Dakika başı kalkıp yeni yakacaklar buluyor ve ateşe atıyorum.

Ateş, hayatta kalmak için mücadele veriyor. Aynı, bizim gibi...

Çok işimize yarıyor ama bu kötü koşullar altında, çok az ısı sağlıyor. Hayatımda hiç bu kadar üşümemiştim. Soğuk, ellerime, ayaklarıma, burnuma işliyor. Kafamı toplamakta zorlanıyorum. Tüm vücudumun soğuktan donmasını önlemek için bacaklarımı sürekli açıp kapatmak zorunda kalıyorum. Eğer uyursam, bir daha hiç uyanamayacakmışım gibi hissediyorum.

Ateş olmasa durumumuz ne kadar kötü olurdu hayal bile edemiyorum. Burada ateş yakmanın çok da güvenli olmadığını biliyorum, kötü niyetli birilerinin dikkatini çekebiliriz. Ama şu an, bunu önemseyecek durumda değiliz. Yarın da böyle olursa, bir gün daha nasıl

dayanırız hiç bilmiyorum. Günün sonunda donmuş oluruz her halde. Şayet daha önce açlıktan ölmezsek.

Logan'a bakıyorum, acıdan sızmış sanırım. Acı içinde ara ara irkilerek uyuyor. Bacağı donmuş gibi kaskatı. Yarın onu nasıl taşıyacağız hiç bilmiyorum.

Bir kolumu Bree'nin omuzuna atıyorum ve ısınması için sırtını ovalıyorum. O da başını omzuma dayamış duruyor. Küçük de olsa bir tesellim var: eğer ölürsek, en azından, kendi halimizde öleceğiz. Ne bir köle olarak, ne de bir tutsak olarak değil. Birlikte, özgürce...

En azından, bayağı bir yol kat ettik. Nereye kadar geldiğimizi, neler başardığımızı şöyle bir düşünüyorum.

Köle avcılarından kaçıp olabildiğince uzağa geldik. Bu da bir şeydir.

En azından, hayatta kalmayı başardık ve şunu öğrendim ki hayatta kaldığımız her gün, büyük bir başarı! Tam olarak, bunun için yaşadık. Ve benim yüzlerce günlük hayatta kalışım, yüzlerce küçük başarıım oldu.

“Bana masal anlatabilir misin?” diye soruyor Bree.

Bir kez daha düşünüyorum; *The Giving Tree* hikayesini hatırlamaya çalışıyorum. Bu sefer, nasıl olduysa, aklıma geliyor.

“Evvel zaman içinde, bir ağaç varmış. Küçük bir çocuğa aşık olmuş. Her gün, çocuk gelip onun yapraklarını toplarmış ve bu yapraklarla taç yapıp ormanın kralı oyununu oynarmış.” diyorum.

Bree'nin, kollarımda rahatladığını hissediyorum. Hatırladığım kadarıyla masalı anlatmaya devam ediyorum. Şaşılacak bir şey ki, cümle cümle tüm masalı hatırlıyorum ve Bree'ye anlatıyorum. Nihayet, sonuna varıyorum:

“Yaşlı bir ağaç oturmak ve dinlenmek için harikadır! Gel çocuk; gel de otur! Otur ve dinlen! demiş ağaç. Çocuk da oturmuş. Ağaç çok mutlu olmuş.”

Bree'nin kollarımda uyuyakaldığını hissediyorum. Bu havada uyuyabilmek, hediye gibi bir şey! Umarım rüyasında, diğer dünyaları, diğer yerleri, diğer zamanları görür.

Logan'a bakıyorum, o da uyumuş. Acılı ve kesintili bir uykuda... Ardından Ben'e bakıyorum. O uyanık. Gözlerini dikmiş alevleri seyrediyor. Ne

düşündüğünü merak ediyorum. Kardeşini mi? Neyi farklı yapabilirdi ki?

Elimde olmadan, o anı hatırlıyorum. Ayrılmadan önce, o Penn İstasyonu'ndaki anı... Eğilip beni öptüğü anı... Neden öyle bir şey yapmıştı ki? Gerçekten ciddi miydi? Ne hissettiğinden artık emin değilim.

“Ben!” diye sesleniyorum dişlerim birbirine vurarak.

Dönüp bana bakıyor. Gözleri sanki savaştan henüz çıkmışçasına çökük.

Bir yanımda bu geceyi sağ salım atlatamayacağımızı söylüyor. Eğer öyleyse benim hakkımda ne hissettiğini bilmek istiyorum.

Dönüp bana bakınca, birden nasıl soracağımı bilemiyorum. Gerginim. Ama

kendimi zorluyorum. Neticede kaybedecek çok az bir şeyim var.

“Şehirde... Beni öptüğün zaman...” diyorum. “Neden yaptın?”

Ona bakıyorum, gözlerine... ne tepki vereceğini bekliyorum. Neden bilmiyorum ama şu an, burada, bu, benim için birden önemli bir konu halini alıverdi.

Birkaç kez ağzını açıp kapatıyor. Nasıl cevap vereceğini bilemez bir tavırdadır, gerilmiş görünüyor.

“Ben... Ben...O...” Yere bakıyor ve ardından, tekrar başını yukarı kaldırıyor. “Özür dilerim.” diyor. “Aklım başımda değildi.”

Bu sözleri, beni incitiyor.

“Yani ciddi olmadığını söylüyorsun?” diye soruyorum.

Kalbim kırılıyor. Yere bakıyor ve ardından, dönüp yüzüme bakıyor.

“Onu demek istemedim.” diyor.
“Gayet ciddiym, isteyerek yaptım. İstedim.”

“O zaman, neden özür diliyorsun?” diye soruyorum.

Kafası karışmış bir ifadeyle bana bakıyor.

“Seni öptüğüm için kızgın değİl misin?” diye soruyor.

Düşünüyorum. O an şaşırmıştım. Ama... Kızmamıştım. Şu anı düşünüyorum... Hayır, kızgın değİlim.

Aslında, tekrar yapmasını istiyorum.

Ama geriliyorum. Sözlerim birbirine karışmaya başlıyor. Bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

Yavaş yavaş ayağa kalkıyor. Kar, ayaklarının altında gıcırıyor. Bana doğru birkaç adım atıyor.

Yanımdaki boş yere oturuyor, aynı ağacın altına ve gözlerimin içine bakıyor. Yaklaşıp bir eliyle yanağımı tutuyor.

Kalbim deli gibi çarpmaya başlıyor. Ve ardından Ben, beni öpmeye yelteniyor.

İlk başta, tereddüt ediyorum.

Ama ardından, öpüşüne karşılık veriyorum. Yüreğim, göğsümde deli gibi çarpıyor. Uzun zaman sonra ilk kez böyle hissediyorum. Çevremdeki her şey bir anda kayboluveriyor; soğuk, açlık, evrendeki tüm kötü şeyler...

Sadece Ben'i düşünüyorum. Ve sadece küçük bir öpüşüyle, bu zamandan, bu

yerden beni tamamen alıp götürmesi
karşısındaki hayretimi...

O N Ü Ç

Şafağa karşı uyanıyorum. Ovalayarak yavaş yavaş gözlerimi açıyorum. Hava hiç olmadığı kadar soğuk. Dayanılmayacak derecede... Sanki, birisi beni alıp, et dolabının içine tıkamış ve kapıyı da arkadan kilitlemiş ve bir haftadır orada mahsur kalmışım gibi hissediyorum

Ateş çoktan sönmüş. Sadece karın altında kalan külleri var. Tüm zemin buz tutmuş durumda. Ağaçlar da buz tutmuş. Her şey, en küçük bir dal parçasına kadar her şey buz tutmuş. Buna inanamıyorum. Buz fırtınası...

Dünya soğuk olduğu kadar güzel görünüyor. Her şeyi buz kaplamış ve sabahın ışıklarıyla her yer ıslıl ıslıl parlıyor. Sanki Superman'ın mekanında uyanmışım gibi hissediyorum.

Hareket etmeye çalışıyorum ama vücudumun ağaçla birlikte tamamen buz tuttuğunu hissediyorum. Kollarımı ve omuzlarımı kaldırıyorum ve birkaç buz parçasını kırıyorum. Ben de benimle aynı ağaca yaslanmış vaziyette yanımda uyuyakalmış. Bree de diğer tarafımda uyuyor. Bir metre ötede Logan var. Aynen bıraktığım gibi kendi ağacına yaslanmış uyuyor. Benim dışımda herkes uykuda. Hepsi, buz tutmuş gibi görünüyor. Hatta, ölmüş gibi görünüyorlar. Bir ara, acaba soğuktan donup öldüler mi diye düşünüyorum.

Kalbim deli gibi çarpıyor;
doğruluyorum. Bree'yi sarsıyorum.
Penelope uyanıp mahmur gözleriyle bana
bakıyor. Ardından nihayet Bree de
gözlerini açıyor. Rahat bir nefes alıyorum.
Henüz ölmemişiz.

Dönüp Ben'i sarsıyorum; ardından,
yerimden kalkarak gidip Logan'ı
sarsıyorum. Şükür ki, ikisi de uyanıyor.
Her ne kadar donmuş, yarı ölü görünseler
de... Daha fazla burada kalamayacağımızı
anlıyorum.

“Kalkmamız lazım.” diyorum.
“İlerlemeye devam etmeliyiz. Aksi halde,
burada donarak öleceğiz. Hadi gidelim,
herkes ayağa!” diyorum, hepsini harekete
geçirmek için en sert ses tonumu
kullanarak.

Kalkmalarına yardımcı oluyorum. Yavaş yavaş hepsi ayaklanırken buzların çatlama sesi duyuluyor. Logan defalarca denemesine rağmen buz tutan ayağının üstüne kalkmayı bir türlü başaramıyor. Buzun en azından enfeksiyon tehlikesini azalttığını ümit ediyorum. Eğilip, kolunun birini omuzuma atıyorum. Ben de diğerini... Birlikte onu ayağa kaldırıyoruz. Bunu yaparken belim çok ağrıyor. Sanki yüz ton olmuş gibi hissediyorum.

Logan, ayaklarının üstüne dikilince, inliyor ve tökezliyor.

“Duramıyorum.” diyor.

“Biz sana yardım edeceğiz.” diyorum.

Ben'e bakıyorum; o da onay vererek başını sallıyor. Birlikte Logan'ı yürütüyoruz. Logan, tüm ağırlığını bizim

üstümüze vererek tek ayağı üstünde sekiyor. Bree, kucağında Penelope, koşarak yanımıza geliyor. Küçük kamp yerimize, donmuş ateşimize ve çevremizde parıldayan ağaç dallarına son kez dönüp bakıyorum. Buradan ayrıldığımız için mutluyum.

Doğan günle birlikte dördümüz, tökezleye tökezleye ağaçlıklar arasında tekrardan yola koyuluyoruz. Hepimiz kaskatı kesilmiş ve yorgun bir durumdayız. Açıklığa varıp tren yolunu buluyoruz ve yanı sıra yolumuza devam ediyoruz. Attığımız her adımda buz gıcırıyor. Hava 10 derece olmalı. Öylesine bezdirici bir soğuk var ki net bir şekilde düşünmeme engel oluyor.

“Nereye gidiyoruz?” diye soruyor Bree sessizliği bozarak.

Bunu ben de merak ediyorum. Tek bildiğim, kuzeye doğru, belki de hiç var olmayan Kanada'nın herhangi bir şehrine doğru ilerlediğimiz. Her adımda, bu hedefimizin gitgide daha anlamsızlaştığını hissediyorum. Ayrıca, her adımda daha da yavaşlıyoruz. Geceye kadar hayatta kalıp kalamayacağımızı gerçekten merak ediyorum.

“Bilmiyorum.” diye dürüstçe cevap veriyorum Bree'ye.

Yürürken, gözlerim etrafta, sığınacak bir yer arıyorum ama yok. Tükenmeyen ağaçlar, tren yolu ve yan tarafımızdaki donmuş nehir dışında hiçbir şey yok. Ne bir kasaba, ne bir bot, ne de eski evler. Hiçbir şey. Uçsuz bucaksız bir ıssızlığın tam ortasındayız. Yürüyoruz, yürüyoruz... Her geçen dakika, daha

soğuk ve daha zor olmaya başlıyor.
Bacaklarım da daha çok ağırmaya başlıyor.

“Durun.” diyor Logan.

Ben ile birlikte durup, ona bakıyoruz.

Acı içinde kıvranıyor, yüzü buruşuyor.
Rengi solgun. Yürüyen bir cesedi
andırıyor.

“Daha fazla gidemiyorum.” diyor.

“Beni burada bırakın. Bensiz daha hızlı
ilerlersiniz. Ne de olsa fazla dayanacağımı
sanmıyorum.”

“Seni bırakmayacağız.” diyorum.

Logan, kollarını omuzlarımızdan
çekiyor ve aniden, yere yığılıveriyor.
Öylece, hiç kımıldamadan oracığa
uzanıyor.

“Devam edemiyorum.” diyor yerde
uzanarak.

Hepimiz endişeyle birbirimize bakıyoruz.

“Beni bırakın.” diyor. “Çok ciddiym.”

Ne yapacağımı bilemiyorum. Onu asla bırakamayacağımın farkındayım. Ama yürümeyi reddederse, onu zorlayamam.

Haklı, hiçbir yere gidemiyoruz. Bizi yavaşlatıyor. Ama umurumda değil. Düşünüyorum ve bana yardım ettiği zamanları hatırlıyorum. Ne olursa olsun asla beni ölüme terk etmezdi. Ben de onu ölüme terk etmeyeceğim. Özellikle, Bree'nin hayatını kurtarmak için böyle yaralanmışken...

“Eğer istersen, tüm gün burada durabiliriz.” diye karşılık veriyorum. “Seni bırakmayacağız! Eğer yürüyemiyorsan, burada konaklıyoruz.”

Logan güçsüz bir şekilde başını sallıyor. Tartışmak için bile çok yorgun.

Orada durmuş rüzgarın sesini dinlerken, çok daha fazla üşüdüğümü hissediyorum. Ne yapacağımı düşünürken, aniden bir ses duyuyorum.

Ben ve Bree de duymuş olmalı. Çünkü aynı anda dönüp ufka bakıyoruz.

Orada durup ufku izliyorum. Acaba kulaklarım beni yanılttımı diye düşünüyorum. İlk önce hafif bir gürleme sesi duyuluyor, bir motor sesi gibi. Başlangıçta köle avcılarının bizi yakalamak için bir şekilde buz tutan nehirden geçip bize doğru geldiklerini sanıyorum. Ama o sırada motor sesinin aynı olmadığını fark ediyorum. Sanki bir araç sesi gibi... Belki bir kamyonet...

Çevreye şöyle bir bakınıyorum ama hiç yol izi yok. Fakat nasılsa, motor sesi gitgide daha da artıyor ve iyice yaklaşmaya başlıyor. Ayağımın altındaki zeminin çatladığını bile düşünüyorum bir ara.

“Tren!” diye bağıırıyor Bree heyecanla.

Bunu der demez haklı olduğunu fark ediyorum. Gözlerime inanamıyorum. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyorum. Tren mi? Çalışıyor mu? Yıllardır çalışan bir tren görmemiştim. Tabii, nehrin bu tarafına hiç geçmemiştim, o ayrı.

Ama bu tren nereye gidiyor? Peki, nereden geliyor? Kim tarafından kontrol ediliyor? Hala bana mümkün gelmiyor.

Artık eminim; ufka bakmaya devam ettiğimde, büyük ve eski bir nakliye treninin rayların üzerinde bize doğru

geldiğini görüyorum. Ara ara tekleyerek yavaşça ağır ilerliyor ve ardında kocaman bir duman bulutu bırakıyor.

Bunun, tam da ihtiyacımız olan şey olduğunu düşünüyorum. Tanrı'nın bir hediyesi gibi! O trene binmeyi başarırız, belki de ısıtması vardır. Yoksa bile en azından doğa şartlarından korunmuş oluruz. Ne olursa olsun, buradan daha sıcak olacağı kesin. Hem ona binersek dinlenebiliriz de. Durağı neresidir bilmiyorum ama en azından, kuzeye doğru ilerliyor. Hem kim bilir belki de insanların olduğu bir yere gidiyordur.

Başka seçeneğimiz yok. Hepimiz burada donarak öleceğiz.

“Logan, ayağa kalkmak zorundasın!” diye bağıriyorum. “Tren geliyor! Onu yakalamamız gerek!”

“Hayır.” diye karşılık veriyor.

Ben harekete geçiyor. Eğilerek, tüm gücüyle, Logan'ı yerden kaldırıyor. Omuzlarından tutarak ayakları üzerinde dikilmeye zorluyor onu. Logan sızlanıyor. Ben de yardım ediyorum ve Logan'ı ayağa kaldırmayı başarıyoruz.

Logan gözlerini açıp bana bakıyor.

“Logan, lütfen...” diyorum. “Sen beni kurtarmıştın. Şimdi de benim seni kurtarmama izin ver. Seni *kurtarmamıza* izin ver. Lütfen... Hayatta kal. Sensiz olmak istemiyoruz.”

Logan'ın gözleri bir an için açılıyor ve yumuşayarak başıyla onay veriyor.

Kenarda duruyoruz ve tren bize doğru gelmeye devam ediyor. Şans eseri, yaklaşık her 8 kilometrede bir yavaşlıyor.

Yakıt tasarrufundan böyle yaptıklarını düşünüyorum.

Ama bu durum tam bize uygun! Böylece, trene atlayıp, Logan'ı da trene bindirebileceğiz.

Geçişini bekleyerek izliyoruz. Yaklaşık 20 vagon uzunluğunda... Vagonlar, eski ve yıpranmış ahşaptan. Bazılarının kapıları açık. Hedefinin ne olduğunu bir kez daha merak ediyorum.

Pozisyon alıyoruz ve Logan'ı raylara daha da yaklaşıtıyorum.

“Logan, bize yardım etmek zorundasın.” diyorum. “Yaklaşınca Ben atlayıp kapıyı açacak. O seni yukarı çekecek; ben de arkandan iteceğim. Bree, Ben atladığı zaman sen de onunla atlayıp trene bineceksin. Herkes hazır mı?”

Hepimiz gelen diğer vagona yöneliyoruz.

“ŞİMDİ!” diye bağıyorum.

Ben vagona atlıyor ve dönüp elini uzatıyor. Yanımdaki Bree ve Penelope da vagona atlayıp kolayca trene biniyorlar. Tüm gücümle Logan'ı itiyorum. Logan da son gayretiyle yardımcı olabilmek için çabalıyor ve Ben'in elini tutarak kendini vagona çekmeye çalışıyor. Ben, var gücüyle Logan'a yardımcı oluyor. Son bir kez daha arkasından itiyorum ve üst bedeni vagona biniyor. Bacakları hala aşağı sallanmakta olsa da o da trene biniyor.

Vagon beni geçtiğinden koşup yakalamaya çalışıyorum. Ayaklarım çok ağır hareket ediyor; düşündüğümde daha

çok katılaşımlar ve sonunda kayıveriyorum. Tren gittikçe uzaklaşıyor.

“Brooke!” diye bağılıyor Bree.

Tekrar ayağı kalkıp daha hızlı koşmak için kendimi zorluyorum. Soğuk hava ciğerlerime işliyor.

O anda, babamın sesi kulaklarımda cınlıyor:

Hadi asker! Hadi!

Donan bacaklarım acı içinde ve nefes nefese kalmış bir şekilde koşmaya devam ediyorum. Trenden daha hızlı koşarak vagonu yakalıyorum ve uzanıp Ben'in elini tutuyorum. Demir sürgüye çıkıyorum, o da beni içeri çekiyor. Vagonun içine yuvarlanıveriyorum.

Oturup etrafıma şöyle bir bakıyorum. Hâlâ inanamıyorum. Bindik! Başardık! Dördümüz birden! Penelope havlıyor.

Birden, kahkahalara boğuluyorum;
zafer kahkahaları! Hepimiz başardık!
Soğuktan kurtulduk; hareket ediyoruz!

Dışarıdaki o kesici soğuğa nazaran,
burası daha sıcak. İhtiyacımız olan mola,
rahatlama bu işte. Dinlenmek için... Daha
da iyisi, giderken etrafı izleme şansına da
sahibiz. Yolumuzun üstündeki tüm
kasaba ve şehirleri görebileceğiz.

“Başardık!” diyorum.

Yere bakıyorum. Logan yere uzanmış
bir halde gülümsüyor. Bree ve Ben ise dip
dibe oturuyorlar.

“Asıl soru; nereye?” diyor Ben. “Bu
tren nereye gidiyor?”

Bu sorunun cevabını ben de merak
ediyorum.

“Neresi olursa olsun...” diyor Ben,
“...iyi olduğunu düşünmüyorum. Bence,

bir treni kullanacak kadar organize olabilen tek insanlar, köle avcıları.”

“Bir çeşit devlet ya da askeri birlik de olabilir.” diyorum. “Belki de, Logan'ın bahsettiği Kanada'daki o şehirden birileridir.”

Ama böyle söylesem bile, tersi olduğunu biliyorum. Ben'in haklı olabileceğini biliyorum.

“Peki, ya öyle değilse?” diye soruyor.

“Ben şu açıdan bakıyorum; bizi soğuktan koruyor ve aynı zamanda yol üzerindeki yerleri görmemize de imkan sağlıyor. Herhangi bir kasaba, sığınak, bina ya da bot—işe yarayacak her hangi bir şey—görürsek, istediğimiz zaman atlayabiliriz. Issızlığın ortasında kalakalmak o kadar da iyi değildi neticede.”

Ben ikna olmamış bir şekilde omuz silkiyor.

“Çok riskli.” diyor. “Bu treni kimin kontrol ettiğini bilmiyoruz ya da bizi neyin beklediğini...”

Bir yanım, onun haklı olduğunu biliyor ama diğer yanım, başka bir seçeneğimiz olmadığını söylüyor. Bizi nereye götürürse götürsün, bu trene binmek zorundayız.

En iyisi olmasını umut ederek dua ediyorum.

*

Birden dikkatlice gözlerimi açıyorum. Bir şeyler yanlış gidiyor. Dönüp baktığımda, Bree, Ben, Logan ve Penelope'un önümde uyumakta olduklarını görüyorum. Tahta kapının aralıklarından öğleden sonra güneşi

sessizce sızıyor içeriye. Her şey oldukça sakın görünüyor. Ama bir şeylerin ters gittiğini biliyorum, bunu hissedebiliyorum.

O anda, fark ediyorum: Hareket etmiyoruz. Tren durmuş.

Neler olduğunu hatırlamak için kendimi zorluyorum. Trene ilk bindiğimde bulunduğum yere, tren kapısının tahtalarının hemen yanına geçip oturuyorum. Böylece, dışarıyı izleyebiliyordum. Burada oturup saatlerce geçtiğimiz kasabaları izlediğimi hatırlıyorum. Ben bir taraftan bakıyordum, Ben de diğer taraftan... Atlamamıza degecek bir şey gördüğümüz zaman birbirimize söyleyeceğimize söz vermiştik. Ama saatlerce izlememize rağmen hiçbir şey görememiştik. Issızlık

ve harabeler dışında başka bir şey yoktu. Ve bir de alabildiğine kar... Her taraf çoraktı. Sanki ayın yüzeyinde yolculuk yapıyormuşuz gibiydi.

O sırada, bir noktadan sonra, uyuyakalmış olmalıyım. Ne aptalım! Uyanık kalmam, nöbet tutmam gerekirdi. Ama vagonun içine bakınca, diğerlerinin de uyuyakaldığını görüyorum. Çok yorulmuştuk.

Şimdi ise durmuş vaziyetteyiz. Nedenini bilmiyorum. Buranın, neresi olduğunu da... Dışarı baktığımda, ıssızlık dışında başka bir şey görmüyorum.

Kalbim çarpıyor. Bu yerin neresi olduğunu merak ediyorum. Herkesi uyandırmalı mıyım? Trenden hemen atlamalı mıyız?

Henüz karar verememişken, bir ses duyuyorum. İlk başta hafif geliyor ama sonradan giderek artıyor. Kar ve buzun üzerinde bize doğru yaklaşan ayak sesleri... Sesler gitgide yükseliyor; sanki birkaç adım ötemize gelmiş gibi. Kendimi toparlıyorum; kim olabilir ki? Her kimse, iyiye işaret olmadığını hissediyorum.

Diğerlerine bakıyorum. İçgüdüsel olarak ilk onların güvenliğini düşünüyorum. Belime uzanıp elimi bıçağıma atıyorum ve gerekirse kullanmak için hazırda bekliyorum.

“Ben...” diye fısıldıyorum.

Cevap vermiyor; uykuda.

“Ben...” diye tekrar fısıldıyorum.

Nihayet gözlerini açıyor ve şaşırmış bir şekilde gözlerini birkaç kez kırptırıyor.

“Bir misafirimiz var.”

Ben hemen doğruluyor. Logan da uyanıyor ve silahını Ben’e atıyor.

Aniden, vagonun kapısı açılıyor ve içeri ışık doluyor. Işıktan gözlerimiz açamıyoruz ve bir an için neler olduğunu göremiyorum. Görünmemek için köşeye diz çöküyorum. Şans eseri, Ben, Logan ve Bree de o köşedeler. Hepimiz karanlık köşede saklanıyoruz. Dikkatli bakmadıkları sürece kimse bizi burada göremez. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Kim olduğunu merak ediyorum.

Birkaç kişinin bağışmalarını ve gürültülerini duyuyorum. Dakikalar sonra vagonun eşiğinden içeri birileri giriyor. Gürültülü bir şekilde bizim bulunduğumuz vagonun içine peşpeşe

doluşuyorlar. Bağlılar ve ağızları da tıkalı. Hepsinin elleri arkadan bağlı. Ayakları ise birbirine zincirlenmiş, vagonun ortasına pat diye düşüveriyorlar. Birinin onları ittiğini fark ediyorum.

Tutuklanmışlar. Ama kimin tarafından ve neden? Nereye götürölüyorlar?

Belki biri gelir ve savaşmak zorunda kalırım diye kendimi toparlıyorum.

Ama vagonun kapıları hızla kapatılıyor ve güm diye çarpıyor. Yeni bir ses duyuyorum ve yüreğim ağzıma geliyor: Kapıya çarpan ağır metal kilitin sesi. O zaman anlıyorum ki buraya kilitlendik!

Tren tekrardan çalışıyor ve hareket etmeye başlıyoruz.

Karmaşık duygular içindeyim. Bir yanım, kapıya tekme atıp kırarak hemen

trenden inmek istiyor. Neresi olursa olsun kilitli olmaktan nefret ediyorum. Şu an kendimi bir mahkum gibi hissediyorum.

Ama diğer yanımla sakın olmamı ve neler olduğunu anlamamı söylüyor. Ve belki de beklememi... Neticede, elimizin altında çok da iyi seçeneklerimiz yok.

Ben, silahı indiriyor. Ben de bıçağımı bırakıyorum. Dördümüz de şaşkınlık dolu bakışlarla yeni misafirlerimize bakıyoruz.

“Brooke?” diye beni çağırıyor Bree endişeyle.

“Sorun yok Bree.” diyorum vagonun içinde güvenli adımlarla yanına giderek.

Bizim konuşmalarımızla tutukluların altısı da bize dönüyor ve kıvrılmış bir vaziyette bana bakıyorlar. Vagondan içeri yeteri kadar ışık girdiğinden onları görebiliyorum. Bizim yaşlarımızdalar.

Gençler ve çok zayıflar. Yorgun, hasta ve üşümüş görünüyorlar. Zombi gibiler. Çökmüş ve çaresiz gözlerle bana bakıyorlar. İçlerinden biri, kahverengi saçları yüzüne yapışmış küçük bir kız çocuğu, ağzını açmayı başarıyor.

“Lütfen bana yardım edin!” diye fısıldıyor bana boğuk bir sesle. “Lütfen beni çözün. Yalvarıyorum size!”

Ben'e bakıyorum, başıyla onay veriyor.

“Yapma!” diye bir ses geliyor.

Logan, yaralı bacağıyla doğrulmaya çalışıyor. “Sakın onları çözme!”

“Neden?”

“Onları tanımıyorsun. Ne yapacaklarını bilmiyorsun.”

“Size zarar vermeyeceğim.” diyor kız, Logan'a.

“Bana zarar vermeyeceğini biliyorum.” diyor. “Ama dikkat çekebilir; şimdi buna gerek yok.”

Bir Logan'a bir de küçük kıza bakıyorum. Logan, tam bir kötümser kişilik. Onunla aynı fikirde değilim. Ayrıca o kıza o kadar acıyorum ki yardım etmek istiyorum.

Hemen yanına gidip bıçağımla, arkadan bağlı olan ellerinin ipini kesiyorum. Ardından, birlikte ayaklarındaki ipleri kesmeye çalışıyoruz. İplerden kurtulunca, hemen el ve ayak bileklerini ovalıyor. Nefes nefese ipleri fırlatıyor.

Çılgın bir şekilde gözlerini açıp vagonun içini inceliyor.

“Hemen buradan çıkmalısınız!” diyor acele içinde. “Anlamıyorsunuz. Size ne

yapacaklarını bilmiyorsunuz!”

Çıldırılmış gibi etrafa bakıyor; kaçmak için bir yol arıyor.

“Onlar kim?” diye soruyorum. “Sen kimsin? Sizi nereye götürüyorlar?”

“Çıkmam lazım!” diyor ayaklarını yere vurarak. “Beni götürmelerine izin veremem.”

“Nereye?” diye soruyorum iyice merak ederek. Başını sağa sola çeviriyor ve aniden, durarak vagonun karşı tarafına doğru hızla koşuyor.

“Bekle!” diye bağırlıyorum, yapacağı şeyden, üzerimize dikkat çekmesinden endişelenerek. Logan haklıydı. Onu çözmemeliydim.

Ama artık çok geç. Hızla, iki vagonu birbirine bağlayan küçük vagon kapısına

doğru koşuyor. Zorlayarak açmaya çalışıyor ama kapı bana mısın demiyor.

Gerilip o çıplak ayaklarıyla kapıyı tekmeliyor. Ayağını yaralamasına rağmen, defalarca tekmelemeye devam ediyor. Her neyden kaçıyorsa, gerçekten çaresiz görünüyor. Ahşap kapıya bedenini fırlatıyor ve nihayet, parçalamayı başarıyor. Birden, soğuk hava giriyor vagona.

“Dur!” diye bağıriyorum yanına koşarak.

Ama yetişemiyorum. İki vagon arasından atlayarak yalın ayak karların, buzların üstüne düşüyor.

Pek de umursamıyor. Ardından onu izliyorum. Elinden geldiğince trenden uzaklaşmak için var gücüyle koşuyor.

Birden, tren ani bir şekilde duruyor. Öyle ki vagonun diğer tarafına savrulup başımı duvara vuruyorum.

Dönüp tahtaların arasından bakıyorum. Küçük kız arazide koşmaya devam ediyor. Ardından, bir köle avcısı görüyorum. Adım atıyor, silahını doğrultuyor ve ateş ediyor.

“Hayır!” diye bağılıyor Bree yanımda durup olanları izleyerek.

Küçük kız tam sırtından vuruyor. Kız, yüz üstü yere yığılarak ölüyor.

Köle avcısı dönüp bizim bulunduğumuz vagona bakıyor. Sanki direk bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

“Özür dilerim.” diyor Bree.
“Bağırmanın değeri yok.”

Köle avcısı vagona doğru yaklaştıkça kalbim duracak gibi oluyorum.

“Buradan çıkmamız gerek.” diyorum aceleyle.

“Geliyorlar!” diye bağılıyor Bree hala tahtaların arasından bakarak. Dönüp bakıyorum: Köle Avcıları. Onlarcası! Vagonumuza doğru geliyorlar. İşimiz bitti!

Çok aptalca davrandım; o kızı çözmemeliydim.

“Etrafımızı sardılar!” diyor Ben. “Bizi öldürecekler!”

“Hayır!” diye bağııyorum. Bir daha tutsak düşmemeye kararlıyım. “Teslim olmayacağız! Kapıyı açtıklarında ateş et!”

Elim bıçağымda, fırlatmaya hazır bekliyorum.

Aniden, kapının kilidi çıkarılıyor ve kapı geriye doğru açılıyor.

Ben, görür görmez ateş ediyor. İlk köle avcısını tam göğsünden vuruyor. Vurulan köle avcısı, yüz üstü vagona yığılıyor.

Düşerken, köle avcısının silahı yuvarlanarak bana doğru geliyor. Hemen atılıp alıyorum.

Dizlerimin üstüne çöküp duvarın en uzak köşesine yaslanarak ateş ediyorum. Peşpeşe birkaçını vuruyorum. Diğer taraftan, Ben de birkaçını hallediyor. Cesetler önümüzde yığılıyor. Ne kadar zarar verdiğimizize inanamıyorum.

Ne kadar cephanem kaldığını merak ediyorum. Tam o sırada, arkamdaki kapı açılıyor. Vagonun diğer tarafında da sürgülü bir kapı olduğunu bilmiyordum. O zaman fark ediyorum yaslandığım şeyin duvar değil de bir kapı olduğunu.

Arkamdan açılıyor ve bir el beni tutarak geriye doğru çekiyor.

Havada uçup sırt üstü karlı zemine çakılırken sanki gökyüzü önümden geçip gidiyor. Belim ve başımı buza sertçe çarptığımı hissediyorum. Rüzgarla yere serilmişim gibi hissediyorum.

Çakıldığım yerde, sırt üstü yere uzanmış gökyüzünü ve bulutları ve ardından çevreme toplanmış köle avcılarını görüyorum. Maskelerin in altında, kaşları çatık bana bakıyorlar. Ben daha tepki veremediğim içlerinden bir tanesi ayağını havaya kaldırıyor.

En son gördüğüm şey, yüzüme doğru inen kalın ve sert bot tabanı oluyor.

Ardından, dünyam kararıyor.

O N D Ö R T

Öldürücü bir baş ağrısıyla uyanıyorum. Yüzümün sağ tarafı, tamamen şişmiş durumda. Başımda, koca bir yumru oluşmuş. Ağrı öylesine şiddetli ki ilk kez açlık ya da üşüme hissetmiyorum. Yüzümden ağır yumruk darbeleri alıp kötü bir şekilde ayılmışım gibi hissediyorum.

O anda hatırlıyorum: Köle Avcıları. Savaşımız, yüzüme inen o bot...

Ani bir panikle nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum. Trenin raylar üzerinde gidiş sesini duyuyorum ve buz

gibi bir havanın geldiğini hissediyorum. Aynı vagonun içinde olduğumu fark ediyorum. Ama bu sefer, işler daha farklı: Yan tarafıma doğru, yerde uzanmış duruyorum. Ellerimi ve ayaklarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama olmuyor. Bağlanmış olduğumu fark ediyorum. Ellerim kalın bir iple arkadan birbirine bağlı ve ayaklarım da yine aynı iple bilekten bağlı. Debeleniyorum, hareket etmeye çalışıyorum ama nafile. İp, tenimi kesiyor. Çok sıkı bağlamışlar.

Başımı kaldırıp etrafa bakıyorum; yanımda başka kimlerin olduğunu görmeye çalışıyorum. İlk olarak Bree'yi arıyor gözlerim. Vagonun zeminine fırlatılmış birçok kişi var. Kimin kim olduğunu ayırt edemiyorum. En az 10 kişi

varız vagonun içinde. Şimdi biz de, o ilk grup gibiyiz: Bağlı ve çaresiz...

Bree hala yanımda mı, ölü mü yoksa diri mi diye meraktan paniğe giriyorum. Elimden geldiğince vücudumu hareket ettirip her köşeye bakıyorum ve sonunda onu görüyorum. O da bağlı bir şekilde yerde yatıyor. Hala burada olduğunu görünce seviniyorum. Hatta, gözlerini açmış bana bakıyor olduğunu görünce sevincim katlanıyor. Penelope da Bree'nin karnına doğru uzanmış korku içinde titriyor.

“Bree! İyi misin?”

Başıyla onay veriyor ama açık olan gözlerinden ne denli korku içinde olduğunu anlayabiliyorum.

“Yaralandın mı” diye soruyorum. Vücuduna bakıyorum; herhangi bir

yaralanma izi yok. O da başını sallayınca daha da rahatlıyorum. Şanslıyız. Birkaçını öldürdüm ve onlar karşılığında bizi sadece bağlayıp buraya tıktılar.

Ama düşününce, belki de o kadar şanslı değilizdir. Öldürmek yerine bizi bağlayıp bir yere götürmeye karar verdilerse mutlaka bir nedenleri olmalı. Bu, bizi bir yere işkence etmeye ya da bizimle eğlenmeye götürdükleri anlamına geliyor. Ya da daha da kötüsü, başka bir arenada bizi dövüştürmeye götürüyorlar.

Düşüncesiyle bile karnıma sancılar giriyor. Vagonun içine dikkatlice bakıyorum ve Logan ile Ben'in de bağlı olduklarını görüyorum. Diğer çocuklara da bakıyoum. Herkes bağlı bir şekilde kımıldamadan yerde yatıyor. Yeniden bu duruma düştüğüme inanamıyorum.

Mahkum! Başka bir arenaya götürülmeyi hayal dahi edemiyorum. Gözlerimi bir an için acı içinde kapatıp bu düşüncelerden kurtulmaya çalışıyorum.

Tren engebeli yerlerden geçtikçe sarsılıyor ve ben de başımı sert duvara çarpıyorum. Bu, beni uyandırıyor. İçimin geçtiğini ve sızdığımı fark ediyorum.

Aniden, vagonun kapısında bir gürültü duyuyorum. Şaşıyorum. Çünkü tren hala hareket halinde. Yine aynı ses geliyor, iki taraftan da. Sanki bir şey vagonun tahtasına çarpıyor gibi.

Yuvarlanarak vagon kapısının oraya gidiyorum ve boynumu uzatarak aralıklardan bakmaya çalışıyorum. Gördüklerime inanamıyorum.

Tren, şehir kalıntılarının arasından geçerken yavaşlıyor. Büyük bir yer. Etraf,

yanmış binalarla ve harabelerle dolu. Sokaklarda çöpler, atıklar ve şaşılacak bir durum ki insanlar var. Mutantlar, Bio-kurbanlar... Yüzleri yamultulmuş ve eritilmiş, vücutları ise alabildiğine cılız. Hepsi çıldırmış gibi görünüyor. Sanki tüm bu tutuklular bir akıl hastanesinden salınmış gibi. Ellerinde olsa bizi parçalayacaklarmış gibi bakıyorlar. İlk kez, vagon kapısının kilitli olduğuna şükrediyorum.

Gruplar halinde, ilerleyen trene doğru yaklaşıp bize taş fırlatıyorlar. Bazısı doğruca vagonun kapısına gelip çubuklarla vuruyor. Bağırıyorlar. Bense neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Şehrin içinden binaları aşarak geçerken, bu insanların eğlencesi için bir yere götürüldüğümüzü fark ediyorum.

Bizleri oyuncak gibi kullanacaklar.
Vagona çarpan nesnelerin sesi sağır edici
resmen.

Hangi şehirde olduğumuzu anlamaya
çalışıyorum. O kadar uzun bir süre
kuzeye doğru yol aldık ki New York
şehrini çoktan geçmişizdir diye tahmin
ediyorum. Dışarıya baktığımda çevreyi
eski Buffalo şehrine benzetiyorum.
Uzakta, şehrin ortasından geçen nehirler
görüyorum ve bu nehirlerin üzerindeki
motorlu bot sayısını görünce şoka
giriyorum. Tam teşekküllü, üzerinde
düzinelerce askerin olduğu köle avcısı
botları... Her yerdeler!

Bu, bana bir şeyler anlatıyor. Onlara
götürülüyoruz. Bu da şu anlama geliyor:
Yeni bir arena!

Vuruş sesleri o kadar artıyor ki vagonun kapısını kıracaklar diye korkuyorum. O sırada, tren aniden, bir roller coaster gibi hızla aşağı inmeye başlıyor. Midemin alt üst olduğunu hissediyorum. Aniden şehir kapkara oluyor. Raylar, şehrin altında bir tünele doğru devam ediyor. Tek görebildiğim yaklaşık her 100 metrede bir yanan, tünelin kırmızı uyarı ışıkları. Gideceğimiz yere yaklaşmış olmalıyız.

Vagonun içinde yuvarlanarak Bree'nin yanına gidiyorum. İyi olduğundan emin olmak istiyorum.

“Sorun yok Bree.” diye teselli etmeye çalışıyorum. “Sadece bana yakın dur. Anladın mı? Ne olursa olsun, sadece bana yakın dur.”

Başıyla onaylıyor. Cesur davranmaya çalıştığını görebiliyorum ama sessizce gözyaşları da akmaya devam ediyor.

Tren aniden duruyor. Vagonun kapısının kilidi çözülüp kapı açılıyor.

Penelope havlıyor.

“Koş Penelope!” diye bağılıyor Bree.

Bree'ye bakıp inliyor; ayrılmak istemiyor.

“ÇABUK! KOŞ VE KAÇ!” diye bağılıyor Bree sertçe.

Penelope nihayet denileni yapıyor ve kapı açılır açılmaz hızla koşarak dışarı atlıyor. O kadar hızlı koşuyor ki köle avcıları onu yakalayamıyor ve o gözden kayboluyor. Umarım, buralardan uzak bir yerlere gider.

Biz o kadar şanslı değiliz. Sayılarca çelik bot vagondan içeri giriyor. Başımı

kaldırıp baktığımda, maskelerinin altından bize baktıklarını görüyorum.

Artık, tamamen onların merhametine kaldık.

*

Köle avcılarından biri direk bana doğru gelerek koca bir bıçak çıkarıyor. Bağlı ve çaresiz bir şekilde öylece orada yatıyorum. Gözlerimi kapatıp beni bıçaklamasını bekliyorum. Kendimi tutuyorum. Bıçak gitgide yaklaşıyor, hissedebiliyorum. İrkiliyorum.

Ama, beklediğimin aksine, beni bıçaklamıyor. Aksine, ayak bileklerime bağlı olan ipi bıçakla kesiyor. Diğerlerine de aynı şeyi yapıyorlar. Yürümemizi istiyorlar. Bizi bir yere götürüyorlar.

Ellerimdeki ipi kesmelerini de bekliyorum ama o kadar şanslı değilim.

Köle avcılarından biri beni gömleğimin arkasından tutuyor ve sürüyerek ayaklarımın üzerine kaldırıyor. Tekrar ayağa kalkmış olmak iyi geliyor. İpin acısını geçirmek için ayak bileklerimi birbirine sürtüyorum. Ellerimdeki ipler, omuzlarımı geri çekmiş bir durumda sıkı sıkıya bağlı. Yürürken başka bir hareket yapamıyorum.

Köle avcıları, diğer mahkumların ağızlarındaki bağları da çıkarıyor. Bunu yapar yapmaz, benden oldukça küçük olan bir kız çocuğu bağırmaya başlıyor:

“Bizi nereye götürüyorsunuz!? Nereye gidiyoruz? Neredeyiz?”

Köle avcılarından biri hemen kızın yanına giderek elinin tersiyle vuruyor. Kız, bağırarak gerisin geri yere düşüyor ve boş kutulara çarpıyor. Diğer bir köle

avcısı ise onu hızla ayaklarından sürüklemeye başlıyor.

Ders alındı: Asla onlara karşı konuşma!

Bizi vagondan tünele indiriyorlar. Ayaklarım, çakıllara basıyor. Nihayet kuru bir yer, kar yok. Ama çok karanlık. Sadece uyarı lambalarının ışıkları var ve oldukça da soğuk. Boş tünelin içinden rüzgar esiyor. Bizi bir araya topluyorlar. Bree'ye yakın durmaya çalışıyorum. Bizi iteklemelerinin ardından karanlık tünelin derinliklerine doğru ilerlemeye başlıyoruz. Bizi nereye götürdüklerini merak ediyorum.

Hem arkamızda hem de önümüzde bulunan köle avcılarının ayak işlerini yapan grup tarafından itile kakıla birçok tünelden geçiyoruz. Bree bir tarafımda,

Ben ve Logan da diğ er taraf ında yürüyorum. Logan' ın acı çektiğini görebiliyorum. Tek ayağı üzerine topallıyor. Ben ile birlikte ona aramızda destek vermek için elimizden geleni yapıyoruz. Diğ er mahkumlar koyun sürüsü gibi ilerliyorlar. En ufak bir karşı koyma bile yok.

Bir dönemeçten dönüyoruz ve taş duvarın önünde duruyoruz. Önünde tek bir meş ale var. Altındaki çelik kap ıyı zorlukla görebiliyorum. Köle avc ılarından biri öne gelerek kilidi, ardından da kap ıyı açıyor.

Arkadan tekmeleyerek hepimizi odanın içine atıyorlar. Yere sertçe düşüyorum ve toz toprak içinde yuvarlanıyorum. O sırada, çel ik kap ının ardımızdan kapandığını duyuyorum.

Ellerim arkadan sık sıkıya bağlı. Destek alıp ayağa kalkmam çok zor.Bree, Logan ve diğerlerinin yanında öylece uzanıyoruz. Etrafa bakıp nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum.

Mağara görünümlü, devasa bir odanın içindeyiz. Duvarlarda meşaleler var ve tavan çok yüksek. Sanki koca bir mağara gibi... İlk önce bir ses, ardından da bir hareketlilik fark ediyorum.

Tozla kaplanmış gözlerimi birkaç kez açıp kapatıyorum ve ardından baktığımda odanın içinde düzinelerce insan görüyorum. Çocuklar... Bağlı bir şekilde yere fırlatılan bir tek biz varız.

Diğer ocukların bize doğru geldiklerini ve birdenbire, benden birkaç metre ötedeki genç kızı tekmelediklerini görüyorum. Onlar her taraftan

tekmeledikçe, kız bağılıyor. Birkaç çocuk eğilerek, kızın ceplerini kontrol ediyorlar belki bişey bulurlar umuduyla.

Tam b u durumkarşısında ağlayacak gibi hissederken karnımın ortasına inen bir tekme hissediyorum. Başımı kaldırıp baktığımda bir çocuğun başımda dikildiğini görüyorum. Diğerleri de ceplerimi yokluyorlar ve ardından başka bir tekme daha...

Çılgınlar gibi kıvranıyorum. Kurtulmaya çalışıyorum ama ellerim çok sıkı bağlı. Sonunda, sallanıp boştaki ayağımla birinin suratına sert bir tekme indirmeyi başarıyorum. 15 yaşlarında sıska bir oğlan çocuğu... Çenesine öyle sert vuruyorum ki yere yığılıyor. Ama hemen kaburgalarımaya doğru bir tekme daha yiyorum. Sayıları çok fazla.

Bree'ye bakıyorum. Çok şükür ki henüz onun yanına gitmemişler. Ama tam o esnada, 11 yaşlarında, kumral ve yeşil gözlü bir çocuk arkadan koşmaya başlıyor. Bu loş ışıktaki bile onun diğerlerinden farklı olduğunu görebiliyorum. Asil, zeki ve kibar. Yüzündeki çilleriyle oldukça yakışıklı da...

O melek yüzüyle bıçak çektiğini ve direkt Bree'nin arkasını hedef aldığını görünce şoka giriyorum.

“BREE!” diye bağıriyorum çaresizce.

Metrelerce öteden izlerken, çocuk Bree'ye yaklaşıyor ve bıçağını indiriyor. Ama bıçakla, Bree'nin ellerindeki ipi kesip onu serbest bırakıyor.

Bree, o çocuğa beni göstererek “Onu da serbest bırak!” demeden önce kaburgalarımı bir tekme daha yiyorum.

Çocuk, diğerlerinin arasından sıyrılarak yanıma geliyor ve çok geçmeden ellerimdeki ipi kestğini hissediyorum.

İhtiyacım olan şey buydu işte! Hemen ayağa fırlıyor ve önümde duran 17 yaşındaki sıska oğlanı birkaç adım geri püskürterek sert bir şekilde yere çalıyorum. Öyle ki yere düşerken rüzgar oluşuyor. Ayaklarımın üst ünde dengeyi sağlayıp dönerek diğer bir oğlanın suratına sert bir tekme indiriyorum ve onu da yere seriyorum.

Ardından, çılgın bir hatun gibi, tekrar dönüp diğerleriyle karşılaşmaya hazır bekliyorum.

Nihayet serbest kaldığım ve birkaçını yere serdiğim için diğerleri benden çekinmeye başlıyorlar. O koca grubun içinden sadece bir kişi bana meydan

okuyabiliyor. Bir gözü olmayan, şişman, 15 yaşlarında bir oğlan çocuğu... Üzerime gelirken bana sert sert bakıyor ve o pis eliyle yüzüme yumruk atmayı planlıyor.

Son anda kaçmayı başarıyorum ve o hızla beni aşıp geçiyor. O sırada ben de ona arkadan bir tekme savuruyorum. İleri doğru giderek yüz üstü, o şişman göbeğinin üstüne düşüyor. Hiç zaman kaybetmeden arkasından koşup hazır yerdeyken bacaklarının arasına sert bir tekme indiriyorum. Acı içinde bağıırıyor ve hareket etmeyi kesiyor.

Diğerleriyle karşılaşmak için dönüyorum ama artık benden korkuyorlar. Hepsi geri çekilmeye başlıyor. Ben ve Logan'ın hala bağlı bir şekilde yerde olduklarını görüyorum ve hemen yanlarına giderek bizi serbest

bırakan çocuğa bakıyorum. Kim olduğunu, nereye gittiğini, neden bunu yaptığını bilmiyorum ama ortadan kayboluyor. Korumacı bir edayla bizimkilerin yanında duruyorum. Diğer çocuklar odanın gerisine çekilmiş durumdalar.

Diğer çocukların da tıpkı bizim gibi mahkum olduklarını fark ediyorum. Neden bizi böyle karşıladıklarına anlam veremiyorum.

“Bunu yeni gelen herkese yaparlar.” diye bir ses geliyor.

Dönüp baktığımda bıçaklı çocuğun orada durduğunu görüyorum.

“Sizi yağmalamaya çalışıyorlar. Alabildikleri kadar çok şey almaya ve sizi test etmeye... Sonuçta siz onların

rakiplerisiniz. Size kimin patron olduğunu göstermeye çalışıyorlar.”

“Rakip mi?” diye soruyor Bree öne atılarak.

Çocuğa bakışından ondan hoşlandığını anlayabiliyorum. Çocuk da ondan hoşlanmış gibi bakıyor. Bıçağını indiriyor.

Hemen yanına yanaşıyorum. “Onu ödünç alabilir miyim?” diye soruyorum.

Bana şaşkınlıkla bakıyor. Silahını vermeyi istemiyor.

Yerde bağlı yatan Ben ve Logan'ı işaret ediyorum. Çocuk, bıçağını vermek yerine gidip onların iplerini de kendisi kesmeyi tercih ediyor.

Ben hemen ayağa kalkıyor. Biraz sallanıyor ama çok kötü bir şekilde yaralanmamış. Logan sadece dönebiliyor.

Acısını yüzünden okuyabiliyorum. Şişen ayağı daha da kötüleşmiş.

Burası daha sıcak. Yani dışarıya nazaran çok daha sıcak. Tüm vücut sıcaklıkları ve meşalelerin de etkisiyle odanın sıcaklığı yaklaşık 30 derece olmalı. Bu iyi geliyor. Rahatlamaya ihtiyacımız var. Ama bu, Logan'ın bacağı için iyi değil. Birden Rose geliyor aklıma, onun akıbeti... Aynı kaderin Logan'ı beklemiyor olması için Tanrı'ya dua ediyorum. Ona, orada öyle çaresiz bir şekilde yatarken bakmak çok tuhaf geliyor. Sadece birkaç gün önce bizim güç kaynağımızdı, hedefimizin bel kemiği idi.

“Evet, rakipleriniz...” diye devam ediyor çocuk Bree'nin yanına dönerek. “Burada yalnız olduğunuzu mu sanıyorsunuz?”

“Burası neresi?” diye soruyorum.

“Neredeyiz?”

“Bizim gibi siz de bir kafesin içindesiniz. Artık bir nevi oyuncağız hepimiz. Yarın, oyunlar başlıyor. Sizler de bizim gibi o oyunlarda yer alacaksınız. Hep beraber öleceğiz.”

Dönüp odayı inceliyorum ve hepsinin yüzüne tek tek bakıyorum. Hepsi bizim gibi genç ve çocuk. Köle avcılarını tarafından ülke çevresinden toplanmış zayıf ama hayatta kalanlar. Bazıları diğerlerine nazaran daha hasta görünüyor. Sadece birkaçı normale yakın. Ölümüne dövüşlerin yapılacağı başka bir arenada olduğumuz doğuyor içime. Bu odadaki çocuklardan birini öldürmek için...

Çocuklar arasında sadece bir tane güçlü olan var. Onun da kız olması beni

şaşırtıyor. Benim yaşlarımda ve benim boylarımda. Ama benden daha kaslı bir yapıya sahip. Neredeyse vücut geliştirenler gibi... Üzerinde dar askeri bir pantolon ile yırtık, yeşil bir gömlek var ve nedendir bilinmez, odanın diğer ucunda, o siyah gözlerini direk bana dikmiş bir halde öylece duruyor. Çok yoğun ve rahatsız edici bakışlar. Onu kötü düşündürecek ne yaptım bilmiyorum. Zorlu bir rakip gibi duruyor.

“Ondan korkma.” diyor çocuk hislerimi fark ederek. “O, benim ablam...”

Dönüp çocuğa bakıyorum. Birbirlerine hiç benzemiyorlar.

“Sadece beni kolluyor.”

Dönüp dikkatle tekrar çocuğa bakıyorum. Bizi kurtardığı için minnettarım ona.

“Bizi kurtardığın için teşekkür ederim.” diyorum.

Gülümseyerek omuz silkiyor. Burnundaki çilleriyle çok sevimli ve masum bir çocuk.

Bree de ona yaklaşıarak, “Evet, teşekkür ederiz.” diye tekrarlıyor.

Çocuk dönüp Bree'ye bakıyor ve gülümsüyor. Sanki gözleri Bree'ye kilitlenmiş gibi kalıyor.

Bree başka tarafa bakıyor. Yanaklarının kızardığına yemin edebilirim.

“Bizi ablanla tanıştırmak ister misin?” diye soruyorum.

“Elbette.” diyor.

Bu çocukta farklı bir tatlılık, farklı bir neşe var. Sanki tüm bunlardan hiç etkilenmemiş gibi. Şaşıyorum.

Onun peşi sıra giderken aynı zamanda, Ben ile birlikte Logan'ı da sürüklüyoruz. Bree acele bir tavırla çocuğun yanında yürüyor.

“Adın ne?” diye soruyor Bree'ye.

Bree iznimi istercesine dönüp bana bakıyor. Ben de başımla onaylıyorum.

“Bree..” diyor. “Seninki?”

“Charlie..” diyor elini kaldırarak.

Bree bir an duraksıyor ardından karşılık veriyor.

“Charlie...” diyor. “Komik bir isim.”

“Neden?” diye soruyor.

“Bilmem, öyle işte...”

“Ablam sinirlenecek.” diyor yaklaşınca. “Bilin diye söylüyorum. Yabancılarla konuştuğumu görünce sinirden deliye dönüyor. Hele de onlara

yardım edersem... Kendi halimizde, sadece kendimiz için yaşamamızı istiyor.”

Daha da yaklaşıyoruz. Karşımızda, meşalenin altında duruyor. Duvara yaslanmış ve kollarını kenetlemiş. Kolsuz gömleği sayesinde kollarındaki o dev kasları görebiliyorum. Kaya gibi duruyor, sanki duvarın bir parçasıymış gibi. Savaşçı bir yüze sahip, mizah duygusu olmayan biri. Kardeşinin tam tersi. Kardeşi haklıydı çünkü kız sert sert bakmaya başlıyor.

“Buraya gel!” diye bağıırıyor Charlie'ye.

Charlie hemen koşup yanına gidiyor.

“Kardeşin bizi kurtardı.” diyorum.

“Teşekkür ederiz.”

“Ölmenize izin vermesi gerekirdi.” diyor.

Kaşlarını çatarak bakıyor. Bir şey söylemesine gerek kalmıyor.

Cevabı karşısında şaşırıyorum. Böyle sert birini daha önce hiç görmemiştim. Logan'ın o eski halinden bile daha sert...

“Burada hayırseverlik işi yapmıyoruz. Herkes kendi başınadır bu yerde. Eğer oyunlar sırasında her birinizi öldürmek zorunda kalırsam hiç tereddüt etmem bilesiniz.” diyor. “Size iyi davranacağımı falan sanmayın sakın.”

“Oyunların ne olduğunu bile henüz bilmiyorum.” diyorum.

Soğuk bir şekilde bana bakıyor: “Öğreneceksin.”

“Onlara karşı bu kadar katı olma Flo.” diyor Charlie.

“Ne oyunları?” diye soruyor Ben öne gelerek.

Önce baştan aşağı Ben'i süzüyor ve ardından oyunları kısaca anlatıyor. Sanki konuşmaya değmez biriymiş gibi bakıyor Ben'e.

“Burada olma sebebimiz...” diyor.

“Bizler birer yemiz. Herkes ölecek.”

“Senin dışında!” diye atılıyor Charlie gururla. “Söylesene onlara! Şimdiye kadar bir tek ablam hayatta kalmayı başarabildi. Bu, onun ikinci seferi.”

Ona farklı bir gözle bakıyorum bu sefer. Hiç de şaşırmadım nedense.

Ama bize karşı olan çatık bakışları daha da derinleşiyor.

“Bunun yine hayatta kalacağım anlamına geldiğini düşünecek kadar aptal değilim. Yeni arena yarın başlıyor. Tatmin oluncaya kadar, bizim birbirimizi öldürmemizi izleyecekler. Öncekinde

kazanmış olmam hiçbir işime yaramadı. Yine buradayım, başladığım yerde. Kazanan için hiçbir ödöl yok. Sadece ölüm zamanın uzuyor.”

“Peki ya neden kaçmıyorsun?” diye soruyorum.

Sanki dünyadaki en aptalca şeyi söylemişim gibi yüzüme bakıyor.

“Bu o kadar kolay olsaydı sence şimdiye kadar yapmış olmaz mıydım?”

Kasvetli bir sessizlik içinde öylece duruyoruz. Bu fikri düşünüyorum. Umutsuz... Flo haklı; kaçma gibi bir şans olsaydı, eminim, şimdiye kadar çoktan bunu yapmış olurdu. Burada kısıldık kaldık.

“Buradaki herkes şimdiye kadar kaçmış olurdu.” diye devam ediyor Flo. “Buraya, tren yükleriyle birlikte bir sürü

ayaktakımı da getiriyorlar. Bu oda sürekli o ayaktakımıyla dolu oluyor. Onlardan nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum. Hepsi çok aptal! Onları bekleyen şeyin ne olduğunun farkında bile değiller. Bazıları kaçmaya çalışıyor. Fazla uzağa gidemiyorlar. Hoş, çok da bir şey fark etmiyor. Her iki şekilde de ölüyoruz nasıl olsa. İster burada olsun, ister dışarda...”

Bu sırada Charlie'nin sessizce ablasının arkasına geçtiğini görüyorum. Gizlice Bree'ye bir şey veriyor. Bree de elini uzatıp alıyor.

“Charlie yapma!” diye bağılıyor Flo ve eline hızla vuruyor. Ama çok geç. Bree'ye küçük bir parça çikolata verirken ablasına yakalanıyor Charlie.

“Senin sorunun ne?” diye bağıırıyor Charlie'ye kızgınlıkla.

“Sadece, ona da küçük bir parça vermek istedim.” diyor.

“Bu insanlar için biz bir hiçiz!” diye azarlıyor.

Charlie utanarak yere bakıyor.

Yanılıyorsun, demek istiyorum. Siz benim için bir hiç değilsiniz. Özellikle de Charlie.. Onu şimdiden kardeşim olarak sevmeye başladım bile. Bize yardım ettiğı ve Bree'ye o küçük bir parça çikolatayı verdiği için yüreğimin bir köşesinde sonsuza kadar ona minnet duyacağım. Senin kalbin çok katılaşmış, demek istiyorum ona. Bedenen hayatta olabilirsin ama yüreğın çoktan ölmüş.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum. Çünkü onda biraz da olsa kendimi görüyorum ve bu, beni korkutuyor. Şayet o zorlu yolda kalsaydım, belki benim de dönüşeceğim bir kişiliğe dönüşmüş. Hudson Nehri'nde o adama yardım ettiğimde olanları anımsıyorum ve bir yanım Flo'yu anlıyor, ona saygı duyuyor ama diğer yanım ondan nefret ediyor.

“Geri alabilirsin.” diyor Bree elindeki çikolatayı Flo'ya uzatarak.

Flo, Bree'ye bakıyor. Bir an için bile olsa yüzünde hafif bir yumuşama görüyorum.

Sonra, tekrar sertleşiyor.

Dönüp Charlie'yi kolundan tutuyor ve peşinden sürüklüyor. Bu mağara benzeri odanın en karanlık köşesinde

kayboluyorlar. Açıkça, bizimle işinin bittiğini gösteriyor.

Karanlık köşeye doğru giderken Charlie'nin ardından bakıyorum; onu özlemeye başladım bile. Sanki, bir yoldaşımızı kaybetmişiz gibi hissediyorum.

Bree dönüp çikolatayı bize uzatıyor.

“Siz paylaşın.” diyor.

Ben başını iki yana sallıyor.

Karnımdaki açlık sancısına rağmen ben de öyle.

“O, senin...” diyorum.

“Logan, sen almaz mısın?” diye soruyor. “Bir şeyler yemen lazım.”

“Güzel fikir!” diye katılıyorum ve Ben ile birlikte onu ayağa kaldırıyoruz.

Zayıf bir ifadeyle Bree'ye bakıyor ve başını sallıyor.

Ama Bree, ikolatasından bir parça koparıp Logan'ın ağızına koyuyor. Hatta zorla ağızına tıkıyor. Logan da çiğnemek zorunda kalıyor. Günlerdir ilk kez gözleri ışıldıyor.

“Şimdiye kadar yediğim en güzel ikolataydı ufaklık!” diyor.

Sesini duyunca yüreğim acıyor. Öylesine güçsüzleşmiş ki... Bu ironiyi şöyle bir düşünüyorum da bunca yolu onun sayesinde geldik ve Bree'yi kurtarmaya çalışırken bu kötü yarayı aldı. Kendimi çok kötü hissediyorum. Bree de öyle...

“Oturmam gerek.” diye fısıldıyor Logan.

Logan'ı da alıp uzak bir köşeye geçiyoruz. Titreyen meşalenin altında, sırtımızı duvara yaslayarak hepimizin

oturabileceği bir yer buluyoruz. Etrafı gözetlemek için çok uygun bir yer. Tüm odayı, herkesin ne yaptığını, yanımıza yaklaşan olup olmadığını; her şeyi görebiliyoruz.

Oturup bekliyoruz; ağır bir sessizlik çöküyor üstümüze. Sanki, hepimiz ölümümüzü bekliyormuşuz gibi hissediyorum.

*

Dördümüz de sırtımızı duvara vermiş, orada öylece oturuyor ve etrafı gözlemliyoruz. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Mağaradaki hareketlilik durgunlaşmış gibi görünüyor. Mağaradakilerin çoğu mağaranın diğer köşesinde ya oturuyor ya da uzanmış yatıyor. Birkaç tanesi birbiriyle konuşarak mağara içinde volta atmakta. Çoğu korku

içinde, kendi hallerinde tetikte bekliyorlar. Sanki hapishanede gibiymişiz gibi hissediyorum. Buradaki hiç kimseye güvenmiyorum. Hele de bizi o şekilde karşıladıktan sonra...

Sağ tarafımda oturan Bree'ye bakıyorum. Ben de hemen onun yanında oturuyor. İkisi de gözlerini dört açmış, yaşadıkları şoku atlatamamış gibi duruyorlar. Diğer tarafıma bakıyorum. Logan'ın gözleri kapalı. Kesik kesik nefes alıyor. Onun için endişeleniyorum. Gözlerinin üstüne gelen saçları kenara iterek alnına elimi koyuyorum. Soğuk ve buz gibi terliyor. Acı içinde inliyor.

“Şştt...” diyorum. “Her şey iyi olacak.”

Bacağına bakıyorum, iltihaplanmış. Keşke yapabileceğim bir şeyler olsa. İlaç, antibiyotik, en azından sargı bezi... Ama

elimde hiçbir şey yok. Şehirde, çok hastalandığım zaman beni iyileştirmek için yaptıkları geliyor aklıma. Beni hayata döndürmüştü. Bana ilaç bulmuştu. Buna karşılık onun için hiçbir şey yapamamam içimi acıtıyor.

Onu sakinleştirmek için sürekli elimle alnını okşuyorum.

Yavaş yavaş gözleri açılıyor. Gücsüz bir şekilde gülümsüyor. Ardından, tekrar gözlerini kapatıyor.

“Fena sayılmazsın...” diye fısıldıyor gözleri kapalı bir şekilde.

Gülümsemekten kendimi alıkoyamıyorum.

Ben'in bize baktığını hissediyorum. Sanırım, Logan'la bu denli ilgilenmemi kıskanıyor. Kıskanmasını istemiyorum. Ayrıca, benim gönlüm onda... Ama bu

denli kötü bir durumdayken Logan'ı da görmezden gelemem.

Geriye yaslanıp bir süreliğine gözlerimi kapatıyorum. Buraya nasıl geldiğimizi düşünüyorum. Bir kez daha bu duruma düştüğüme, başka bir arenaya çıkmak zorunda olduğuma inanamıyorum. Bir yerlerde çuvalladım sanırım. Elimde olsa neyi değiştirebilirdim diye düşünüyorum. Daha dikkatli olmalıydım, daha tetikte olmalıydım. Belki de babamın evine hiç uğramamalıydım. Belki de Logan'ın dediği gibi nehirde kalsaydık, hiç durmamış olsaydık, her şey daha farklı olabilirdi. Belki de hiç durmaksızın yolumuza devam etmeliydik. Ama nereye? İşte asıl soru bu! Sanki, bu dünyada artık hiçbir şey kalmamış gibi. Büyük şehirlerden

geriye kalan şiddet, vahşet ve arenalar dışında... Toplumumuz tam da bu hale geldi işte.

Bu esnada, açlıktan karnıma yine sancı giriyor ve kendimi sersem gibi hissediyorum. Hayatımda hiç bu kadar acıkmamıştım. Bir şeyler yiyemezsem ciddi anlamda sabaha çıkacağımı düşünmüyorum.

Ben bunları düşünürken gölgeler arasından bir çift bot karşıma dikiliyor. Yaklaşık 19 yaşlarında, geniş ve toplu vücutlu genç bir çocuk önümüzde duruyor. Ellerini beline koyarak bize bakıyor ve bizi iyice süzüyor. Özellikle, Bree'yi, sanki avına bakar gibi, baştan ayağa süzüyor. Ve gülümsüyor; şeytani bir gülümseme...

“Yeni kurbanlar...” diyor.

Sinirlerim tepeme çıkıyor, hele de Bree'ye olan bakışlarını görünce.

“Ne istiyorsun?” diye soruyorum sertçe.

Yavaş yavaş yüzündeki gülümseme kayboluyor.

“Meraklılardansın ha?” diyor.

“Güzel!” Dudaklarını yalıyor. “Evet, tatlım... Size bir iyilik yapmaya geldim. Sizinle bir anlaşma yapmaya... Yemek istiyorsun, değil mi? Hepiniz istiyorsunuzdur?”

Soldan sağa doğru hepimizin yüzüne tek tek bakıyor.

“Pekala...” diye devam ediyor cevaplamamıza bile fırsat vermeden.

“Bende biraz yiyecek var. Çok lezzetli olanlardan... Taze meyve de var. Bir sürü... İstedığınız kadar yiyebilirsiniz.”

Şöyle bir süzüyorum: Geniş ve dolgun bir vücuda sahip; diğerlerine nazaran çok çok iyi beslendiği kesin. Güçlü görünüyor. Dişli bir rakip... Ayrıca üçkağıtçı ve adi bir tipi de var. Yüzüme karşı durup dudaklarını yalamasından midem bulanıyor.

“Dedim ya...” diye tekrar ediyorum keskin bir ses tonuyla. “Ne istiyorsun?”

Gülümsüyor.

“Takas yapmak istiyorum.” diyor o soğuk ve siyah gözleriyle gözlerimin içine bakarak. “Yemek karşılığında seks...”

İnanamıyorum! Öyle ki, şaşkınlıktan verecek cevap bile bulamıyorum.

“Seninle...” diyor bana bakarak. “Bir saat sonra seninle işim bittiğinde seni tekrar buraya getireceğim ve hepinize yemek vereceğim.”

Gururlu bir edayla bana bakıp gülümsüyor. Hayatımda böyle iğrenç bir şey görmedim! Ayğa kalkıp ağır bir yumruk savurmak istesem de değmeyeceğini düşünüyorum. Bunun yerine başımı çeviriyorum ve geldiği o karanlık deliğine geri dönmesini bekliyorum. Çünkü cevap vermeye bile değmeyen bir pislik!

Ama, bunun üzerine, dönüp Bree'ye bakıyor.

“Ya da bu çıtırla mı denesem...” diye ekliyor. “Normalin iki katı yemek veririm.”

Birden tepem atıyor ve elimde olmadan karşılık veriyorum. Ellerimle yerden destek alıp kalkıyorum ve iki bacağının arasına sert bir tekme indiriyorum. Ardından yerden çelme

takıyorum ve sert bir şekilde sırt üstü yere
çakılıyor.

Hiç duraksamadan, tek dizimle üstüne
çıktıyorum. Baş parmağım ve işaret
parmağımla boğazındaki basınç
noktalarına vuruyorum.

Nefes almaya çalışarak gözleri dışarı
fırlamış bir şekilde bana bakıyor. Elimi
tutup itmeye çalışıyor ama nafile.
Vücuduma dolan güçle onu yere
çiviliyorum. Bree hakkında söylediği şeyi
düşündükçe onu parçalara ayırmak
istiyorum. Nefes almayı ona zehir
ediyorum.

“Bunu sadece bir kez söyleyeceğim.”
diyorum sinirden dişlerimi gıcırdatarak.
“Bir kez daha kardeşimin yanına
yaklaşırsan ya da ona yan gözle dahi

bakarsan, seni öldürürüm! Anladın mı?
Seni öldürürüm!”

Yavaşça, anladığına dair başıyla işaret ediyor ve bırakıyorum. Doğrulup nefesini toplamaya çalışıyor ve ardından ayağa kalkarak koşar adımlarla uzaklaşıyor.

Koşarken arada arkasını dönüp bana bakıyor.

“Öldün sen!” diye bağıırıyor mızımız bir ses tonuyla. “Yarın arenada seni bitireceğim! Öldün sen!”

Ve bu şekilde, karanlığın içinde kayboluyor.

Dönüp diğerlerine bakıyorum. Bree korkmuş görünüyor; Ben ise yumruklarını sıkmış bir şekilde oturuyor.

“İyi misin?” diye soruyor.

Yavaş yavaş nefes alıp başımla onaylıyorm; kalbim hala deli gibi çarpıyor.

Eğilip Bree'yi alnından öpüyorum.

“Bana zarar mı verecekti?” diye soruyor.

“Endişelenme hayatım...” diyorum.
“Kimse asla sana zarar veremez. Ben yanımdayken asla!”

Oturup yaslanıyorum. Logan bana bakıp sırtlıyor.

“Güzel hamleydi.” diyor boğuk sesiyle. “Tabii ben daha farklı bir şekilde onun hakkından gelirdim, o ayrı.”

Elimde olmadan gülümsüyorum. Tam esprili bir yanıt verecekken düşüncelerim bölünüyor.

Yüksek sesli bir ikaz zili çalıyor. Mağaranın tavanında koca bir deliğin açıldığını görünce şaşıyorum. Parlak bir ışık direk içeri giriyor ve o anda, odadaki diğer çocuklar ayağa kalkıp, ışığa doğru

koşmaya başlıyorlar. Neler olduğunu anlamıyorum. Ta ki mağaranın tavanından yere bir şeyler düştüğünü görene kadar. Aşağıya doğru bir şeyler yağıyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Ardından anlıyorum: Yiyecek...

Tepeden, doğruca pis zemine kovalarca lapa dökülüyor. Yulaf lapasına benziyor ve şapırtıyla zemine çarpıyor.

İğrenç bir görüntü. Ama diğer çocuklar bunun için koşturuyorlar. Üstüne atılıp avuç avuç alarak ağızlarına dolduruyorlar.

Yukarıda, deliğin kenarından aşağı uzanmış bakan ve bu manzara karşısında kahkahalar atan düzinelerce insan kafası görünüyor. Daha çok lapa döküyorlar. Birazı dört ayak üzerine durmuş lapayı yiyen çocukların sırtlarına düşüyor.

Bunun üzerine yukarıdakiler daha iştahlı kahkaha atıyorlar.

Hiç zaman kaybetmiyorum. Her ne kadar iğrenç görünse de karnım beynimden önce harekete geçiyor; benim için de yemek zamanı. Hiç teklif etmeye gerek kalmadan Ben ve Bree de yemeğe atılıyorlar.

Hızla koşup, kendilerine yol açmak için birbirlerini dirsekleyen çocukların yanına gidiyoruz. Daha çok yaklaşıyorum. Acımasızca beni de sağdan soldan dirsekliyorlar. Birkaç ağır darbe aldıktan sonra tam ortaya gelmeyi başarıyorum. Dört ayak pozisyonuna geçip lapadan bir avuç dolusu alıyorum. Ağzıma doldurup çiğnemeye başlıyorum.

Yapışkan bir şey; belki de hayatımda yediğim en iğrenç şey. Tam pişmemiş, çiğ

yulaf tadı var. Ama sonuçta yiyecek bir şey. Avuç avuç alıp ağzıma atıyorum. Ben de aynı şekilde yiyor ama Bree'nin uzakta durduğunu görüyorum. Bir avuç alıp, onun avucunun içine koyuyorum. Ardından, iki avuç daha alıp aynı şekilde avucuna koyuyorum.

Ona bakarken, gözüme bir şey takılıyor. Birkaç metre ötede Charlie dizlerinin ve ellerinin üzerine çökmüş lapadan yiyor. Arkasından gelen tehlikeyi fark etmiyor bile. Yaklaşık 16 yaşlarında, kıvrırcık siyah saçlı ve yüzü akneli, sıska bir oğlan çocuğu sessizce yaklaşıyor ve çevik bir hareketle Charlie'nin belindeki kından bıçağını alıyor.

Ardından ayağa kalkıp bıçağı doğrultuyor. Charlie'yi sırtından bıçaklayacağını anlıyorum.

Hiç düşünmeden harekete geçiyorum. Charlie'yi bıçaklamasına ramak kala çocuğa çelme takıyorum ve onu sert bir şekilde yere düşürüyorum. Bıçak havaya fırlıyor. Çocuğu yüz üstü çevirip kolunu arkadan büküyorum. Neredeyse kıracak kadar. Çocuk acı içinde bağırıyor.

Yanımda duran Charlie dönüp bakıyor ve ne yaptığımı anlıyor.

Bıçağı bulmak için yere bakıyorum ama çoktan gitmiş! Ardından, Flo'nun bıçağı almış ayakta dikildiğini görüyorum.

“Bırak gitsin.” diyor soğuk bir ifadeyle.

Çocuğun sırtından dizimi kaldırarak geriliyorum. Bu artık onun kavgası.

Flo, çocuğu başının arkasından kavrayıp, bir saniye bile tereddüt etmeden elindeki bıçağı kullanarak hızlı ve temiz

bir hamleyle boğazını kesiyor. Kollarındaki ve omuzlarındaki kasları beliriyor. Çocuğun bağırmaya zamanı bile kalmıyor. Boğazından kanlar fışkırıyor ve ölüyor.

Flo, ayakta dikilip çevresine bakıyor; ona karşı çıkacak başka kimse var mı diye. Herkes sus pus oluyor ve tekrar yemek yemeğe devam ediyorlar. Flo'nun gözlerindeki merhametsiz bakışları görüyorum ve o an anlıyorum: Flo, tam anlamıyla doğuştan ve eğitimli bir katil.

Flo iki adım ileri gelerek elindeki bıçağı dikkatlice Charlie'nın belindeki kına sokuyor ve omuzlarından tutup onu yerden kaldırarak gözlerinin içine bakıyor:

“Bir daha asla gardını düşürme! Duydun mu beni?”

Charlie sersemlemiş bir şekilde başıyla onay veriyor.

Flo dönüp bana bakıyor. Yavaş yavaş çatık kaşları düzeliyor.

“Charlie'nin hayatını kurtardın.” diyor.

Omuz silkiyorum. “Sadece yapmam gerekeni yaptım.”

Sanki yeni bir gözle bakıyormuş gibi beni baştan ayağa süzüyor.

“Sana bir hayat borçluyum.” diyor. “Ve bu, hafife alınacak bir şey değil. Benimle gelin; hepiniz... Onu yemeği bırakın. Bende daha fazlası var.”

Sorgulayıcı bir ifadeyle bana bakan Ben ve Bree'ye dönüyorum; hep birlikte onu takip ediyoruz.

Gitmeden önce bir avuç dolusu daha lapa alıp Logan'ın yanına gidiyorum ve

ağzına koyarak, “Çiğne.” diyorum.

Çiğniyor. Ardından, Ben ile birlikte omuz verip onu yerden kaldırıyoruz ve beraber Flo'nun bulunduğu köşeye doğru gidiyoruz.

Flo ve Charlie, mağaranın en uç kısmında kendilerine bir nevi kamp alanı oluşturmuşlar. Oraya gidene kadar birçok dönemeçten dönüp ilerliyoruz ve sonunda varıyoruz. Kendilerine oluşturdukları mekana hayran kalıyorum. Sanırım Flo arenada zafer kazandığı için tüm bunlar verilmiş ona. Üç tarafı kayalarla çevrili geniş bir alan. Bu sayede Flo her taraftan korunmalı bir yerde. Yanan bir ateşi ve lapayla dolu büyük bir sandığı var.

Bree Charlie'nin yanına gidiyor, Charlie de ona yaklaşıyor. Tekrar bir araya

geldikleri için ne kadar mutlu oldukları yüzlerinden belli. İkisi de lapadan bir avuç dolusu alıp ağızlarna atıyorlar.

“Göründüğü kadar kötü değil.” diyor Charlie. “Zamanla alışıyorsun.”

“Bence berbat!” diyor Bree. “Ama o kadar açım ki her şeyi yiyebilirim.”

“Bir zamanlar dünyanın iyi bir yer olduğu ve leziz krepler yediğim zamanları hatırlıyorum.” diyor Charlie. “Tereyağı ve akçaagaç şurubuna bulanmış, üzerinde bol kreması olan 5 adet krep... Tanrım! Yediğim en güzel şeydi onlar. Onu yediğini hayal edebiliyor musun?”

“Charlie, yeter.” diye araya giriyor Flo. “Bu, durumu daha da kötüleştiriyor.”

“Hayır.” diye Charlie'yi savunuyor Bree. “Aslında, hoşuma gitti. Şimdiye kadar hiç krep düşünmemiştim.”

“Hayal dünyası içinde yaşamınız, bu devirde ölümünüze sebep olur.” diye karşılık veriyor Flo.

Düşünüyorum da haksız sayılmaz. Ama öte yandan gerçeğin nesi o kadar güzel? Elimizde kalan teş şeyimiz, hayallerimiz değil mi?

Logan'ı, Flo'nun ateşinin önüne oturtuyoruz ve biz de yanına oturuyoruz. Flo, Logan'ın bacağına bakıyor.

“İlacım var.” diyor.

Yüreğim yerinden fırlayacak gibi ona bakıyorum.

“Kazanana bir çeşit ödül sayılır. Kazandığın zaman içi dolu bir kutu veriyorlar. Genelde içinde yiyecek oluyor. Ama biraz da olsa ilaç da koyuyorlar ve bazı temel ihtiyaçlar. Bir sonraki dövüş için kendini toparlamayı istiyorlar. İçinde

ilaç olan şırıngalar var. Sanırım yaraları iyileştirmek için. Penisilin ya da ona benzer bir şey olabilir.”

“Lütfen...” diyorum. “İstediğin her şeyi veririm.”

Sandığına gidiyor ve yeni, hiç açılmamış bir şırınga çıkarıp bana atıyor. Hemen açıp içindeki sıvıya bakıyorum. Umarım, Logan'ın ihtiyacı olan şeydir.

Hemen Logan'ın yanına gidip diz çöküyorum ve yüzüne bakıyorum. Ter içinde...

“Denememi ister misin?” diye soruyorum. “İçindeki ilacın ne olduğunu bilmiyorum.”

“Vur!” diyor güçsüz bir ses tonuyla. “Kaybedecek bir şeyim yok.”

Eğilip, elimden geldiğince özenli bir şekilde iğneyi vuruyorum ve ilacı, yaraya

şıringa ediyorum. İrkiliyor.

“Bana birkaç tane ikramda da bulundular.” diye sözlerine devam ediyor. “Marşmelov isteyen var mı?” diye soruyor Bree'ye bakarak.

Bree, gözlerini açarak Flo'ya bakıyor.

“Şaka yapıyorsun..” diyor.

“Hayır.” diye karşılık veriyor Charlie.

“Gerçekten var. Seni sevmiş olmalı. Şimdiye kadar bana bile bir tane olsun vermemişti. Onları, özel bir gece için sakladığını söylemişti.”

“Bu gece, o gece işte.” diyor Flo.

“Yarın, dövüş başlıyor. Bu, son gecemiz olabilir.”

“Anlamıyorum.” diyor Bree,

Charlie'ye. “Madem burada yiyeceğiniz var, neden orada, lapa için diğerleriyle yarışıyordunuz?”

“Flo, benim kendi başımın çaresine bakmamı istiyor.” diye cevap veriyor.
“Bunun, beni güçlendireceğini söylüyor.”

Flo, çantasına gidip bir avuç dolusu marshmelov çıkarıyor ve her birimize birer tane veriyor. Aldığımız marshmelovları çubuğa takıp ateşe tutuyoruz.

Ateşte kızaran marshmeloların kokusu ağzımı sulandırıyor. Rengi iyice kahverengiye dönen marshmelovumu ateşten alıp ısırıyorum ve yavaş yavaş çiğniyorum. Her ısırıkta o leziz tadı ağzımın her köşesine yayılıyor. Elimde olsa binlercesini yiyebilirim.

Bu sırada, yarınki arena geliyor aklıma. İştahım kaçıyor. Yarın bizi neyin beklediğini merak ediyorum.

“Nasıl olduğunu bize anlatsana.”
diyorum, direk ateşin karşısında oturmuş

marşmelovunu çiğnemekte olan Flo'ya.
“Arenadan bahsediyorum.”

Flo, uzun bir süre sessiz kalıyor.
Sonunda başını sallıyor.

“Yarın erkenden bizi almaya
gelecekler.” diyor. “Hazır olun. Dövüşün
ilk günü. Hiç de görüldüğü gibi değil.
Dövüşten öte bir hayatta kalma
mücadelesi. Kendiniz görmeden ne
demek istediğimi anlayamazsınız. Ama
yaşamak için de ölmek için de yollar var.
Size bir iki güzel tavsiye vereyim. Sakın
köprülere gitmeyin ve kıyılardan uzak
durun. Asla kaçmaya çalışmayın.
Diğerlerinin en çok yaptığı hata bu. Hepsi
kaçmak istiyor. Sakin olun ve dövüşmek
yerine kazanmayı düşünün. Hayatta
kalmayı... Unutmayın: Hiçbir şey
görüldüğü gibi değil.”

Verdiği tavsiyeler için minnettarım ama tüm anlattıklarını düşününce kafam karışıyor ve bunalıyorum. Verdiği tavsiyeler çok karışık. Neden bahsettiğini tam anlamıyla anlayamıyorum.

“Anlayamıyorum.” diyorum.

“Anlayamazsın.” diyor. “Ama oraya gittiğin zaman anlayacaksın.”

“Kaçacağım.” diyor Charlie, Bree'nin yanına oturmuş bir yandan onun marşmelovunu kızartıyor, diğer yandan da kendininkini çiğniyor. Ortam bana, her şeyin güvenli olduğu, saatlerce oturup yıldızları seyrettiğimiz o yaz günü kamplarını hatırlatıyor.

“Kaçmak derken? Ne demek istiyorsun?” diye soruyorum.

“Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağım. Tren tünelleri... Gelirken,

nereye gittiklerini gördüm. Beni ilk buraya getirdiklerinde sessizce peşlerine takıldım. Yakalanmadan bir süre koştum. Nereye gittiklerini gördüm. Arkada bir çıkış var. Şehrin çıkışında... Botlarını gördüm. Oraya nasıl gideceğimi biliyorum.”

Bu olasılığı düşününce kalbim heyecanla çarpmaya başlıyor.

“Saçmalamayı kes!” diye tersliyor Flo. Charlie’nin yüzü düşüyor ve ortama yoğun bir sessizlik hakim oluyor.

“Sadece onlara da söylemek istemiştim.” diye başlıyor Charlie.

“Masallarını yeterince dinledim.” diyor Flo. “Bunlar saçmalık! Buradan kaçamazsın. Dışarı çıkmayı başarsan bile çok geçmeden seni yakalarlar ve oracıkta öldürürler. İşin temelli biter. Arenada

dövüşerek en azından yaşama şansın oluyor. Hem nereye gideceksin? Dışarıda seni bekleyen daha iyi bir dünyanın olduğunu mu düşünüyorsun?”

Charlie morali bozuk bir şekilde başını yere eğiyor. Ama aniden, gözleri umut dolu bir şekilde yeniden kaldırıyor başını.

“Babamın söylediğini hatırlamıyor musun? O şehri? Kanada'daki...”

O anda gözlerim açılıyor ve iyice doğruluyorum. Aynı şekilde, Logan, Ben ve Bree de öyle... Şoktayım. O şehir gerçekten var mı? Yoksa etrafa yayılmış bir söylenti mi?

“Charlie...” diyorum. “Az önce ne dedin?”

Dönüp belirsizlik içinde bana bakıyor. “Kanada'yı mı soruyorsun?”

“Nereden biliyorsun orayı?” diye soruyorum. “Dediklerin doğru mu?”

“Hayır, tabii ki de değil.” diye araya giriyor Flo.

“Evet, doğru!” diye ısrar ediyor Charlie.

“Babamın masallarından biriydi sadece...” diye ekliyor Flo.

“Hayır, değildi!” diyor Charlie. “Orayı biliyordu, oraya gitmişti! Yalan söylemiyordu! Tek yapmamız gereken nehri geçmek. Kanada'ya doğru... Bulabiliriz. Bulacağımıza eminim. Nehrin bitiminde olduğunu söylemişti.”

Charlie çok emin görünüyor. Ayrıca, söyledikleri birebir Logan'ın dedikleriyle örtüşüyor. Gerçekten öyle bir şehir olabilir mi diye düşünmeden edemiyorum.

Flo başını sallıyor.

“Dediğim gibi...” diyor, “...ister gerçeğe inanın ister hayale dalın. İki şekilde de öleceksiniz ne de olsa.”

Düşünüyorum.

“Madem iki şekilde de öleceğiz, neden hayal içinde yaşamayalım?” diye soruyorum.

Gözlerini bana dikerek bakıyor.

Bbakışlarındaki soğukluğu hissedebiliyorum. Tam bir kış esintisi gibi içime işliyor. Başka yöne bakmaya çalışıyorum çünkü o gözlerde ölümü görüyorum ve biliyorum ki çok geçmeden o ölüm, benim de kapımı çalacak.

*

Gecenin geç saatleri, karanlıkta gözlerim açık uzanıyorum. Bree,

kollarıma kıvrılmış yatıyor. Logan da yanımda. Ben ise diğer tarafta. Bree'nin yanında Charlie oturuyor, başları birbirlerine dayalı. Birkaç metre ötede ise Flo var. Herkes uykuda; ben hariç. Bir de Flo... Gözleri apaçık, ateşin sönen alevlerini seyrediyor. Soğuk ve sert bir biçimde, kımıldamadan... Uyanık kalmanın onun için doğal bir alışkanlık olduğunu fark ediyorum. Bir savaşçı, son nefesine kadar her daim tetikte bekler.

Bana gelince, uyumak istiyorum ama uyuyamıyorum. Zihnimdekiler uyumama izin vermiyorlar. Yarının nasıl olacağını düşünmeye çalışıyorum. Eğer hazırlıklı olursam işler daha iyi gidebilir. Ama Flo bana daha fazla olacakları anlatmaya gönülsüz gibi. Hoş, şimdiye kadar anlattıkları için minnettarım. Dediklerini

sürekli düşünüyorum. *Köprülere gitmeyin. Kenarlardan uzak durun....* Bunların ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim yok.

Hayatta kalmaya kararlıyım. Bree, Ben ve Logan için hayatta kalmaya kararlıyım. Logan'a bakıyorum. Öncesine nazaran daha rahatlamış gibi görünüyor. Tam olarak emin olmak için sabahı beklemem gerekse de sanırım ilaç işe yaradı.

En azından sıcak bir ortamdayız ve karnımız da doydu. Ne gariptir ki, köle avcılarına yakalanmış olmamız belki de esasında bizim hayatımızı kurtardı. Dışarıda, ıssızlıkta geçireceğimiz bir gün daha, bizim için resmen ölmek demekti. İronik bir şekilde, köle avcıları bizim hayatımızı kurtardı. En azından, şimdilik...

Kollarıma kıvrılmış yatan Bree'ye bakıyorum. Onu korumayı, tüm bunlardan sakınmayı, köle avcılarının onu bu dövüğe dahil etmemelerini o kadar çok istiyorum ki... Ama bunun, imkansız olduğunu biliyorum. Ne yapabilirim diye beynimi zorluyorum. Ama hiçbir şey düşünemiyorum.

Uyumam gerektiğini bilerek, yarın için biraz da olsa dinlenmem gerektiğini bilerek saatlerce o şekilde oturuyorum. Ama uyuyamıyorum. Kendimi zorluyorum. Birkaç dakikalığına bile olsa gözlerim ağırlaşmaya ve başım düşmeye başlıyor. Ardından biraz dalıyorum ve karışık rüyalar görüyorum; babama, anneme bağırduğımı... İrkilerek hemen uyanıyorum ve gözlerimi açtığımda

sadece karanlık ve sessizlikle
karşılaşıyorum.

Karanlığa bakarken canlı bir şekilde
babamın bana dönüp baktığını
gördüğüme yemin edebilirim. Eskiden
benim dayanıklı olmamı sağlamak için her
zaman baktığı gibi sert ve katı bakışlarla...

“Brooke, sen bir askersin!” diyor.

“Tıpkı baban gibi! Bir denizci...

Üniforman olmayabilir ama bu, bir
Denizci yüreğine sahip olmadığın
anlamına gelmiyor. Bir denizci
cesaretine... Yani, vazgeçemezsin! Ölmen
gerekiyorsa, ölürsün. Ama bir denizci gibi
ölmelisin!”

Sanki gerçekten mağarada, benim
yanımda gibi hissediyorum. Garip bir
şekilde, bu beni rahatlatıyor. Daha az

yalnız hissediyorum. Yıllardır ilk kez onu
özlüyorum. Gerçekten özlüyorum.

*Seni duydum baba, diye karşılık
veriyorum içimden. Ve seni seviyorum.*

O N B E Ş

Gıcırdayan metalin sesiyle gözlerimi açıyorum. Çelik kapı gıcırdayarak açılıyor ve içeri ışık doluyor. Uyuyakaldığımı fark ediyorum. Hemen kenidimi toparlayıp ayağa fırlıyorum ve dövüşmeye hazırlanıyorum.

Ayağa kalktığımda, Flo'nun çoktan kalkıp yumruklarını sıkmış bir vaziyette, gelen misafirleri hazır beklediğini görüyorum. Orada, girişte, yüzlerinde maskeleri ve ellerinde ise siyah birer üniforma olan düzinelerce köle avcısı var. Odaya giriyorlar ve onların girmesiyle onlarca çocuk hemen ayaklanıyor. Neyin yaklaştığının farkındalar. Zaman geldi.

Gürültülü bir şekilde uyarı zili çalıyor ve hala uyumakta olan birkaç kişi de anında ayaklanıyor. Her çocuğa bir köle avcısı yaklaşıyor, bize de öyle. Bir tanesi doğruca yanıma gelerek bir takım siyah kıyafet veriyor elime. Şaşkınlıkla kıyafetlere bakıyorum.

“Üniforman...” diye açıklama yapıyor Charlie.

Birkaç metre ötede duran Flo ise ekliyor: “Hemen giy kıyafetlerinin üzerine. Giymezen, seni ölesiye döverler.”

Herkese tek bir bedenın nasıl uyacağını düşünürken kıyafetlerin likralı, esnek bir kumaştan yapıldığını fark ediyorum. Bedeni saran bir giysi...

Bana bir de pantolon ve ceket veriyorlar. Ceket dışında hepsi siyah ve

dar. Ceket ise içi iyice doldurulmuş askeri bir üniformayı anımsatıyor. Ceketin üzerinde parlak sarı renkte bir X işareti var. Hedefi andırıyor. Bu iyiye işaret değil. Ama en azından, sıcak tutuyor.

Eğilip botlarımı çıkarmadan pantolonu, kendi pantolonumun üzerine giyiyorum. Ardından, gömleği de giydikten sonra ceketini giyip, fermuarını çekiyorum. Benimkiler dar ve rahat; iyi hissettiriyor. Ceketin kalın doldurması beni sarıyor. Kendimi savaşa giden bir savaşçı gibi hissediyorum. Diğer çocuklar da aynı şekilde kıyafetleri giyiyorlar. Tüm oda bir anda önünde sarı X işareti olan siyah üniformalı insanlarla doluveriyor. Hepimiz yürüyen hedefiz artık.

Bree'nin de aynı şekilde giyindiğinden emin oluyorum ve ardından, Logan'a da

yardım ediyorum. Logan'ın daha iyi olduğunu görünce şaşıyorum, ilaç işe yaramış. Teninin rengi normale dönmüş ve gözleri parıldıyor resmen. Artık kendi başına ayağa da kalkabiliyor. Biraz aksıyor ama çok değil.

“Bana ne verdiysen, işe yaradı.” diyor. “Teşekkür ederim.”

“Flo'ya teşekkür et.” diyorum. “Ben bir şey yapmadım.”

“Teşekkür ederim Flo.” diyor.

Flo, dönüp gülümsemeden Logan'a bakıyor.

“Henüz teşekkür etme.” diyor Flo. “Çok geçmeden ölmüş olacaksın.”

Her zamanki gibi... Flo asla kötümser tavrından taviz vermiyor.

Köle avcılarından biri yanıma gelerek arkamdan beni sert bir şekilde dürtüyor

ve ileri itiyor. Hepimiz aynı şekilde dürtölerek çıkışa doğru ilerlemeye başlıyoruz. Nihayet bu yerden çıkıyoruz. Bir yanım bir daha buraya dönmemeyi diliyor.

Bree, Ben, Logan, Charlie ve Flo da benim yanımda, rüzgarlı tünellerde ilerliyoruz. Diğer çocuklarla birlikte yürüdüğümüz bu tünellerde ayak seslerimiz yankılanıyor. Çaresiz bir şekilde kaderime doğru ilerlediğimi hissediyorum. Keşke yapabileceğim bir şey olsa. Herhangi bir şey... Bir strateji, bir plan düşünmem gerek. Bree'nin yanımdan ayrılmasını istemiyorum. Ben'in ve Logan'ın da...

“Oraya gittiğimizde, bir takım olarak hareket etmeliyiz.” diyorum herkese Flo ve Charlie de dahil olmak üzere.

“Birbirinizden ayrılmayın, ne olursa olsun. Birisi bize saldıracak olursa, birbirimizin arkasını kollamış oluruz. Bree, beni duydun mu? Yanımdan sakın ayrılma. Ne olursa olsun yanımda kal.”

Bree bana bakıp başıyla onaylıyor. Gözlerindeki korkuyu görebiliyorum.

“Bu, fazla işe yaramaz.” diyor Flo. “Oraya çıkınca anlayacaksınız. İşe yaramayacak. Orada herkes tek başınadır. Sizi kollayamam, kusura bakmayın. Sadece kendimi ve bir de Charlie'yi kollayacağım.”

Gözleri ve çenesi sertleşiyor, küstah bir hal alıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

“Yani bu, düşman olduğumuz anlamına mı geliyor?” diye soruyorum.

“Seni sevdim.” diyor. “Hepinizi sevdim. Ama oraya kazanmak için

çıkıyorum. Hayatta kalmak için... Sizi yaşatmak için değil. Bu, benim ya da Charlie'nin kararı değil. Sizi öldürmek istemiyorum çünkü sana bir can borçluyum. O yüzden, benden size küçük bir tavsiye: Oraya çıktığımızda benden uzak durun. Olabildiğince uzak.”

Köşeyi dönüyoruz. Önümüzde, tünelin ağzından güneş ışıkları içeri sızıyor. Dışarıya açılan bir çıkış... Soğuk rüzgar yüzüme çarpıyor. Grupların, kulakları sağır edici haykırışlarını duyabiliyorum.

Son kez arkadan itiliyorum. Hepimiz tökezleyerek tünelden dışarı çıkıyoruz. Parlak güneş ışıklarıyla gözlerim kamaşıyor ve soğuk hava, yüzümü uyuşturuyor. Yine de, dışarıda olmak

güzel. O karanlık tünelden çıkıp temiz havayı içime çekmek çok güzel.

Bir anda tüm duyularım tam anlamıyla işgale uğruyor. Ortam, binlerce kişinin tezahürat ve haykırışlarıyla sarsılıyor. Gözlerimi iyice açıp bakmaya çalışıyorum. Geniş ve kirli bir yol üzerindeyiz. Her iki taraf da parmaklıkların arkasında duran köle avcılarıyla korunmakta. Yüzlerce çete üyesi, biyokurbanlar ayakta durmuş, bizi yuhluyorlar. Hepsi paçavra giymiş ve yüzleri ise tahrip olmuş durumda.

Mutantlar, ucube insanlar... Yumruklarını havaya kaldırıp homurdanıyorlar. Ortamı esir alan heyecan, hissedilir durumda.

İlerlemeye devam ettikçe yüreğim beklenti içinde çarpıyor. Köle avcıları, bizi dürterek itekliyorlar. Birisinin

silahının arkası tam kaburgalarımın batıyor. Hava soğuk ama bir önceki gün kadar değil. Esasında, bir kış günü için oldukça sıcak bile sayılabilir. Karın neredeyse tamamen eridiğini görünce şaşıyorum. En azından, üzerimde beni sıcak tutan kıyafetler var. Bu kıyafetlerin içinde kendimi rahat ve güvende hissediyorum. Sanki tüm doğa şartlarından korunuyormuşum gibi. Ceketin sert elastik doldurması kendimi yenilmez gibi hissettiriyor. Dönüp, köle avcısının suratına sert bir yumruk indirerek silahını almak ve hepsinin leşini yere sermek istiyorum o anda.

Ama biliyorum ki bunu yaparsam eğer, Bree, Ben, Logan ve diğerleri fazla uzağa gidemeyecekler. Düzinelerce köle avcısı, bellerinde silahlarıyla gözlerini

bize dikmiş durumdalar. Bizim adımıza bu, tam bir katliam olur.

Küçük bir tepeye tırmanıyoruz ve zirveye vardığımızda tüm manzara gözlerimin önüne seriliyor. Uzaktan, götürülmekte olduğumuz arenayı görebiliyorum.

Kalbim oracıkta duracak gibi oluyor: Yüzlerce kilometre ötede, uçurumu andıran daire şeklindeki bir kanyonun etrafına toplanmış binlerce insan görüyorum. Kanyonda, dairenin her köşesine eşit mesafede ve sonu, dairenin merkezindeki küçük alana varan 4 adet halat köprü var. Bu daire şeklindeki küçük alan, yaklaşık birkaç yüz metre genişlikte ve ana karaya, sadece o halat köprülele bağlı. Aşağısı, dik mızraklarla dolu.

Tepenin üzerinde bizim gelişimizi gören seyirciler çılgınca tezahürat yapıyorlar.

Bizi götürdükleri yeri görünce, boğazım kurumaya başlıyor. Köprünün üzerinde bizi ite ite merkezdeki o küçük alana sürükleyecekler. Oraya vardığımız zaman, ana karaya dönmek için tekrardan o köprüleri geçmekten başka çaremiz kalmayacak. Alanın aşağısı yüzlerce metre derinlikte. Ortasındaki yuvarlak alanı saymazsak, dev bir kanyonu andırıyor.

Bu hiç iyiye işaret değil. O küçücük alanda hep birlikte kalakalacağız ve ya birbirimizle ölümüne dövüşeceğiz ya da tekrar o köprülerden geçip ana karaya çıkmak için savaşacağız. Aksi takdirde başka bir çıkış yolu yok.

Bir arena için oldukça zalimce hazırlanmış bir düzenek. Tüm rakiplerin, seni uçurumdan itmek zorunda ve sonrasında, bir ölüsün artık. Asla hata yapma şansı yok. Asla... Üstelik yüksekleri hiç sevmem ben.

Söz etmeye bile gerek yok, elbette ki hiçbirimize silah verilmiyor. Bizden tam olarak ne yapmamızı bekliyorlar: silah olmadan, ellerimizle ölümüne dövüşmemizi mi?

Yutkunuyorum. Bree, Logan ve Ben için endişeleniyorum. Hatta, Charlie için... Flo için endişelenmiyorum. Çünkü nedendir bilinmez, onun bir şekilde yenilmez olduğunu düşünüyorum.

Yaklaştıkça endişem artıyor. Kalabalığın sesi daha da yükseliyor. İpten yapılma, sadece birkaç metrelik dar

köprüye yaklaşıncı uçurumdan aşğısını görebiliyorum. En az yüz metre derinlikte ve baş döndürücü... Tek bir ayak kaymasında, ölüsün.

“Brooke, korkuyorum.” diyor Bree yanımda. Uçurumdan aşğı bakıyor. Omuzundan tutup onu geriye çekiyorum.

“Bakma.” diyorum. “Sadece beni takip et. Yanımdan ayrılma. Bir şey olmayacak.”

Köle avcılarından biri beni öylesine sert dürtüyor ki tökezliyor. Bu sefer artık canıma tak ediyor ve tamamen içgüdüsel olarak dönüp onu geri itiyorum. Anında başka bir köle avcısı gelerek elinin tersiyle yüzümün ortasına indiriyor ve bir diğeri ise tekrardan beni dürterek itekliyor. Durumun farkına varıyorum ve karşı

koymayı bırakıp diğerleriyle ilerlemeye devam ediyorum.

“Boşuna enerjini harcıyorsun.” diye söyleniyor Flo.

Haklı. Konsantre olmam gerek. Koyun gibi diğerleriyle beraber ilerlemeye devam ediyorum. Hepimizi ip köprülerden birine itiyorlar. O sırada köprü eğilerek sallanmaya başlıyor ve hemen, ipten yapılma köprü trabzanına tutunuyorum.

Biz, köprüye adım atıp ortadaki yuvarlak alana doğru sürüklenirken, kalabalığın tezahüratları daha da artıyor. İp sallanırken aşağı bakmamaya çalışıyorum. Sanki hepimizi taşıyamayacak gibi geliyor. Bree'nin elini tutuyorum. O da sorumlu bir tavırla elimi tutuyor ve birlikte ilerliyoruz. Logan, topallıyor. Ben

ise arkamda, ona yardım etmeye çalışıyor. Kıskançlığını yenip ona yardım etmeye çalışması büyük bir şey. Çok garip, sadece birkaç gün önce, bu ikisi birbirinin rakibiydi. Şimdi ise birbirlerine yardım ediyorlar.

Flo, trabzanlara tutunmaya bile gerek duymadan, gayet düzgün bir biçimde arkamızdan yürüyor. Bir eli ile Charlie'yi gömleğinin yakasından tutarak onu yönlendiriyor. Ağzında yavrusunu taşıyan bir kurdu anımsatıyor bana. Oyun yüzünü takınmış. Yüzünde ölümü çağrıştıran soğuk ve katı bir ifade var. Onun yoluna çıkacak herkes için korkuyorum açıkçası.

O esnek köprüden kurtulmanın mutluluğu ile yuvarlak alana ayak basınca rahatlıyorum. Hepimiz, arenanın ortasına sürüklendik. Düşündüğümünden daha geniş

görünüyor. En geniş yeri yaklaşık 100 metre civarında. Ama düzinelerce çocuk buraya doğru sürüklenmeye devam ediyor. Çok geçmeden iyice kalabalıklaşacak. Herkes doğal olarak, kenarlardan olabildiğince uzaklaşarak merkeze doğru geçmeye çalışıyor. Görevlerini tamamlayan köle avcılarını gerisin geriye köprüyü geçerek, ana karaya çıkıyorlar. Onlar çıkarken, kalabalık bir kez daha tezahürat ediyor. Artık, burada kendi başımızayız.

Alanın merkezinde, düzineler halinde birbirimize yapışmış duruyoruz. Herkes gergin ve ne yapacağını bilmez durumda.

Tam şimdi ne olacak diye düşünürken, kalabalık birden sessizleşiyor.

Mutantlardan oluşan grup ikiye ayrılıyor ve ortalarından, altın çubuklarla

omuzlarında bir taht taşıyan köle avcılarını
geliyor. Tahtın üstünde, saçları
omuzlarına kadar uzun bir adam
oturuyor. Dudağının köşesinden çenesine
kadar uzanan yara izi, ona sert bir
görüntü veriyor. Ayağa kalkıp, kollarını
açıyor. Dev gibi, kaslı bir yapısı var. Buz
gibi havaya rağmen sadece kolsuz bir
yelek var üzerinde. Bir dağı andırıyor.
Kökeninin neresi olduğunu
anlayamıyorum. Belki Amerika yerlisi ile
İspanyol karışımıdır. Şimdiye kadar
gördüğüm en acımasız görünümlü adam.

Onun ayağa kalkmasıyla, binlerce
mutant sessizliğe gömülüyor. Onun,
liderleri olduğu apaçık ortada.

“Kardeşlerim! Sizlere yeni
yarışmacılarımızı sunmaktan mutluluk

duyarım!” diyerek o kısık sesiyle kükrüyor adeta.

Kalabalık çıldırıyor. Kanyonun tam kıyısında bulunan bel yüksekliğindeki metal parmaklığın önünde durup ona vurmaya başlıyorlar. Büyük bir gürültü meydana geliyor. Hepsinin ellerindeki taşlarla metal parmaklıklara vurduğunu görüyorum.

Lider tekrardan ellerini kaldırıyor ve kalabalık susuyor.

“Kazanmanız için iki yolunuz var!” diyor bize dönerek. “Birincisi, ana karaya çıkmak. Köprüyü geçip, ana karaya çıkmayı başarırsanız, sonsuza kadar güvende olacaksınız. Diğer yol ise elbette ki, en son hayatta kalan kazanır.”

Kalabalık bağırmaya başlıyor.

Çocukların kimisi dönüp köprülere bakıyor, kimisi de gergin bir şekilde birbirini süzüyor. Sanki, fırtına öncesi aygırların ahırında bulunmak gibi...

Lider, son kez kollarını açıyor:

“Ölüm oyunu başlasın!”

Kalabalık bağışarak ellerindeki taşları metal parmaklıklara vuruyorlar.

Aklıma Flo'nun söyledikleri geliyor.

Köprülerden uzak durun. Merkezde kalmaya çalışın. Hiçbir şey görüldüğü gibi değil.

Ne demek istediğini şimdi daha iyi anlıyorum. Ama bunlar gerçek birer tavsiye miydi? Yoksa üstünlük kazanmak için yalan mı söylemişti?

Bunu anlamama, bir strateji üretmeme fırsat kalmadan kızılca kıyamet kopuyor.

Koluma sert bir çarptığını hissediyorum ve dönüp baktığımda, yüzlerce seyircinin, bize doğru taş fırlattıklarını görüyorum. Neyse ki aradaki mesafeden ötürü çoğu isabet etmiyor. Ama yakınımıza birçok taş düşüyor ve ikinci olarak bacağıma isabet ediyor. Öldüresiye acı veriyor.

Herkes panikliyor. Merkeze toplanmış olan düzinelerce çocuk köprülere doğru hızla koşmaya başlıyor. Merkeze eşit uzaklıktaki dört köprüye de koşuyorlar. Bree'nin de onlarla birlikte koşmaya başladığını fark ediyorum. Yetişip onu yakalıyorum.

“Hayır!” diyorum. “Burada kal!”

Ben'in yüzünde de köprülere koşmak istediğine dair bir ifade görüyorum.

“Ama onu duydun!” diyor Ben gergin bir şekilde. “Ya ana karaya çıkacağız ya da ölümüne savaşıyoruz!”

“Hayır!” diye karşılık veriyorum. Dönüp baktığımda, Flo'nun, Chrli'e omuzlarından tutarak hala merkezde olduğunu görüyorum. Umarım, ne yaptığını biliyordur.

“Ama taşlar!” diye bağılıyor Logan, kafasını kıl payı sıyıran taştan kaçınarak.

Cevap vermeme fırsat kalmadan, aniden, sert bir şekilde arkadan itiliyorum ve yüz üstü yere yapışıyorum.

Döndüğümde, gençlerden birini üzerimde buluyorum. Elindeki sivri ve koca bir taşı kaldırarak suratıma doğru indiriyor. Geçen geceki çocuk. Bree'yle yatmak isteyen...

Beni yere çivilemiş durumda.

Zamanında karşılık vermem imkansız. O, taşı indirirken, gözlerimi kapatıyorum.

Aniden, tam beni öldürmesine ramak kala, eli havada kalıyor. Gözleri sonuna kadar açık bir şekilde donakalıyor ve yana doğru yığılıveriyor.

Ensesine sert bir taş darbesi aldığını fark ediyorum. Başından kanlar sızıyor.

Başımı kaldırdığımda Flo'nun kaşları çatık bir şekilde yanı başımda durduğunu görüyorum.

“Şimdi eşitiz!” diyor.

İnanamıyorum. Flo az önce benim hayatımı kurtardı!

Her yer kaos içinde. Köprüye koşturan çocuklar ve her yönden üzerimize yağın taşlar dışında, o sırada, bir grup çocuğun yeni bir strateji

geliştirdiğini fark ediyorum: Diğerlerini öldürmek!

Bir çocuğun diğerini arkadan tutup uçuruma yuvarladığını görüyorum. Aşağı düşen çocuğun, ölüm korkusuyla attığı ęıđlıklar duyuluyor. Aynı çocuk, bir başkası tarafından arkadan tutularak aşağı atılıyor. Başka bir ęıđlık ve mızraklara saplanıyor.

Dairenin diğer tarafında diğer bir çocuğun başkalarına arkadan saldırdığını görüyorum. Birini sertęe tekmeleyerek uçurumdan aşağı fırlatıyor.

Bir başka çocuk ise sivri bir taşı diğerinin arkadan başına indiriyor ve çocuk yere yığılıyor.

şimdi anlıyorum, Flo haklıydı. Merkezde kalın, kıyılardan uzak durun.

Şimdi nedenini anlıyorum. Ama, neden köprülere koşmayalım?

Flo'nun, Charlie'nin başını yere indirerek eğildiğini görüyorum. Nedenini anlamama fırsat kalmadan başka bir taş kafamı sıyırıp geçiyor. Dönüp baktığımda kalabalığın daha yakına gelerek etrafımızda daire oluşturduğunu görüyorum. Şimdi, tonlarca taş üzerimize yağıyor!

“Eğilin!” diye bağırlıyorum diğerlerine.

Bree biraz yavaş hareket edince onu tutarak yere eğiyorum. Tam zamanında! Saniyeler sonrasında, tam Bree'nin başının durduğu yerden hızla bir taş geçiyor. Logan Ben'i tutarak aşağı çekiyor ve kafasına isabet etmek üzere olan taştan onu son anda kurtarıyor.

Bu sırada fırsattan istifade, çocuklardan birinin, diğeri uçuşumdan aşağı yuvarladığını ve dönüp bize doğru yöneldiğini görüyorum. Gözlerini Ben'e dikmiş, üzerimize doğru geliyor.

Bekleyemiyorum. Başımın üstünden taşlar uçuşmasına rağmen büyük bir taş alıp ayağa kalkıyorum ve çocuğa doğru yöneliyorum. Bree'ye yaklaşımadan onu durdurma düşüncesindeyim. Direkt birbirimize doğru koşuyoruz. Elindeki taşı doğruca yüzüme fırlatıyor. Taştan kaçınmayı başarak elimdeki taşı çocuğun midesine indiriyorum.

Dizleri üzerine düşüyor. Burnuna vuruyorum ve bir kırılma sesi geliyor. Çocuk yere yığılıyor.

Arkadan bana doğru gelen ayak sesleri duyuyorum ve çok geç de olsa sol

tarafımın açıkta olduğunu fark ediyorum. Hemen dönüyorum ve bana doğru gelen ve elindeki taşı neredeyse arkadan başıma indirmeye yeltenen başka bir çocuk görüyorum. Zamanında karşılık veremiyorum.

O sırada bir taş indirme sesi duyuyorum. Gelecek vuruşa hazır beklerken çocuğun yere yığıldığını fark ediyorum. Dönüp baktığımda Bree'nin ayakta olduğunu görüyorum. Fırlattığı taş çocuğun kafasına isabet ediyor. Mükemmel bir atış! Hayatımı kurtarıyor. Etkileniyorum.

Bree'nin yanına geri dönüp yanında yere eğiliyorum.

İzleyiciler, taş fırlatmaya devam ederken tezahürat ve çığlıklarını da kesmiyorlar. Bu arada, çığlıkları heyecanlı

bir kükreyiſe dönüşüyor. Bir grup çocuğun ilk kez köprüye ulaştığını görüyorum. Bir düzine çocuk hep birden, köprüye akın ediyorlar. Tek sıra halinde köprüden koşarak geçmeye başlıyorlar. Çok sürmeden, köprünün ortasına varıyorlar ve köprü şiddetli bir şekilde sallanmaya başlıyor.

Köprünün ortasında, çocuklardan biri diğerlerine saldırmaya karar veriyor. İçlerinden birini arkadan tutarak köprüden aşağı fırlatıyor. Çocuk, çığlıklar içinde ölüme yuvarlanıyor. Aynı çocuk, bir başkasını tutarak yine fırlatmaya çalışıyor ama bu seferki köprüden geçerken trabzanlara sıkı sıkı tutunuyor. Ardından, dönerek, kendisini atmaya çalışan çocuğun ayak bileğini kavlıyor ve

onu da kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. Birlikte, ığlık çığlığa ölüme gidiyorlar.

Köprünün üzerinde kalan bir düzine ya da biraz daha fazla ocuk ilerlemeye devam ediyor. Ana karaya, özgürlüğe gitgide yaklaşıyorlar. Seyirciler, bu sefer sadece onları hedefleyerek çılgın gibi taş fırlatmaya başlıyorlar. Çocuklardan biri kendisine çarpan taşla dengesini kaybedip, köprüden aşağı düşüyor.

Ama diğerleri gayet iyi ilerliyor; başaracak gibiler. Bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum. Flo yanılıyor muydu? Biz de mi onlarla gitmeliydik?

O sırada, her şey değişiyor. Kalabalık ikiye bölünüyor ve aradan ellerinde meşalelerle köle avcıları geliyor. Hiç tereddüt etmeden hızla gelip, ip köprüyü meşalelerle ateşe veriyorlar. Ardından,

meşaleleri köprünün diğer ucuna fırlatıyorlar, çift taraftan tutuşsun diye.

İki taraftan da yanmaya başlayan köprünün çok geçmeden dengesi bozuluyor ve delice sallanmaya başlıyor. Korkunç bir manzara! Çocukların kaçabileceği hiçbir yer yok. İki taraftan da alevler yükseliyor; çocuklardan bazıları alevlere yakalanıyor. Çılgılık çılgılığa birbirlerine doğru koşarak alevleri söndürmeye çalışıyorlar. Ama nafile!

İçlerinden biri, intihar etmeyi yeğleyerek köprüden aşağı atlıyor. Diğerleri, alevleri söndürmeye çalışıyor ama tam o anda, köprü yıkılıyor. 10'dan fazla çocuk alevler içinde ölüme yuvarlanıyorlar.

Kalabalık, çılgınca tezahürat ediyor.

Flo haklıydı. Onun tavsiyesi, hayatımızı kurtardı.

Kalan diğer üç köprüye bakıyorum. Bir düzine çocuk, bir tanesine doğru koşmaya başlamış bile. Kim daha hızlı gidecek diye birbirleriyle yarış yapıyorlar.

Ama tam ortaya vardıklarında, bir şeyler ters gidiyor. Köprünün, karaya bağlı olduğu kısmındaki zemin kaymaya başlıyor. Toprak ve bitkiler parçalanmaya başlıyor ve çok geçmeden köprünün iki ucundan biri kopuyor.

Köprü sallanıyor ve çocuklar düşmemek için var güçleriyle tutunmaya çalışıyorlar. İçlerinden birkaçı düşüyor.

Ardından, diğer ucu da kopuyor. Köprünün şimdi sadece tek tarafı bağlı ve uçurum duvarına doğru çılgınca savruluyor. Tutunmayı başaran çocuklar,

köprüyle birlikte savrularak direk duvara çarpıyorlar. Korkunç derecede bir kemik kırılma sesi yankılanıyor.

Sinek gibi tek tek düşüyorlar; bir tanesi bile kurtulamıyor.

Köprüden tek geriye kalan, diğer uca bağlı olan ve uçuruma doğru uzayan bir ip. Kalabalık kükrüyor.

Kalan diğer iki köprüye bakıyorum ve acaba onlarda ne gibi bir hile var diye düşünüyorum. Bu sırada bir grup çocuk karşıya geçmek için tüm hızlarıyla köprülerden birine koşmaya başlıyor. Ama diğer iki köprüye olanları gördükten sonra emin olamıyorlar. Tereddüt edip yarı yolda duruyorlar ve geri dönüp dönmemeye karar vermeye çalışıyorlar. Kimisi, diğerlerini iterek ilerlemeye devam ediyor, kimisi ise geri dönüyor.

Ana karadaki kalabalık birden ikiye ayrılıyor ve aralarından iki köle avcısı ellerinde iri bıçaklarla çıkageliyorlar. Kalabalığın destek veren tezahüratıyla bıçaklarını havaya kaldırıyorlar. Köprünün üstündeki çocukları büyük bir korku sarıyor. Geri dönmeye çalışıyorlar.

Ama artık çok geç. Köle avcıları, bıçaklarını indirerek köprünün iplerini kesiyorlar. Köprü tek taraflı düşüp sallanıyor. Köprünün, uçurum duvarına çarpmasıyla aşağı yuvarlanan çocuklar çığlık çığlığa ölüme gidiyorlar.

Bu dehşet verici manzarayı izlememek için başımı çeviriyorum. Bizimle birlikte yere eğilip kalan küçük bir grubun dışında, çocukların çoğu ölüyor. Bizimle beraber, artık sadece 50 kişiye yakın bir grup kalıyor geride. Yere eğilen diğerleri

de atılan taşlardan var güçleriyle korunmaya çalışıyorlar. Hepimiz, kalan son köprüye bakıyoruz. Tek yolumuz o... Ama güvenemiyoruz. Hiç kimse denemek istemiyor. Acaba başka zalim bir tuzak olabilir mi? Hepimizin ölmesini mi istiyorlar? Gerçekten hiçbir çıkış yolu yokmu?

Kalabalık tezahürat etmeye devam ediyor. Liderin yüzünde tatmin olmuş büyük bir sırıtma görüyorum. Keşke hepsini öldürebilsem!

“O köprü de bir tuzak mı?” diye soruyorum benden birkaç metre uzakta yerde yatan Flo'ya.

“Sence?” diye karşılık veriyor küstah bir edayla.

Elbette cevabı biliyorum. O kadar kolay olamaz. Yoksa olabilir mi? Belki de

bir çeşit ters psikoloji tuzadıdır bu.

Birçok ocuėun aynı řekilde dűřűndűėő ortada. Aniden ayaėa fırlayıp kőprűye doėru kořmaya bařlıyorlar. Yaklařık 10 kiři kadar bu cesur yűrekler. Tűm hızlarıyla kořuyorlar. Kořarken, içlerinden biri diėerine çelme takıyor. Hala ellerinden geldiėince birbirlerini öldűrmeyi dűřűndűkleri açık. Bir diėeri őbűrűnű yumrukluyor. Őte yandan, bir bařkası diėerini ařaėı fırlatıyor.

Diėerleri kořmaya devam ediyor. Tek sıra halinde kőprűden geçmeye bařlıyorlar. Bu denli iyi bir zamanlamayla bűylesine kolay bir řekilde geçmelerine řařırıyorum. Kőprűde hiçbir sorun yok. Kendi kendime dűvűnűyorum. Bařaracak gibiler. Onlar cesur olanlardı. Diėerleri cesaret edemezken, onlar hayatlarını

tehlikeye attılar ve bunun için ödüllendiriliyorlar.

Bu şekilde düşünürken birden işler tersine gitmeye başlıyor. Ana karaya ulaşmalarına sadece 100 metre kala çocuklar duruyorlar Nedenini anlayamıyorum. Sanki köprüye yapışmış gibi kaskatı kesilmiş bir şekilde öylece kalakalıyorlar.

Daha yakından bakarken, çılgınlıkları duyuyorum ve ne olduğunu anlıyorum: Köprüden, ayaklarının altına, tırabzanı tutan ellerine doğru sayısızca küçük bıçak çıkıyor. Bıçak darbeleri alan çocuklar köprünün üstünde öylece kalırken aşağıya kanlar damlıyor. Onlarla birlikte gitmediğimiz için şükrediyorum.

Yutkunuyorum ve etrafa bakınıyorum. Sadece 40'a yakın kişi

kaldık. Tüm köprüler kullanım dışı ve kalabalık çılgınca bağırma başlıyor.

“ÖLDÜR! ÖLDÜR!” diye bağırıyor kalabalık.

Rakiplere bakıyorum. Onlar da bana bakıyorlar. Aynı anda herkes aynı fikre kapılıyor: Öldürmekten başka çıkış yolumuz yok.

Kalanların yüzüne vahşi bir ifade yerleşiyor. Hepsi yerden taş alarak savaşıma hazırlanıyor. Derken başlıyor. Kırka yakın çocuk hep birden ayağa kalkıyor ve birbirlerine saldırmaya başlıyor. Kalabalık kendinden geçiyor.

Çocuklar savaşa başlayınca ben de Bree'yi korumak için ayağa kalkıyorum. Her tarafımızda, göğüs göğüse çatışma var. Flo'nun, yerden taş alarak, Charlie'ye saldıran çocuğun tam suratına indirdiğini

görüyorum. Ardından, Charlie yere eğilip eline taş alıyor ve Flo'ya doğru gelen uzun boylu bir çocuğa fırlatıyor. Harika bir atış! Taş, çocuğun iki bacağına arasına isabet ediyor ve çocuk acı içinde dizlerinin üstüne düşüyor. Ötede, bir çocuğun bir kız kofasından tutup uçuuma sürüklediğini ve ardından aşağı yuvarladığını görüyorum. Kız, ıglık içinde aşağı düşüyor.

Kalabalık ıldırımışcasına bağıırıyor.

O esnada, birinin arkadan yaklaştığını hissediyorum ve tam zamanında dönüp bakıyorum. İri bir çocuk üzerime doğru gelerek üstüme atlıyor. Ben hemen eğiliyorum ve küçük bir hareketle çocuğu yere fırlatıyorum. Sırt üstü yere akılıyor. Yerdeyken suratına sert bir tekme indirerek işini bitiriyorum.

Ben'in arkadan çelme takılarak yere düşürüldüğünü görüyorum. Hemen yanı başında duran Logan yetişip saldırganın ensesine dirseğini indiriyor ve Ben'i kurtarıyor.

Ama o sırada, Logan, kaburgalarına bir tekme yiyor ve dizleri üzerine düşüyor. Hemen bir çocuk üstüne atlayarak Logan'ı yere çiviliyor.

Bree, yerden bir taş alarak, Logan'a saldıran çocuğun arkadan kafasına indiriyor. Çocuk yere yuvarlanıyor. Bree'nin acımasızlığını görünce şaşıyorum.

Logan sırt üstü yuvarlanıyor ve kendisine saldırmaya yeltenen ikinci çocuktan kurtuluyor. Ardından, çocuğa diziyle tekme atıp çocuğu düşürüyor ve

zerinde hakimiyet sağlayarak onu ölümüne boğuyor.

Çevremizde düzinelerce ocuk savaşmakta ve birçoğu da bize doğru saldırmakta. Taşlar havada uçuşmaya devam ediyor; seyircilerin attığı taşlardan bir tanesi bir çocuğa isabet edip işini bitiriyor. Seyirciler çıldırmış gibi bağırıyor.

O an, kazanma ihtimali olmayan bir durumda olduğumuzu fark ediyorum. Bu şekilde hayatta kalamayız. Çok geçmeden hepimiz ölmüş olacağız. Başka bir çıkış yolu olmalı. Başka bir çıkış yolu olmak *zorunda*. Birbirimizi öldürmeden ana karaya varmanın bir yolu olmalı.

Tekrardan harap olan dört köprüye bakıp onları iyice inceliyorum ve o sırada bir şey görüyorum. Köprülerden ikisi...

Onların çökme şekli... Bizim tarafımızdan kopan birinin ipleri hala ana karayla bağlantılı ve ana karadan kopan köprünün ipleri ise hala bizim bulunduğumuz dairesel alana bağlantılı. İpler, cehenneme giden merdiven gibi aşağı doğru sallanıyor. Aklıma bir fikir geliyor.

“BENİ TAKİP EDİN!” diye bağıryorum diğerlerine. “Bir çıkış buldum!”

“Neden bahsediyorsun?” diye bağıryor Flo.

Ama açıklamaya vakit yok. Bree'yi de alıp yıkılan köprülerden birine doğru hızla koşmaya başlıyorum. Logan, topallayarak arkamdan geliyor. Ben de ona yardım ediyor. Flo ise gönülsüz bir şekilde Charlie'yi alıp beni takip ediyor.

“Umarım ne yaptığını biliyosundur!”
diye uyarıyor Flo.

Hep beraber, atılan taşlardan ve saldıran çocuklardan kaçınarak, yıkılan köprülerden birine doğru koşuyoruz. Neyse ki diğer çocuklar birbirleriyle savaşmakla meşgul ama tam kalçamdan, sert bir taş darbesi alıyorum. Ölesiye canım acıyor.

Uçurumun kıyısına vardığımda yere çöküyorum ve eğilerek aşağı bakıyorum. İki ipin yaklaşık 100 metre kadar aşağıya, kanyonun dibine doğru sallanmakta olduğunu görüyorum. Yükseklik! Yükseklikten nefret ediyorum! Ama derin bir nefes alıp, kendimi aşağı bakmaya zorluyorum. İpleri ana karadan kesmiş olmalarına rağmen ipler hala orada. Test

etmek için ipleri tutup iyice asılıyorum. Sağlamlar.

Kanyonun diğer ucuna ve yıkılan diğer köprüye bakıyorum. İpler, bizim tarafa varmadan son buluyor ama çok uzakta değiller. Biriyle aşağı inip, diğeri ile yukarı tırmanabiliriz.

O sırada, birkaç çocuğun bizi fark edip üzerimize doğru geldiklerini görüyorum. Başımın üzerinde taşlar uçuşuyor. Hemen harekete geçmemiz gerektiğinin farkındayım.

Flo, ne düşündüğümü anlamak için uçuruma bakıyor.

“Aşağı inebiliriz yani..” diyor. “Peki ya sonra? Bu çıkmamızı sağlamıyor.”

“Bu arenayı oluştururken, bir çıkış yapmak zorundaydılar.” diyorum. “Aksi takdirde, bu bir oyun olmazdı. Anlamıyor

musun? Bunların hepsi onlar için bir oyun! Sadece şifreyi çözmemiz gerek. Bu iki köprü, farklı yönlerde yıkıldı. Bunun, bir sebebi var. Bu, bir çıkış yolu oluşturuyor. Bu iple aşağı inip, diğeri ile yukarı tırmanabiliriz.”

“Bu çılgınca!” diyor Flo. “Ya biz yukarı çıkarken ipi keserlerse?”

“Ya da, ya çocuklardan biri, biz aşağı inerken ipi keserlerse?” diye soruyor Ben.

“Bunu denemek zorundayız.” diyorum. “Öyle yapacaklarını sanmıyorum. Diğer çocuklar da çıkmak istiyorlar. Ayrıca anlamıyor musunuz, oyun kurucular birilerinin hayatta kalmalarını istiyorlar. Bunu, uzatmak istiyorlar. Biz, onların eğlencesiyiz.”

Diğer çocuklar da hızla yaklaştırmaya başlıyorlar. Bir şeyler olduğunun farkına

varıyorlar.

“Kaybedecek zamanımız yok.”
diyorum. “En son ben geleceğim. Sizin
ardınızı koruyacağım. Bree, önce sen git,
Charlie, ardından da sen!”

Bree'yi tutup aşağı doğru
indiriyorum. İnmeye devam etmesi için
pozisyon almasına yardım ediyorum.
İpleri sıkı sıkıya kavrayana kadar elini
bırakmıyorum.

Gözleri korkuyla dolu olarak bana
bakıyor.

“Korkuyorum.” diyor.

“Korkma.” diye teselli ediyorum. “Bir
şey olmayacak. Şimdi git!”

Bree, korku içinde orada öylece
sallanıyor. Ter içinde kalıyorum. Ne
yapacağımı bilmiyorum.

O sırada, Charlie geliyor. Aşağı doğru eğilip, sevgi dolu gözlerle Bree'ye bakıyor.

“Korkma.” diyor. “Ben de seninle geleceğim. Sadece beni izle. Birlikte yapabiliriz. Tek seferde bitirelim!”

Charlie'nin onunla gitmesi Bree'yi rahatlatıyor. Birlikte aşağı doğru inmeye başlıyorlar. İçim rahatlıyor.

Ardından Logan'ı ve Ben'i dürtüyorum.

Sıra nihayet Flo'ya geliyor ama arkasını dönüp baktığında bir grup çocuğun bize doğru geldiğini ve sadece 50 metre ötemizde olduklarını görüyor. Eğilip bir taş alıyor ve çocuklardan birine fırlatıyor. Taş isabet ediyor ve çocuk yere yığılıyor. Ama diğerleri hala üzerimize doğru gelmeye devam ediyorlar.

“Peki ya diğerleri?” diye soruyor.

“Sen git.” diyorum. “Ben ilgilenirim. O iş bende!”

Bana hayranlığa benzer bir ifadeyle bakıyor ve ardından beni şaşırtacak bir şey yapıyor: İlk kez, gülümsüyor.

“Hiç fena değil!” diyor.

Belki de hayatında söylediği ilk iltifat benzeri bu söz için ona teşekkür etmeme fırsat vermeden ipe atlıyor ve hızla aşağı doğru inmeye başlıyor.

Hemen arkamı dönüyorum. İki çocuk üzerime doğru geliyorlar. Biri başını eğiyor. Beni uçuruma düşürmeyi planladığını anlıyorum.

Rahat olmaya çalışıyorum. Bekliyorum. Tıpkı babamın bana öğrettiği gibi.

Ardından, son anda, olabildiğince yere eğilip altına giriyorum ve tüm hızıyla

tam bana vurmaya yeltenirken, ayağa kalkıp, onun hızından faydalananarak onu omuzumdan fırlatıyorum. Hızı, uçuruma yuvarlanmasına sebep oluyor. Çılgınlık içinde aşağı düşüyor.

Diğerine gelince, o kadar çevik davranamıyorum. Bana çelme takıp sert bir şekilde beni yere düşürüyor. Uçurumun kıyısındayım. Harekete geçmeme fırsat vermeden, başımı uçuruma doğru tersten dayayıp beni boğmaya çalışıyor. Aşağı baktığımda, kanyonla aramda, sivri mızraklar dışında bir şey göremiyorum. İşler tamamen onun lehinde, benim, aleyhimde.

Yavaş yavaş kayıyorum. Neredeyse aşağı düşeceğim. Suratına bir sırtıma yerleşiyor ve o sararmış dişlerini görünce

beni öldüreceğini anlıyorum. Demek, ölümüm bu şekilde olacakmış.

Gitgide nefesim kesiliyor ve aşağı doğru kaymaya devam ediyorum. Çok az seçeneğim var. Son kez umutsuz bir hamle yapmaya karar veriyorum.

Uçuruma doğru eğilip elimi uzatıyorum ve uçurumun yanında duran büyük bir ağaç kökünü zorlukla kavramayı başarıyorum. Ardından, bacaklarımı çocuğun beline doluyorum ve kendimi o çocukla birlikte yavaşça uçurumdan aşağı bırakıyorum. Tüm hayatım, tutmakta olduğum ağaç köküne bağlı. Sağlam olması için dua ediyorum.

Çocukla birlikte aşağı savruluyorum. Bacaklarımı açıyorum ve çocuk, çığlıklar içinde tepe üstü mızraklara düşüyor.

Tuttuğum kök fazla dayanmıyor, her taraf toz içinde kalıyor. Neyse ki son anda savrulup, köprü ipini tutmayı başarıyorum. Bu sırada tuttuğum kök tamamen yerinden çıkıp aşağı düşüyor. Bir saniye daha geç kalsam ölmüş olacaktım.

İpten aşağı doğru inmeye başlıyorum. O an sert bir şey omuzuma çarpıyor. Dönüp baktığımda, izleyicilerin iyice çılgına döndüklerini ve üstümüze doğru taşları yuvarlamaya başladıklarını görüyorum. Başka bir taş sert bir şekilde sırtıma isabet ediyor ve her çarpan taş, bir diğerinden daha çok acı veriyor. Bree'nin dayanmasını umut ederek dua ediyorum.

Neredeyse yarıya kadar inmeyi başarıyorum ki ipin hareket ettiğini hissediyorum. Yukarı baktığımda bir grup

Çocuğun bizi izlediğini ve onların da, bizim gibi düşünüp aŗaęı inmeye baŗladıklarınını görüyorum. Haklı ıktım: İpi kesmediler. Onlar da buradan çıkmak istediler. Tek umudum, ipin hepimizi taŗıması.

Aŗaęı baktığımda, diğerlerinin zemine ulaŗtıklarınını görüyorum. İki kat hızlı hareket ederek aŗaęı inmeye devam ediyorum. Zemine ulaŗmama yaklaşık 4 metre kadar kaldı. Bir süreliğine tereddüt ediyorum. Çünkü canımın yanacağını biliyorum.

Ama ipi bırakıyorum. Sert bir Şekilde zemine dŗyorum. Canım acıyor ama iyiyim.

Diğerleri aŗaęıda beni bekliyorlar. Hepsi güvenli bir Şekilde inmeyi baŗarmıŗ.

“Gidelim!” diye bağıríyorum ve hep birlikte, kanyonun diğér ucunda sallanan ipe ulaşmak için koşmaya başlıyoruz. Taşlar üzerimize yağmaya devam ediyor. Ama o kadar hızlı hareket ediyoruz ki, çoğú ıskalıyor.

Aşağıda olmak çok garip hissettiriyor. Sanki yer kürenin içindeymişiz gibi. Yukarı baktığımda, iki tarafta da dik uçurumu görüyorum ve bizi ne denli zorlu bir tırmanışın beklediğini fark ediyorum. İşe yaraması için dua ediyorum.

Sallanan diğér ipe ulaşıyorum ve durarak direk yukarı bakıyorum. İp, dümdüz aşağı sarkıyor. Sertçe asılıyorum; gayet sağlam.

“Çok riskli.” diyor Flo nefes nefese yanıma gelerek. “Tam yarısına çıkmışken

ipi kesebilirler. Ya da yakabilirler.

Üzerimize taş yağdırabilirler. Ya da başka bir şey...”

“Yapacaklarını sanmıyorum.” diye cevap veriyorum yüzüne bakıp nefes alışımı düzenlemeye çalışarak. “Bence, bir tarafları bizim başarmamızı istiyor. Sonuçta yarın da eğlenceye ihtiyaçları var.”

Emin olmayan bir ifadeyle yüzüme bakıyor. Bu arada, diğerleri de geliyorlar.

“Ayrıca...” diye ekliyorum, “...başka seçeneğimiz yok.”

Eğilip Bree'yi kucaklıyorum ve onu ipe doğru kaldırıyorum. “Tırman.” diyorum.

Flo da Charlie'yi kaldırıyor ve ardından kendi de tırmanıyor.

Sıra Logan'da. Sonrasında da Ben'de...

Flo duraksıyor. Başını çeviriyor. Ben de ne gördüğüne bakmak için başımı çeviriyorum. Bir düzine çocuk, benim taktiğimi uygulayarak aşağı inmeyi başarıyorlar. Doğruca üzerimize geliyorlar.

“Git!” diyorum Flo'ya. “Onları koru! Burayı ben hallederim!”

Flo onaylar bir ifadeyle bana bakıp tırmanmaya devam ediyor. En sonunda da ben tırmanıyorum.

Tam bu sırada çocuklardan biri uzanıp beni bileğimden yakalıyor. Geniş omuzlu ve uzun bir genç kız. Asılarak beni aşağı çekiyor ve tırmanmamı engelliyor. Ellerim yorulmaya başlıyor ve avuç içlerim yanıyor. Son bir çırpınısla beni bırakmasını sağlıyorum ve yüzüne sert bir tekme indiriyorum.

Tam isabet. Direk burnuna denk geliyor. Beni bırakıyor ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde tırmanmaya devam ediyorum.

Zamanlamam çok iyi. Diğerlerine yetişiyorum ve çok geçmeden uçurumun yarısına kadar tırmanıyoruz. Hala inanamıyorum. Planım gerçekten işe yarıyor. İlk kez, başarabileceğimizi düşünüyorum.

Tam o sırada, taşlar geliyor. Uçurumun yarısına kadar tırmanmışken üzerimize taşlar yağmaya başlıyor. Seyirciler çıldırmış gibi taş fırlatıyorlar. Doğrudan üzerimize... Füze misali... Meğer başarmamıza izin vermeyeceklermiş. Sadece, daha da yaklaşmamızı bekliyorlarmış.

Hepimiz başımızı koruyarak bu füze bombardımanına dayanmaya çalışıyoruz. Aşağı baktığımda, birçok çocuğun ardımızdan geldiklerini görüyorum. Bir tanesi, atılan taşlarla başından isabet alıyor. Dengesini kaybedip zemine düşüyor ve ölüyor.

Yüreğim panik içinde atmaya başlıyor. Burada, böylece duramayız.

“Devam edin!” diye bağıryorum yukardakilere.

Tekrar hareket edip, atılan taşlara rağmen tırmanmaya devam ediyoruz. Taşlar çok sert geliyor; kimisi koluma, kimisi omuzlarıma isabet ediyor.

Bir çığlık sesi duyuyorum. Yukarı baktığımda Charlie'nin dengesini kaybettiğini görüyorum. Havada savrularak ipten düşüyor. Flo onu tutmak

için uzanıyor ama o kadar hızlı düşüyor ki tutmayı başaramıyor.

İçgüdüsel olarak elimi uzatıyorum. Bir şekilde onu gömleğinden yakalamayı başarıyorum. Sıkıca tutup tek elimle onu iyice kavırıyorum. Havada sallanıyor. Onu sallayarak tekrar ipe doğru getiriyorum ve yeniden, benim peşim sıra, ipi tutmayı başarıyor.

Derin bir nefes alıyorum: Neredeyse ölümün eşiğinden kurtardım onu. Yukarı baktığımda, Flo'nun yüzünde de aynı şekilde bir rahatlama ifadesi görüyorum ve bir de minnet...

Ama bunları düşünmek için hiç zaman yok: Ateş altındayız. Var gücümüzle tırmanmaya devam ediyoruz. Bir şekilde, taşların arasından ilerlemeyi başarıyoruz.Çok yaklaştık. Zirveye sadece

birkaç metre uzaktayız. Bu sırada, kalabalık ikiye ayrılıyor ve aralarından elinde bıçağıyla bir köle avcısı geliyor. Bıçağını havaya kaldırıyor. İpi hedef aldığı aşikar.

İçime ani bir korku doluyor. Eğer keserse, hepimiz ölmüş olacağız.

Hızlı hareket ediyorum. Bulduğum bıçağı cebimden çıkarıyorum. Şimdi onu kullanmanın tam zamanı.

Tek elimle ipi tutuyorum ve geriye doğru giderek var gücümle bıçağı fırlatıyorum.

Bıçak, direk uçuşumun sonuna doğru savruluyor. Ve tam isabet!

Bıçak, köle avcısının alnına saplanıyor ve köle avcısı tökezleyerek uçuşumdan aşağı yuvarlanıyor.

Bu, izleyicilerin çok hoşuna gidiyor. Biz tırmanmaya devam ederken onlar da deli gibi tezahürat etmeye devam ediyorlar. Bree, nihayet karaya çıkıyor. Ardından, Logan, Ben, Flo ve Charlie de... En son da ben. Yorgun bir şekilde yere yığılıyorum. Vücudumdaki tüm kaslarım bitmiş durumda. Zor nefes alıyorum. İnanamıyorum; başardık. Gerçekten başardık!

İzleyiciler gerileyip yol açıyorlar ve aralarından, tahtı üzerindeki liderleri beliriyor. Tahtında oturmuş bize bakıyor. Uzun bir süre öylece bakıyor; kalabalık sükunet içinde. Bizi öldürüp öldürmeyeceğini merak ediyorum.

Aniden, suratında geniş bir sırıtma beliriveriyor. O an anlıyorum: Başardık! İlk gün hayatta kalmayı başardık!

O N A L T I

Hepimiz, sırtımızı duvara dayamış, mağarada oturuyoruz ve gücümüzü kazanmaya çalışıyoruz. Bree, Ben, Logan, Flo ve Charlie'ye şöyle bir bakıyorum, berbat görünüyoruz. Her yerimiz yara bere içinde. Vücudumun her yerinin bandajlarla sarılı olduğunu hissedebiliyorum. Diğerlerinin de yüzlerinde sargılar var. Şimdiye dek bu kadar çok taşın vücuduma isabet ettiğini, bir çoğunun da kıl payı teyet geçtiğini hiç fark etmemiştim. Ta ki her yanımla şişmiş bir vaziyette ve acı içinde burada oturana kadar...

Üzerimizde hala önünde sarı bir X işareti olan o siyah üniformalar var. Her ne kadar bugün yaşadığımız o dehşeti hatırlatıyor olsalar da hem rahatlar, hem de sıcak tutuyorlar. Çıkarmaya çalışmak bile canımı acıtıyor. Dizlerimi bükmek bile acı veriyor. Tamamen kaskatıyım. Muhtemelen, diğerleri de öyledir. Bir kez daha böyle bir cehennemden canlı çıkabileceğimi sanmıyorum.

Hepimiz ateşin başında kasvetli bir biçimde otururken uyarı zilleri çalıyor ve tavandaki dev delik yeniden açılıyor. Bu sefer, fırlatılan lapa yerine, aşağı yavaşça 6 adet metal sepet sarkıtılıyor. Kalkıp topallayarak sepetlere doğru gidiyorum; Logan dışında diğerleri de öyle... Öylesine kaskatı kesilmiş ki ayağa dahi kalkamıyor.

Odanın ortasına varınca, sepetlere bakıyorum ve gördüklerim karşısında şaşkınlığa uğruyorum. Sepetlerin her birinin içinde çeşitli ikramlar var; etler, peynirler, meyveler... Hepsi taze. Buna inanamıyorum. Herkes kendininkini alıyor. Ben, Logan'inkini de onun yerine alıyorum. Tavandaki delik, açıldığı gibi hızla kapanıyor.

“Sanırım, kazananlar güzel bir ziyafet çekmeyi hak ediyor.” diyor Ben yüzünde büyük bir gülümseme ile.

Tekrar yerimize geri dönüyoruz. Logan'a da sepetini vererek yanına oturuyorum. Bree de benim diğer yanımda oturuyor. Hemen sepetin içine dalıyorum ve ilk olarak aldığım, bir adet Snickers çikolatası. Çabucak açıp peşpeşe ısırmaya başlıyorum. Buna

inanamıyorum. Kendimi durdurmakta zorlanıyorum. Hayatımda yediğim en lezzetli şey. Şu an ölecek olsam gözüm arkada kalmaz her halde.

Ardından, büyük bir salamı indiriyorum mideye ve peşinden kalıp kaşar peyniri... Yavaş yavaş yemem gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Sanki yıllardır hiçbir şey yememiş gibiyim. Diğerleri de aynı şekilde, hepsi yemeye gömülmüşler...

Bir an için köle avcılarına minnet duyuyorum ama ardından yalnızca yarınki eğlenceleri için bizi beslemekte oldukları aklıma geliyor. İyice kendimizi toparlamamızı istiyorlar. Böylece birbirimizi öldürdüğümüz güzel bir arena izleyebilecekler.

Orada oturup etrafa baktığımda, acaba yarın sadece biz mi olacağız diye merak ediyorum. Öyle olursa, ne yapacağız? Buradaki hiç kimseye parmağımı dahi kaldırmayacağımı biliyorum. Hatta, Flo'ya bile... Yarının nasıl olacağını gerçekten merak ediyorum.

Charlie'nin yanında oturmuş yemek yiyen Flo'ya bakıyorum.

“Yarın bizi yine aynı arenaya mı çıkaracaklar?” diye soruyorum.

Hiç bana bakmadan, salamını yemeye devam ediyor ve hepsini bitirene kadar tek bir kelime cevap dahi vermiyor. Salamı bitirince parpaklarını yalıyor ve derin bir nefes alarak başını sallıyor.

“Her zaman farklı olur. Düzenledikleri arena çeşitlerinin hiç sonu yok.”

“Nasıl olacağına dair bir fikrin var mı peki?” diye soruyor Bree.

Flo başını sallıyor.

“Tek bildiğim, yarın daha da zorlu olacak. Her zaman zorluk seviyesini arttırıyorlar. Her zaman...”

“Daha mı zorlu?” diye soruyor Bree inanamıyarak.

Ben de inanmakta güçlük çekiyorum. Daha zorlu ne olabilir ki?

Başka bir uyarı zili sesi duyuluyor ve mağaranın diğer ucundaki çelik kapı açılıyor. Köle avcılarının bu denli erken geldiklerine inanamıyorum. Sonrasında fark ediyorum ki bizim için gelmemişler. Yeni rakipleri getirmişler.

Düzinelerce çocuk içeri giriyor, yepyeni yüzler... Köle avcıları onları dürterek itekliyor ve iyice mağaranın içine

doğru sürüklüyorlar. Çok geçmeden, mağara doluyor. Hepsi sersemlemiş ve kafası karışmış görünüyor; bizim ilk geldiğimizde olduğumuz gibi. Yarınki rakiplerimiz...

Hem rahatlamış hissediyorum hem de canım sıkılıyor. Rahatladım çünkü kendi aramızda dövüşmek gibi bir durum söz konusu olmayacak. Canım sıkıldı çünkü düzinelerce yeni rakibimiz var. Flo'nun onlara bakıp her birini baştan aşağı süzdüğünü fark ediyorum. Eli bıçağında, tetikte bekliyor.

Çocukların çoğu bize bakıyor. Önümüzdeki sepetleri, yiyecekleri görüyorlar. Belki kokularını da almışlardır. Büyük çocuklardan birkaçı yavaş yavaş bize yaklaşmaya başlıyor.

Onlarla karşılaşmak, bizim olanı korumak için hemen ayağa kalkıyorum. Flo da öyle. Ciddi olduğumuzu anlamış olmalılar. Çünkü düşünüyormuş gibi yarı yolda duraksıyorlar.

“Yiyeceğinizden birazını bize verin.” diyor en yapılı olan çocuk. Gözleri şaşı, büyük bir burnu ve kalın dudakları var. Yaklaşık 1.90 boyunda.

“Gel de al bakalım, alabilirsen!” diye karşılık veriyor Flo soğuk bir ses tonuyla.

Sanki destek bekler gibi orada öylece duruyor. Kendimi toparlıyorum ve dövüşmek için hazırlanıyorum. Tam o sırada başka bir uyarı zili duyuluyor ve tavan açılıyor. Kovalarca yulaf lapası aşağı dökölüyor. Çocuklar dönüp lapaya koşuyorlar. O iri çocuk sinirle dönüp diğerlerine katılıyor. Ama dönmeden önce

işaret parmağını Flo'ya doğrultup, “Bunu unutmayacağım!” diyor.

“Umarım unutmazsın!” diye karşılık veriyor Flo.

Çocuk dönüp diğerlerine katılıyor. Çok agresif biri olduğunu fark ediyorum. Diğerlerini itekleyerek yolundan çekiyor ve doğrudan suratıyla, lapaya dalıyor.

Yavaş yavaş rahatlayıp geri oturuyoruz. Merak içinde bu yeni çocukları izliyorum. Nereden geldiler acaba?

“Hiç son bulmuyor mu?” diye soruyorum Flo'ya.

Başını sallıyor.

“Dışarıda, taze av için her zaman kaynak vardır.” diyor. “Ama endişelenme. Bizim için yakında son bulacak. Bugünü

atlatmış olmamız tam anlamıyla büyük bir şans. Yarın bu kadar şanslı olmayacağız.”

“Bir çıkış yolu olmalı!” diyorum. “Bir plan yapmalıyız. Herhangi bir şey..”

“Bu şekilde devam edemeyiz.” diyor Ben. “Hepimiz öleceğiz.”

“Kaçabiliriz!” diyerek araya giriyor Charlie.

“Charlie, kes şunu!” diye tersleniyor Flo.

“Neden kessin?” diye soruyorum Charlie'yi savunarak.

“Sadece birkaç tünel biliyor.” diyor Flo. “Bu, ne işimize yarayacak? Bu odayla dışarıyı ayıran yaklaşık 2 metre kalınlığında çelik bir kapı var önümüzde. Dışarıda ise düzinelerce silahlı köle avcısı bekliyor. Bunu düşünmek vakit kaybı!”

Haklı ama arenaya geri dönme düşüncesi beni çaresiz hissettiriyor.

“Ya bizi birbirimizle dövüşmek zorunda bırakırlarsa?” diye soruyor Charlie üzgün bir şekilde Bree'ye bakarak.

İşte en büyük kaygımız bu.

“Arkadaş edinmek için burada değiliz Charlie,” diyor Flo. “Hayatta kalmak için buradayız. Anlıyor musun?”

Sert bir cevap oluyor. Ama aynı zamanda Flo'nun bu şekilde kendini ikna etmeye çalıştığını düşünüyorum.

Flo ve Charlie hakkında daha çok şey bilmek istiyorum: Nereden geldikleri, geçmişleri... Ama kalkıp daha uzak bir köşeye gidiyor. Konuşmayı daha fazla uzatmak istemediği belli. Tanımak için gerçekten zor bir kişi.

Ben de fırsattan istifade Logan'a bakıyorum, durumunu kontrol ediyorum.

“İyi misin?” diye soruyorum. İyi görünmüyor.

Yavaşça başını sallıyor. Bacağına bakıyorum; öncesine nazaran daha çok şişmiş.

“Bakabilir miyim?” diye soruyorum.

Önce tereddüt ediyor ama sonrasında başıyla onay veriyor. Yavaşça eğilip pantolonunu çekiyoruz. Yarasını görünce öylece kalıyorum. Daha da kötüleşmiş. Çok daha kötüleşmiş. Rose'un kolunun yavaş yavaş kararmaya başladığı dönemi hatırlatıyor bana. İçim acıyor. İlaç çok fazla etki etmemiş anlaşılan.

“Biliyorum.” diyor. Yüz ifademi görmüş olmalı. Gizlemek isterdim ama beceremiyorum. İçim çok kötü oluyor.

Sanki Logan, tüm durumu tek bir kelimeyle özetliyor. Sayılı saatleri kaldığını biliyor. Yapabileceğimiz çok az şey olduğunu biliyor. Söyleyebileceğim daha fazla bir şey olmadığını biliyor. Yanına oturuyorum.

“O kadar kötü değil.” diyorum cesaretimi toplayıp. “Yarın baş edebileceksin. Bundan eminim.”

“Birimizden kurtuluruz en azından...” diyor.

Dikkatini başka şeylere çekmeye, bu düşünceleri kafasından dağıtmaya çalışıyorum. Birkaç metre ötede oturan Ben'in bana baktığını fark ediyorum. Benimle konuşmak istiyor gibi... Ama Logan'ın saatleri sayılı gibi geldiğinden, onun bana daha fazla ihtiyacı olduğunu hissediyorum.

Ben'e duyurmadan, kısık bir ses tonuyla Logan'a dönüyorum:

“Logan...” diyorum hafifçe.

Dönüp bana bakıyor.

“Defalarca benim hayatımı kurtardın.

Hayatta kalmam için benden söz aldın.

Senin için bunu yaptım. Şimdi sen benim için bir şey yapar mısın? Hayatta kalır mısın? Benim için...”

Uzun bir müddet bana bakıyor.

“Neden bu kadar önemsiyorsun?”

diye soruyor.

Bu soruya hazırlıksız yakalanıyorum.

Başımı çevirip düşünüyorum.

Duygularımı kontrol ediyorum ve dile dökmek için uygun bir yol bulmaya çalışıyorum. Dönüp ona bakıyorum.

“Çünkü sen benim için çok şey ifade ediyorsun.” diyorum. “Çünkü seni

önemsiyorum. Çünkü sana bir şey olursa, yıkılırım.”

Uzun süre gözlerimin içine bakıyor. Sanki doğru söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyor gibi. Bunu anlaması çok kolay çünkü söz konusu olan kişi, benim. Logan'a karşı da gerçekten duygular besliyorum.

Nihayet, tatmin olmuş bir şekilde başıyla onay veriyor.

“Tamam.” diyor. “Yarın için sana söz veriyorum. Ama bizi buradan çıkarmak için bir yol bulmalısın. Mutlaka...”

Gözlerini kapatıp başını çevirdiğinde, son söylediği kelimeler, beynimde yankılanıyor.

Mutlaka...

*

Uyarı zilinin gürültüsüyle uyanıyorum. Çelik kapı açılıyor ve içeri ışık doluyor. Uyuyakaldığımı fark ediyorum. Çok yorulmuştum. Fiziksel olarak öylesine yorgundum ki yemekten sonra gözlerim gitmiş anlaşılan.

Düzinelerce köle avcısı içeri girip herkesi tek tek dolaşıyor. Bizim üniformalarımız zaten üzerimizde ama yeni gelenleri de ayağa dikip aynı üniformaları giymelerini sağlıyorlar. Yavaş yavaş ayağa kalkıyorum. Vücudum ayağa kalkmak istemiyormuş gibi acı içinde direniyor. Logan dışında herkes ayağa kalkıyor. Acısı fazla anlaşılan, orada öylece oturuyor. Ayağa kalkması için yardım ediyorum. Bu, pek de iyiye işaret değil.

Odadan çıkıp artık aşına olduğumuz tünellerin içinde ilerlerken, Bree'nin yanımda olduğundan emin oluyorum. Yürürken Charlie'nin dediklerini düşünüp, kaçmak için kullanabileceğimiz her hangi bir şey, bir işaret bulmak için etrafa dikkatlice bakıyorum. Tünelin derinliklerine doğru ilerlerken, dirseği ile beni dürtüyor. Hiçbir şey söylemeden dönüyorum ve bakışlarıyla gösterdiği yere bakıyorum. Başıyla onaylayıp tek bir yönü işaret ediyor. Yan tarafa sapan bir tünel görüyorum. Sanırım kaçış yolu olarak düşündüğü yer burası.

İlerlerken, şu an için kaçma teşebbüsünde bulunmanın çok riskli olduğunu düşünüyorum. Bu durum diğerlerinin savunmasız kalmasına ve öldürülmesine sebep olabilir, özellikle de,

Logan'ın. Ama o geride kalan tüneli kafama iyice yerleştiriyorum. Belki başka zamana...

Çok geçmeden, dışarıya, artık alışkın olduğumuz toparağa çıkarılıyoruz. Karlı bir kış gününde, güneş tüm güzelliği ile parlıyor. Hava yine ılık. Kar neredeyse tamamen erimiş ve bu sefer yolumuz sağa sapıyor. Yürüyoruz, yürüyoruz...

Bacaklarım yürümekten bitap düşüyor.

Bir tepeyi aşıp yeni bir yola giriyoruz. Bu sırada bizim yaklaştığımızı gören yüzlerce seyircinin tezahüratlar eşliğinde sabırsızlıkla bizi beklediğini görüyorum. Sanki, ölüme doğru yürüyoruz gibi hissediyorum, infaz edilmek üzere son adımlarımızı atıyormuşuz gibi...

Yol, dönemeçlere ayrılıyor ve son kez döndükten sonra, yeni arena karşımıza

ıkıyor. Yüreğim duracak gibi oluyor.

Tam karşımızda, devasa bir kum yığının var. Daha çok bir dağı andırıyor. Tamanı yaklaşık 100 metre genişlikte ve yaklaşık 200 metre yüksekliğe sahip. Adeta bir piramidi andırıyor. Yumuşak, iyi kumdan oluşturulmuş. Daire şeklinde etrafa toplanmış yüzlerce tezahürat eden seyirci var. Liderleri, hepsinden yüksekte tahtında oturmuş, sırtıtarak izliyor.

Başlangıçta buranın nasıl bir arena olduğunu anlayamıyorum. Ama inceledikçe, anlamaya başlıyorum. Maalesef o devasa kum yığınının yeni arena olduğunu fark ediyorum. O kum yığınının içine atılacağız. Ama amaç ne? Zirveye ulaşmak mı?

İtile kakıla o kum yığınının yanına getiriliyoruz. Lider ayağa kalkıp kollarını

açınca kalabalık sessizliğe bürünüyor.

“Mutant dostlarım!” diye başlıyor ve birden duraksıyor. “Sizlere bugünkü yarışmacılarımızı sunmaktan mutluluk duyarım!”

Büyük bir tezahürat oluyor.

Lider kollarını kaldırıyor ve kalabalık yeniden susuyor.

“Dün hayatta kalmayı başaran 6 tane galibimiz var. Herkes adına sizi selamlıyorum!”

Kalabalık, bize bakarak tezahürat ediyor. Kendimi galip gelmiş biri gibi hissedemiyorum nedense.

“Bugünkü arenanın amacı...” diyerek tek tek hepimize bakıyor ve devam ediyor, “kum dağının tepesine ulaşmak. Her kim zirveye ulaşmayı başarırsa galip sayılacak ve ölmekten kurtulacaktır! Dünkü

galiplerimize başlangıç için küçük bir imtiyaz tanıyacağız. Galipler, öne çıkın!”

Bree sıkı sıkıya elimi tutuyor. Onunla birlikte öne çıkıyorum ve diğerleri de tabii... Bu arada kalabalık çılgın gibi tezahürat yapıyor. Hepimiz, dev kum dağına doğru yürüyoruz. Ne yapacağımı bilmiyorum. Önden gidip dağa tırmanmaya başlayan Flo'yu takip ediyorum. Yumuşak kuma ellerimi sokuyorum ve ardından ayaklarımı ve birkaç adım atıyorum. Ayaklarım içine gömülüyor. Yürümek çok zor. Attığım her iki adımda bir, bir adım geriliyorum. Küçükken, dik kum tepesine tırmandığım zamanlar geliyor aklıma.

“Bu işte bir iş var.” diyor Ben. “Bu kadar kolay olamaz. Sadece zirveye tırmanmak mı?”

“Hayır.” diyor Flo.

Dönüp yüzüne bakıyorum. Yine o ciddi oyun yüzüne bürünmüş, sabit bir şekilde karşıya bakıyor.

“Bizim için ne tür bir tuzak hazırlamışlar?” diye soruyorum.

Bana sert bir şekilde bakıyor.

“Dün Charlie'yi kurtardığın için sana yine bir çift tavsiye vereceğim.” diyor.

“Hiçbir şey görüldüğü gibi değil.” diyor.

“Unutma bunu ve asla aceleci davranma. Zirveye tırmanmak için acele etme. Önce diğerlerinin gitmesine izin ver. Duydun mu? Kim kazanmaya çalışırsa, o, kaybedecek.”

Hepimiz, yaklaşık 10 metre kadar dağa tırmanıyoruz ve uyarı zili çalıyor.

Büyük bir tezahürat var. Bir sürü yeni çocuk bizimle birlikte yarışıyor ve dağa

tırmanıyor. Her yöne dağılmış durumdalar.

İçgüdüsel olarak hızla tırmanmaya başlıyorum. Diğerleri de öyle. Ama arkada duran Flo'ya takılıyor gözüm ve dediklerini hatırlıyorum. Uzanarak Bree ve Ben'i durduruyorum. Logan hepimizden yavaş tırmandığı için onu durdurmama gerek kalmıyor.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyor Ben.

“Bırak gitsinler.” diyorum.

“Ama zirveye ulaşamazsak, kaybedeceğiz!” diyor Bree.

“Güven bana.” diyorum.

Ben, gönülsüz bir şekilde duruyor ve diğer çocukların kendisini geçmesine izin veriyor. Oturup diğerlerinin tırmanmasını izliyoruz. İki çocuğun yanımdan geçtiğini, birinin tırmanıp, diğerini tuttuğunu

görüyorum. Onu geriye doğru itiyor ve diğer çocuk dağdan aşağı yuvarlanıyor.

Çocuk yuvarlanırken büyük bir gürültü meydana geliyor ve tabana yaklaşıncaya, her taraftan uzun metal kazıklar yükseliyor. Doğruca bu kazıkların üzerine düşen çocuk, çılgılık çılgılığa kalıyor.

Kalabalık, mutlulukla tezahürat yapıyor.

Şimdi anlıyorum. Elbette, görüldüğü kadar kolay değildi. Kazıklar yükselmişti. Artık bu, Dağın Efendisi isimli masum bir oyun değildi. Düşmek, ölmek demekti.

Aniden, bir elin ayak bileğimi yakaladığını hissediyorum. Dönüp baktığımda uzun ve yağlı saçları yüzüne yapışmış, 18 yaşlarında çaresiz bir kız görüyorum. Parmaklarını derime geçirerek sertçe çekiyor beni. Yavaş yavaş

dağdan aşağı doğru kaydığımı hissediyorum. Dengemi kaybediyorum. Ellerim kumdan kayıp gidiyor. Eğer düşersem, kazıklara çakılacağımı biliyorum.

Karşılık vermeme fırsat kalmadan Bree, bir avuç dolusu kum alarak kızın gözlerine fırlatıyor. Kız, benim bileğimi bırakıp gözlerini tutuyor. Ayağımı çekip boğazına doğru sert bir tekme indiriyorum. Geriye doğru yuvarlanıyor ve kazıklara saplanıyor. Kalabalık çılgınca alkışlıyor.

Pratik zekası karşısına hayran kalarak Bree'ye bakıyorum. Hayatımı kurtardığı için ona minnettarım. “Teşekkür ederim.” diyorum.

Diğer çocuklar da arkamızdan tırmanmaya devam ediyorlar.

“Bırakın gitsinler!” diyorum. Başka bir karşılaşma yaşamak istemiyorum.

Bree ve ben, Charlie ile Flo'dan uzaklaşıyoruz ve ortaya doğru gidiyoruz. Bir sürü çocuk bizi geçerek zirveye doğru koşuyorlar.

Ama içlerinden biri durup Bree'yi yakalıyor. Onu öldürmek istediği belli. Geriye doğru Bree'yi itirmeye çalışıyor. O sırada çocuğu elinden yakaladığım gibi aşağı çekiyorum. Aynı anda, Logan da gelip çocuğun karnına dirsek geçiriyor ve çocuğu aşağı yuvarlıyor. Çocuk, tezahüratlar arasında yüzüstü kazıklara saplanıyor.

Logan'a bakıyorum. Enerjisine hayran kalıyorum. Neredeyse onu kaybediyor gibiydim ama savaşçı ruhu hala eskisi gibi!

Birkaç çocuk daha bizi geçerek zirveye doğru koşuyor. Kızlardan birinin diğerlerine nazaran çoktan yarıyı geçtiğini görüyorum. Ama o sırada işler değişiyor. Ayağının kuma gömülmeye başladığını fark ediyorum. Çok geçmeden sadece belinde yukarısı görünüyor. Ardından yalnızca göğsünden yukarısı... Elleri havada, sallanıyor. Bir tuzağa düştüğünü anlıyorum. Kum Batağı!

Batarken çığlık atıyor ve kafası gitgide kayboluyor. Çok geçmeden çığlıkları da kesiliyor ve tamamen kum tarafından yutuluyor.

Kalabalık tezahürat halinde!

Bu arenanın ne denli korkunç olduğunu şimdi anlıyorum. Belki de öbüründen daha korkunç, daha kötü... Bir çıkış yolu var mı merak ediyorum. Kızın

kuma battığı yeri kafamda iyice belirliyorum, aynı yere basmamak için.

Çocuklardan bazısı tereddüt içinde ama içlerinden bir tanesi kızın olduğu yeri hızla geçiyor. Kumun içinden bir bıçak fırlıyor ve ayağına saplanıyor. Orada çığlıklar içinde kalakalıyor ve kurtulmaya çalışıyor. Ama nafile! Yarasından kan sızıyor. Kum yavaş yavaş kızıl renk almaya başlıyor.

Kalabalık, yine tezahürat halinde!

Bir yanda, bir sürü bıçak fırlayıp çocuklara isabet ediyor, diğer yanda daha farklı tuzaklar çocukları yutuyor. Bu arenanın dev bir kapan olduğunu anlıyorum. Bir mayın tarlası gibi... Flo haklıymış. Acele etmemek en iyisi. Bize sağladıkları sözüm ona “imtiyaz”

tamamen bir hileymiş. Flo'nun tavsiyesi bir kez daha hayatımızı kurtarıyor.

Bir uyarı zili ve ardından havada bir şeylerin uçtuğunu duyuyorum. Kuma saplanan birçok nesne görüyorum. Bir an için dolu mu yağıyor diye düşünüyorum. O an sert bir cisim arkadan bana çarpıyor ve o zaman anlıyorum ki arena şimdi, taş fırlatmaları için seyircilere açıldı. Her taraftan taşlar yağıyor ve oraya buraya çarpıyor. Birkaçı bacaklarıma ve kollarıma isabet ediyor. Bir tanesi kıl payı başımı ıskalıyor. Çok acıtıyor. Devam etmemizi istedikleri ortada.

Dağa tırmanmaya devam etmekten başka seçeneğimiz yok.

“Ellerinizi sürtün!” diye bağıyor Flo. “Hiç kaldırmayın, sürterek yukarı tırmanın. Böylece, bıçaklı yerlerde

bıçaklar fırlamadan onları hissedebilirsiniz. O anda elinizi kumdan çekin!”

İyi bir fikir! Hepimiz elletimizi sürterek tırmanmaya başlıyoruz. Birkaç metre sonra, kumun içinde bir şey hissediyorum ve hemen elimi kumdan çıkarıyorum. Saniyeler ardından, kocaman bir bıçak fırlayarak beni küçük bir farkla ıskalıyor.

Üzerime daha çok taş yağmaya başlıyor ve büyük bir tanesi tam bel kemiğime isabet ediyor. Ölesiye canım yanıyor. Aklıma bir fikir geliyor. Hemen o taşı alıyorum.

“Tüm taşları toplayın!” diyorum diğerlerine.

Bree, Ben, Logan ve diğerleri, taşları toplamaya başlıyorlar.

“Hareket etmeden önce, taşları kuma fırlatın ve bekleyin. Tuzak varsa ortaya çıkacaktır.”

Hepimiz aynı anda taşları kuma fırlatmaya başlıyoruz. Düzinelerce bıçak fırlıyor. Yolumuzu epeyce temizlemiş oluyoruz.

Taşlardan birini elimde tutuyorum ve dönüp izleyicilerden birine nişan alıyorum. Taşı fırlatıyorum. Tam iki kaşının ortasından isabet ediyor ve izleyici yere yığılıyor. Diğer seyirciler yuhlamaya başlıyorlar.

Dönüp kendi kendime gülümsüyorum. Küçük bir tatmin olma şekli. Onların sayısını azaltmış olmadı ama en azından kendilerine kendi ilaçlarından tattırmış oldum.

Dağın tepesine doğru hala hayatta olan yaklaşık 30 çocuk var. Onlar da bu arenanın ne denli korkunç bir yer olduğunu fark ediyorlar ve bazıları yeni bir strateji geliştirmeye çalışıyor. Durup diğerlerinin geçmesini bekliyorlar. Diğerleri de başka bir strateji uyguluyor. Aşağı doğru geri çekilip, aşağıdakilerin hepsini öldürmek. Sanırım, dağın zirvesine ulaşmanın imkansız olduğunu anlayıp, en azından diğerlerinden kurtularak kazanmayı planlıyorlar.

Üç tane çocuk bize doğru koşuyor. İçlerinden biri bana yöneliyor ve o sırada tuzaklardan birine basarak metal kazığa yüzüstü saplanıyor ve ölüyor. Diğer ikisi tuzaklara takılmadan ilerlemeyi başarıyor. Bir tanesi bana doğru büyük bir hızla

geliyor. Tepki göstermeme fırsat kalmadan beni sert bir şekilde düşürüyor.

Sırtımın üstüne düşüyorum. İkisi de büyük bir hızla dağdan aşağı kayıyorlar. Ben de kayarak bıçakların olduğu alana doğru gidiyorum. Elimi çabuk tutmam gerek.

Sırtımı kamburlaştırıp var gücümle bacaklarımı kaldırıyorum, sanki ters takla atacakmışım gibi. Kendi hızından istifade ederek, onu tutup aşağı fırlatıyorum. Tam zamanında! Aşağıdaki metal kazıklara saplanıyor. Bu şekilde, aşağı doğru kayışımı durduruyorum.

Ama şimdi tekrar dağa tırmanmaya başlayınca, üstüme isabet eden taşlarla canım yanıyor. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde, kendi izlerimi takip ederek, gerilemeye çalışıyorum. Çocuklardan

diğeri, en zayıf halkayı, Logan'ı hedef alarak grubumuza yöneliyor. Sert bir çelme takıyor ve birlikte son hız aşağı doğru kayıyorlar.

Bıçakların olduğu bölgeye doğru kayıyorlar. Kalbim duracak gibi oluyor. Sanki saniyeler içinde Logan bıçaklara hedef olacak gibi hissediyorum. Kalabalık çılgınca tezahürat ediyor.

Son saniyede Logan, tüm gücünü topluyor ve çocuğu tutarak üstünden fırlatıyor. Bıçaklı bölgeye vardıklarında, ilk önce çocuk bıçakların hedefi oluyor ve ağzından kanlar fışkırıyor.

Kalabalık yine tezahürat yapıyor!

Ama yolunda gitmeyen bir şeyler var. Logan da takılıyor, hareket etmiyor. Dikkatlice bakınca yüreğim acıyor. Bıçağın, çocuğun bedeninden geçip

Logan'ın koluna da saplandığını fark ediyorum. Logan bağılıyor, gerçekten dayanılmaz bir acı içinde gibi görünüyor.

Dağdan aşağı doğru inmeye başlıyorum. Diğerleri de öyle. Hemen yanına giderek onu çekmeye çalışıyorum. Bıçak, yavaş yavaş etinden çıkıyor. Her yana kan süzülüyor. Logan ter içinde kalıyor ve kesik kesik nefes alıyor. Gömleğimden bir parça yırtıp kanı durdurmak için yaralı kısma tampon yapıp bağlıyorum. Hemen kana bulanıyor.

Flo ile birlikte omuz vererek onu dağın yukarısına doğru çıkarmaya çalışıyoruz, yuhlayan seyircilerden ve uçuşan taşlardan uzağa.

“Bırakın beni!” diye mırıldanıyor.

“Asla!” diyorum.

Birlikte zor bela dağın üst kısmına çıkıyoruz. Neredeyse bir düzine kadar çocuğun kaldığını fark ediyorum. Dağın üst kısmında oturuyorlar. Muhtemelen kendilerini geçmemizi bekliyorlar. Hepsisi, devam etmeye korkuyor gibi. İleride kendilerini neyin beklediğini bilmiyorlar.

Ardından, her şey değişiyor.

Başka bir uyarı zili çalıyor ve ve dağın üst kısmındaki kumlarda tuhaf bir hareketlenme meydana geliyor. İlk başta ne olduğunu anlayamıyorum. Anladığım zaman ise gözlerime inanamıyorum.

Dağın üst tarafından, her yönden, aşağı doğru renkli yılanlar süzülüyor.

Yukarıdaki çocuklar kaçmak istiyorlar ama çok geç. Yılanlardan kurtulmak için sağa sola kaçışıyorlar ama yılanlar dişlerini, çok geçmeden etlerine

geçiriveriyor. Peş peşe acı içinde feryat ediyorlar. Yılanların zehri hemen etkisini gösteriyor ve birçok çocuk bulunduğu yere yığılıveriyor. Birkaçı da kaçmaya çalışırken, aşağı düşerek kazıklara saplanıyor.

İyi haber, yılanlar bir kere çocukları ısırıdıktan sonra ölüyorlar. Zehirlerini kullanmak onları öldürüyor anlaşılan.

Kötü haber ise geriye bir tane ve inanılmaz büyük bir yılan kalıyor.

Dağdan aşağı, direk bize doğru süzülüyor.

Hayır... diye düşünüyorum. Bu, yılan değil. Bu, başka bir şey.

Tabii ki, yılan doğruca bana yöneliyor. Gidecek hiçbir yerim yok. Karşı koymaya, savaşmaya hazırlanıyorum.

Ama Flo, yandan atılıp yılanı kafasından yakalıyor ve iki eliyle onu iyice sıkıyor. Deli gibi kıvransa da Flo'nun ellerinden kurtulamıyor.

“Charlie, teller!” diye bağılıyor.

Charlie hemen cebindeki telleri çıkarıp Flo'nun yanına geliyor ve teli, yılanın boynına doluyor. Gücü yettiğinde, teli sıkıyor. Ben de gidip Charlie'ye yardım ediyor. Nihayet, yılanın kafası kopuyor. Vücudunun geri kalanı kontrolsüz bir şekilde dağdan aşağı süzülüyor.

Dönüp baktığımda, diğer çocukların ölmüş olduklarını görüyorum. Bir tek biz kaldık. Buna inanamıyorum.

Logan'ı alıp, dağın üstüne doğru birlikte tırmanıyoruz. Tek sıra halinde ve dikkatlice cesetlerin izinde ilerliyoruz.

Tuzakları aktif hale getirip ölen
çocukların cesetleri bize yol açıyor.
Güvenli bir şekilde zirveye ulaşıyoruz.

Uyarı zili çalıyor ve kalabalık
kükremeye başlıyor.

İnanamıyorum: Hayatta kalmayı
başardık!

ON YEDİ

Gece oluyor. Mağaramızda, ateşin başında tamamen bitkin bir halde oturuyoruz. Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Bir daha açabileceğimi sanmıyorum. Vücudumum her zerresi acı içinde. Son iki günde vücudumun maruz kaldığı şeylere hala inanamıyorum. Biri bana uyumamı ve 20 yıl sonra uyanmamı söylese asla reddetmem sanırım.

Yalnızca bu acının ve çilenin bir son bulmasını istiyorum. Sadece benim için değil, herkes için... Hayata tutunmaya çalışarak kelle koltukta savaşıyoruz ama 'Ne için?' diye düşünmeden edemiyorum.

Tüm bunlar, sadece hepimiz öldükten sonra son bulacak. Bir yerde, kendi acımızı, kendimiz uzatıyoruz.

Etrafıma bakıyorum, Bree, Charlie, Ben ve Logan inanılmaz yorgun görünüyorlar. Hatta Flo bile... Özellikle yanımda bu şekilde uzanmış yatan Logan'a bakınca içim acıyor. Bugünkü arenada aramızda en kötü yara alan oydu. Her ne kadar, elimden geldiğince bu yeni yarasını iyileştirmeye çalışsam da işe yaramıyor. Çok fazla kan kaybetti ve yüzünün rengi soldu. Ölü gibi görünüyor. Onu defalarca uyandırmaya çalışmış olsam da inleyerek arkasını dönüyor. İçim acıyor ve onun için korkuyorum. Eğer hemen ciddi bir tıbbi müdahale yapılmazsa nasıl hayatta kalır hiç bilmiyorum. Yarınki arenada yarışması ise

imkansız. Kendimi, ölüm nöbeti tutuyormuşum gibi hissediyorum.

Bizim de durumumuz çok iç açıcı sayılmaz. Hepimiz, dayak yemiş, incinmiş, yaralanmış ve bitkin düşmüş durumdayız. Yarın için şimdiden içimizi ne denli büyük bir endişenin aldığını söylemeye bile gerek yok. Flo haklıydı, her geçen gün daha da zorlaştırıyorlar. Yarın neyle karşımıza çıkacaklarını çok merak ediyorum. Yarınki arenanın bizim sonumuz olacağını hissediyorum.

Uyarı zili çalıyor ve mağaranın tavanı açılıyor. Bu kez içi yiyecek ve ıvır zıvır dolu 12 sepet aşağı sallandırıyorlar. Dün sepetleri görünce ayağa fırlayan biz, bugün birbirimizin yüzüne bakıyoruz. Onları almak üzere ayağa kalkmak için bile çok kötü durumdayız.

Nihayet, zor da olsa kalkıyoruz ve odanın ortasına doğru yürümeye başlıyoruz. Ayaklarım sanki 1000 ton ağırlığında. Zorla kendi sepetlerimi ve Logan'inkileri alıyorum. Diğerleri de kendi sepetlerini alıyorlar ve tekrar ateşin yanına dönüyoruz.

Sepetlerin içindeki şekerlemeleri, yiyecekleri, atıştırmalıkları görünce gözlerime inanamıyorum. Bu devirde, dünyanın geri kalanı açlık içinde kıvrılırken, köle avcılarının bu kadar bol yiyeceğe sahip olmaları beni şaşırtıyor. Bunun düşüncesi bile midemi bulandırıyor: Başkaları açken, onlar sefa içindeler!

Dün yiyecekleri ağızıma teperek yiyen ben, bugün daha ağır hareket ediyorum. Diğerleri de aynı şekilde... İştahımı

kaybetmiş gibiyim. Bir şekerleme açıp ağzıma atıyorum. Tadı çok güzel... Kan şekerim yükseliyor. Ama dünki kadar heyecanım yok.

Logan'ın şekerlemesini de açıp, ısırısın diye ağzına tutuyorum. Ama ısırılmıyor. Alnına elimi koyuyorum. Alevler içinde yanıyor! Her geçen dakika ateşinin daha da yükselmesi beni endişelendiriyor. Keşke yapabileceğim bir şeyler olsa...

“Logan...” diyorum yavaşça. “Yemek zorundasın. Lütfen...”

Gözleri kapalı, acı içinde başını sallıyor. Nihayet, gözlerini biraz da olsa açıp bana bakıyor.

Gözleri gözlerimde öylece bakıyor. Sanki hayatımın en uzun zamanı buymuş gibi hissediyorum. Bir şey söylemiyor ama o bakışlarında, söylemek istediklerini

hissede biliyorum. *Teşekkür ederim. Seni seviyorum. Özür dilerim.*

Ben de aynı sözleri ona söylemek istiyorum ama diğerlerinin yanında utanıyorum. İçim sızlıyor. Diğer yandan Ben'e karşı da gerçekten duygular besliyorum. Ama Logan için de öyle... Özellikle şimdi, onu kaybedeceğimi hissettiğim bu an... Ben'le zaman geçirmek istiyorum ama Logan'la zaman geçirmem *gerektiğini* biliyorum.

Logan'ın yanına iyice yanaşıyorum. Başını kucağıma alıyorum ve hafifçe terli alnına gelen saçlarını kenara itiyorum. Ona bir hikaye anlatarak kafasını dağıtmaya karar veriyorum.

“Bir zamanlar, ben küçükken, savaştan önce, babam beni avlanmaya götürmüştü.” diye başlıyorum. Bu

hikayeyi, Logan'ın seveceğini düşünüyorum.

Çok hafif canlanıyor; ilgisini çektiği belli. Bunu görünce, daha da cesaretlenerek devam ediyorum.

“Elime, kendi boyumdan büyük, devasa bir tüfek verdi. Çok korkmuştum. Saatlerce, ormanın derinliklerine doğru yürüdük. Tüm gün boyunca öldürecek bir şeyler aradık. Orada olmayı gerçekten hiç istemiyordum. Ama babamı mutlu etmek istemiştım.”

“Günbatımına doğru babamın gözlerinde garip bir bakış gördüm; o ana kadar hiç görmediğim türden bir bakış... Kafası karışmış gibiydi. Belki de korkmuştu... Her zaman o kadar kendinden emin, o kadar kontrollüydü ki bu halini görünce neler olduğunu

anlayamadım. Benim için o bakış her şeyden daha ürkütücüydü.

“Ne olduğunu sordum. Sonunda, kaybolduğunu kabul etti. Hangi yoldan geri döneceğini bilmiyordu. Ormanın derinliklerindeydik ve hava da gitgide kararıyordu. Korkmuştum. Babama ne yapacağımızı sordum. Bir ağaç bulup altında uyuyacağımızı ve sabah olunca da yolumuzu bulacağımızı söyledi.

“Bu, bana daha da korkutucu geldi ve ağlamaya başladım. Bana bağırdı. Güçlü olmamı, bundan daha kötü durumda da olabileceğimi söyledi. Bir süre sonra ağlamayı kestim ve ağacın önüne, babamın hemen yanına oturdum. Tüm gece boyu, aynı ağaca dayanmış ve sessiz bir biçimde öylece oturduk.

“En garip olanı, bana tüm gece boyunca tek bir kelime bile söylememsiydi. Sanki, kendi öz kızına söyleyecek hiçbir sözü yok gibiydi.

“Yıllarca o geceyi düşünerek babama kin duydum. Ama şimdi düşününce, sessizliğinin esasında konuşması olduğunu anlıyorum. Bu, onun benimle olma şekliydi. Kendince, bana beni sevdiğini söylüyordu. Sadece kelimelere dökmüyordu.”

Logan'a dönüyorum; gözleri açık bir şekilde bana bakıyor.

“Bu bana nedense seni anımsatıyor.” diyorum gergin bir şekilde.

Logan, vargücüyle gözlerini daha da açarak gözlerimin içine bakıyor. Dudaklarının köşesinde hafif bir

tebessüm beliriyor. Hikayenin, hoşuna gittiğini anlıyorum.

Logan da bana hiçbir şey söylemiyor. Yavaşça başıyla onay veriyor.

Gözlerindeki sevgiyi görebiliyorum. O anda, babama ne kadar benzediğini fark ediyorum. Benimle konuşuyor, kelimelere dökmese bile...

*

Gece, geç vakit... Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. hLogan dışında epimiz ateşin başında uyumadan oturuyoruz. Bugün yaşadıklarımızdan sonra hiçbirimizin gözüne uyku girmiyor. Hepimiz, yüzlerimizde ölü bir ifade, kendi dünyamızda kaybolmuş, öylece alevleri seyrediyoruz.

Saatler önce düzinelerce yeni çocuk getirilip atıldı odaya. Bu seferkiler

tamamen kendi hallerindeler. Verilen lapadan tatmin olarak odanın bir köşesinde oturuyorlar. Hiç kimse bize yanaşmıyor. Bu iyi bir şey çünkü onlarla savaşıacak gücümün olduğuna emin değilim. Şu an önümdeki yiyecekleri bile gözüm görmüyor. Ama merak ediyorum, neden bu defa bu kadar az çocuk var?

“Avareler...” diyor Flo. Onun da çocukları izlemekte olduğunu fark ediyorum. Esrarengiz bir biçimde beynimi okuma yeteneği var. “Bu sefer, köle avcılarının kısmetine sıska avlar düşmüş. Bu, bizim için kötü haber!”

“Neden?”

“Seyirciler için oyunları heyecanlı kılmak zorundalar. Eğer fazla çocuk yakalayamadılarsa, bizi birbirimize karşı savaşmaya zorlayacaklardır.”

Sezgisel olarak haklı olduğunu hissediyorum. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Düşüncesine bile dayanamıyorum. Bree'ye, Charlie'ye, Ben'e, Flo'ya ve Logan'a karşı dövüşmeyi hayal bile edemiyorum. Düşüncesi bile çok zalimce!

“Şimdiye kadar hep birlikte kalmanın bir yolunu bulmayı başardık.” diyorum. “Bence yarın da bir yolunu bulacağız.”

Flo omuzlarını silkiyor. “Emin değilim...” diyor.

Sözlerindeki manâyı anlamaya çalışıyorum. Bu bir tehdit mi? Bize karşı dövüşeceğini mi ima ediyor? Bir yanım bunu yapabileceğini düşünüyor. O bir savaşçı ve Charlie'yi korumak zorunda. Onu geri çeviremem.

Hepimiz, kendi dünyamıza çekilip sessizliğe gömölüyoruz. Yarını düşündükçe yüzüm düşüyor. Bir gün daha dayanamayacağımızı biliyorum. Bir plan yapmam lazım. Herhangi bir şey... Bizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulmam lazım.

Gözlerim ağırlaşana kadar, tüm olasılıkları beynimde defalarca düşünüyorum. Sürekli Charlie'nin bahsettiği tünellerde takılıyorum. Kilit noktanın onlar olduğunu hissediyorum. Ama düzgün düşünemiyorum, bir yanıt bulamıyorum. Çözüm, tam elimin ucunda halbuki.

*

Üçüncü gün, uyarı zili çaldığında, bu sefer zaten uyanık oluyorum. Gözlerim kızarmış. Tüm gece boyunca uyumadan,

buradan çıkmak için bütün olasılıkları kafamın içinde alıp verdim. Çelik kapı açılıyor ve düzinelerce köle avcısı içeri giriyor.

Onlara beni sürüklenme fırsatı vermek yerine hemen istedikleri noktada duruyorum. Gidip diğerlerini uyandırıyorum. Charlie ve Bree'yi yavaşça kaldırıyorum. Flo'nun da uyanmış, ayakta durduğunu görüyorum. Ben, biraz zorlanarak ayağa kalkıyor.

Köle avcıları tam önümüzde. Logan'ın yanına gidip onu sertçe sarsıyorum. Gözlerini açması biraz zaman alıyor. Hiç iyi görünmüyor.

“Kalk.” diyorum.

Başını sallıyor. Yarı ölü gibi görünüyor.

Köle avcılarından biri hızla gelerek Logan'ı sert bir şekilde tekmeliyor.

“Bırak!” diye haykırıyorum.

Köle avcısı, beni itiyor ve tökezleyerek sert bir şekilde duvara çarpıyorum. Flo öne atılıp, köle avcısının suratının ortasına bir yumruk indiriyor. Şaşıyorum ve beni savunduğu için duygulanıyorum.

Ama bu hareketini fazlasıyla ödüyor. Bir başka köle avcısı tarafından kolu ters çevriliyor ve suratının ortasına yediği tokatın sesi tüm odada yankılanıyor.

Tam saldırmaya hazırlanıyor ki önüne geçip onu durduruyorum.

“Tamam Flo...” diyorum.

Gözlerindeki şiddeti görebiliyorum ve incinmesini istemiyorum. “Boş ver. Gel de Logan'ı yerden kaldıralım.”

Flo ve Ben'in de yardımıyla Logan'ı yerden kaldırıyoruz. Sanki eski bir ağacı söküyormuşuz gibi hissediyorum. Acı içinde inliyor. Ben'le birlikte omuz verip, topallayarak da olsa yürümesini sağlıyoruz. Altımız birden odadan çıkıyoruz.

Bu sefer bizi farklı bir tünele doğru itekliyorlar. Dev bir çelik kapıya doğru yöneliyoruz. Kapı açılıyor ve gözlerime inanamıyorum. İyice aydınlatılmış bir oda ve duvarları silah ve mühimmatlarla dolu. Duvarda kılıçlar, ok ve yaylar, kalkanlar, fırlatma bıçakları, sapanlar, mızraklar ve bilimum silah çeşitleri asılı duruyor. Neler olduğunu anlayamıyorum. Bunlarla, köle avcılarına yapabileceklerimi düşünüyorum ve kendimi şeker dükkanına girmiş gibi hissediyorum.

“Seçin!” diye bağırıyor köle avcısı.

Bir düzineden biraz fazla  ocuk hep birden odaya dalıyorlar ve her biri bir silahın önüne gidiyor.

“Bugün, savaş günü!” diyor Flo ve hemen duvarın yanına koşarak büyük bir kılıç alıyor.

Logan, Charlie ve Bree ile birlikte biz de koşuyoruz ve silahlara şöyle bir bakıyoruz. Logan'ı duvara yaslayıp eline b y kce bir kalkan veriyorum.

“Eğer d v şemiyorsan, en azından korunmalısın, değil mi?” diye soruyorum.

Gücsüz bir şekilde başıyla onay veriyor.

Ben de uzun bir mızrak alıp sırtıma takıyorum. Ardından, bir tane de uzun bir kılıç alıyorum. Kılıcı alırken, fırlatma

bıçaklarını görüyorum ve onları da alıp belime takıyorum.

Hemen yanımda duran Bree ise sapan alıyor. Güzel bir seçim! Eskiden hep kendi yaptığı sapanlarla oynardı. Sapan kullanmakta çok iyi yani. Sapan ve sapan taşlarını alıp beline bağlıyor ve ardından, elbette, kullanmakta iyi olduğu diğer silahı da seçiyor: Yay ve oklar... Charlie, ilginç bir ortaçağ silahı seçiyor: Bir ucunda tutma, diğer ucunda ağır bir gülle olan uzun zincirli bir silah. Ben ise uzun bir kılıç dışında başka bir şey seçmiyor.

Flo, elindeki kılıcı tutup bana doğru yöneliyor. Bir an için, onunla savaşmak zorunda kalırsam nasıl hissedeceğimi anlıyor gibiyim. Bir yandan aynada kendi yansımamla dövüşmem gibi bir şey oluyor. Bu beni ürkütüyor.

Uyarı zili çalıyor. Etrafa baktığımda tüm çocukların iyice silahlandıklarını görüyorum. Bu iyiye işaret değil.

“Bree, Charlie!” diyorum. “Ne olursa olsun asla yanımdan ayrılmayın, anladınız mı? Sakın uzaklaşmayın. Bu şekilde sizi koruyabilirim.”

“Charlie'yi korumana gerek yok.” diye atılıyor Flo. “Onu, ben korurum.”

Tam bir asker modunda. Oyun maskesini taktı bile yüzüne.

“Sadece yardım etmeye çalışıyorum.” diyorum.

“Sen kendi işine bak!” diye tersliyor beni.

Kumlu arenada kesin bir çizgi çizmişti aramızda.

“Charlie, buraya, yanıma gel!” diye emrediyor.

Charlie, bir bana bir Flo'ya bakıyor. Onun yanına gitmeye gönlü yok gibi. Ama yavaşça, emre itaat ederek, Flo'nun yanına gidiyor.

Artık, düşman olduğumuzu düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum. Hayatta kalmak için her şeyimizle savaşacağız.

*

Neredeyse saatlerce, tüneller içinde ilerliyoruz. Bu sefer tamamen yer altındayız. Her 50 metrede bir kırmızı uyarı lambalarını geçiyoruz. Ayaklarımın altından fareler kaçışıyor ve uzaktan, sağır edici sesiyle trenin bir yere gittiğini duyabiliyorum. Bugün buradan kaç tren geçtiğini merak ediyorum. Köle avcılarının, oyunlarda kullanmak üzere

kaç kurban yakaladıklarını. Bu benim midemi bulandırıyor.

Kış rüzgarını hissediyorum. Bugün hava daha soğuk gibi. Ne zaman çıkışa varacağımızı merak ediyorum. Bugün bir şeyler farklı geliyor. Bu defa tünellerin sonu görünmüyor. Anlayamıyorum. Bugünkü oyunlar yer altında mı yapılacak?

Logan gitgide ağırlaşıyor. Ben ile birlikte onu taşıyoruz. Hayat enerjisinin tükendiğini hissedebiliyorum. Onun bu oyunlarda olması, diğerleriyle savaşması fikri tamamen çılgınlık! Ayakta bile zor duruyor.

Hepimizin hayatta kalması için yeni bir strateji düşünmeye çalışıyorum. Ama çok zor... Etrafımızda, düzinelerce bizi öldürmeye kararlı, silahlı çocuk var. Hem

bu seferki arenanın nasıl olduğunu da bilmiyorum. Diğerlerini hayatta tutmaya çalışmaktansa sadece kendi hayatımı korumam bile büyük bir mücadele gerektirecek. Herkesten çok Bree için endişeleniyorum. Onu korumak için bir yol bulmak zorundayım.

Devasa çelik bir kapı açılıyor ve tünelin içi güneş ışıklarıyla doluyor. Kulakları sağır edici bir kalabalık gürültüsü var. İleri doğru itiliyoruz. Başımı kaldırıp, göz kamaştırıcı güneş ışınlarının arasından nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum.

Hepimizi dışarı ittikten sonra çelik kapı arkamızdan kapanıyor. Kışın soğuğu direk yüzüme vuruyor ve sesler gitgide daha da yükseliyor. Etrafa baktığımda kimseyi göremiyorum. Seslerin nereden

geldiğini anlayamıyorum. Ardından tekrar sesler yükseliyor ve başımı kaldırıp yukarı bakıyorum.

Sarp uçurumları olan, daire biçimindeki yüzlerce metre derinliğe sahip bir kanyonun tam dibinde olduğumuzu fark ediyorum. Tepedeki uçurumların kıyısında, parmaklıklar ardında duran seyirciler var. Bizi yuhluyorlar.

Çevremizi saran duvarlar yüzlerce metre yüksekliğinde. Buradan nasıl çıkabileceğimizi hiç bilmiyorum. O anda, buradan çıkış olmadığını fark ediyorum. Çevreme bakıyorum. Baştan ayağa silah ve mühimmatla donanmış düzinelerce çocuk, bizimle birlikte bu krater zeminde ayakta duruyor. Hepimizi kaçıışı olmayan bu yere, ölümüne savaşmamız için

getirdiler. Ama neden burası? Neden yüksek bir yerde değil de, böyle derin bir yerde?

Arenayı ve kanyon duvarlarını incelemeye başlıyorum; içime kötü bir his doğuyor. Köle avcılarının akıllarında değişik bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Yukarı bakıyorum ve yaklaşık 100 metre yüksekte, kanyonun tepesinden, kalınca halatların sallandığını görüyorum. Ama neden tam ortada duruyorlar? Bu hiç mantıklı değil. Onlara nasıl tırmanabiliriz ki?

Daha ne olduğunu anlamadan havada bir ses yankılanıyor. Kalabalık susuyor. Yukarı baktığımda, kolları açık, suratında pis bir sırıtış ile bize bakan lideri görüyorum.

“Kardeşlerim!” diye başlıyor.

“Üçüncü ve son mücadele günü olan Arena İki'yi size sunmaktan mutluluk duyarım!”

Kalabalık çığlıklar atıyor. Lider onların sessiz olmalarını bekliyor.

“Bugünkü amaç basit: 18 yarışmacı var. Hepiniz, birbirinizi öldüreceksiniz. Tek kişi kalana kadar... O kalan kişi, galip olacak!”

Kalabalık, bu sözler üzerine heyecanla adeta kükrüyor.

“Oyunlar başlasın!”

Birden, etrafımda bir hareketlenme görüyorum. Düzinelerce çocuk birbirlerine karşı ve biz karşı dönüyor ve hemen bir arbede patlak veriyor.

Kalabalık çığlık çığlığa. Hoşlarına gittiğı belli.

Bu arena, çocukların içindeki kötüyü dışarı çıkarıyor. Birbirlerine karşı saldırırken, yüzlerindeki şeytani ifadeyi görebiliyorum. Bir kızın, kılıcını çekerek küçük bir çocuğu arkasından vurduğunu görüyorum. Kanlar içinde yere yığılıveriyor: İlk ölü... Kalabalık tezahürat ediyor.

Arkamda bir hareketlilik seziyorum ve döndüğümde, kilolu bir kızın elindeki baltayla başımı hedef aldığını fark ediyorum. Hayatta kalma güdülerim devreye giriyor ve son anda, yana çekilip kılıcımı savuruyorum. Kızın baltasının sapını ortadan ikiye ayırıyorum. Elindeki kırık sapla, yanımdan koşar adımlarla uzaklaşmaya çalışıyor ama tam o anda kızı arkadan tekmeliyorum ve yüzüstü yere düşmesini sağlıyorum.

Kalabalık alkışlıyor. Kız
homurdanarak yerden kalkıyor.

“Seni incitmek istemiyorum.” diyerek
onu ikna etmeye çalışıyorum. Bu doğru!
Buradaki kimseyi öldürmek istemiyorum.
Sadece, hepimizin buradan sağ salım
çıkmasını istiyorum.

Ama beni dinlemiyor. Hayatta kalmak
için tek yolunun öldürmek olduğuna
inanmışa benziyor.

Belinden küçük bir bıçak çıkarıp
çığlık atarak bana doğrultuyor. Ben de
beklemiyorum. Belimdeki fırlatma
bıçaklarından birini çıkarıp pozisyon
alıyorum ve bıçağı fırlatıyorum. O bana
saldırmaya yeltenirken bıçağım iki kaşının
ortasına saplanıyor. Gözleri apaçık bir
şekilde kaskatı kesiliyor ve gerisin geri
düşerek ölüyor.

Kalabalık haykırarak alkışlıyor.

Ama gafil avlanıyorum. Başka bir çocuk, karşılık vermeme fırsat kalmadan, irice bir balyozu sallayarak üzerime saldırıyor. Hamlesinden kurtulmayı başarıyorum ve balyoz, kıl payı ile yanımdan geçiyor. Sanki sert bir rüzgar üzerimden geçmiş gibi hissediyorum ve o an anlıyorum ki eğer balyoz darbesini alsaydım tüm kaburgalarım kırılmış olacaktı.

Bu çocuk oldukça güçlü ve çevik. Hiç vakit kaybetmeden balyozunu tekrar kaldırıyor ve bu sefer omuzumu hedef alıyor. Yeterince hızlı davranamıyorum ve saniyeler içinde kolumu kıracağını fark ediyorum.

Aniden tam şakağının ortasına bir taş isabet ediyor ve çocuk sersemleyerek yere

düşüyor. Baktığımda, Bree'nin sapanıyla atış yaptığını görüyorum. Kusursuz bir vuruştur! Bir kez daha hayatımı kurtardı.

Daha kendimi toparlayamadan bir kez daha savunmasız yakalanıyorum: Üç çocuk, bana doğru saldırıyor. Nedendir bilmiyorum ama sanki hepsinin hedefinde yalnızca ben varım. İçlerinden biri kılıcını çekip sırtıma indiriyor ama o anda bir çınlama sesi duyuyorum; Logan, elindeki kalkanıyla siper almış bir vaziyette arkamda duruyor. Şaşıyorum. Az önce tam olarak benim hayatımı kurtardı!

Logan, yaralı bacağının üzerinde sendeliyor ama yine de kalkanı tutmayı başarıyor ve birçok darbeyi engelliyor. Ardından, kalkanı savurarak çocuğun suratını dağıtıyor ve çocuk yere düşüyor. Hemen yanına gidip kılıcımı çocuğun

kalbine saplıyorum ve işini tamamen bitiriyorum. Bu hamleden sonra kalabalık daha da alevleniyor.

Diğer taraftan başka bir çocuk üzerime saldırıyor Elindeki mızrağı neredeyse bana fırlatacak. Daha harekete geçmeden kulağımın dibinden bir şeyin geçtiğini hissediyorum. Bir ok... Çocuk, mızrağını fırlatamadan yere yığılıyor. Dönüp baktığımda, iyice ateşlenmiş olan Ben'in orada durduğunu görüyorum.

Başka bir çocuk, arkadan boğazımı tutarak nefesimi kesiyor. Pazuları çok kalın ve kuvvetli... Onun kolları diğer silahların hepsinden daha kötü. Var gücüyle boğazımı sıkarak öldürmeye çalışıyor. Bu sırada diğerleri yardımına gelemesin diye beni canlı kalkan olarak

kullanıyor. Bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilemiyorum.

Derken tökezliyor ve dengesini kaybederek yere düşüyor. Nasıl olduğunu anlamıyorum ama elinden nihayet kurtuluyorum ve nefesimi toparlamaya çalışıyorum. Dönüp baktığımda metal bir zincirin, çocuğun ayak bileklerine dolanmış olduğunu görüyorum. Charlie, zincirleri fırlatarak çocuğu yere düşürmüştü. Hemen kılıcımı çekip, yerde yatmakta olan çocuğun kalbine saplıyorum. Kalabalıktan yine bir tezahürat sesi yükseliyor.

“Charlie!” diye terslenerek, Charlie'yi yanına çağırıyor Flo. Dövüşmekle bayağı meşgul. Geri çekilip kızın birinin göğsüne tekmesini indiriyor ve ardından kılıcını

savurup kızın kellesini kesiyor. Kalabalık çıldırmışçasına alkışlıyor.

Çevreye baktığımda gördüğüm katliam karşısında şok oluyorum. Dövüş çok hızlı geliyor, sanki göz açıp kapayıncaya kadar... Her yer cesetlerle dolu. Diğer çocukların hepsi ölmüş. Biz kazandık. Flo'nun uyarılarına rağmen, bir ekip olarak çalıştık ve sadce biz hayatta kalmayı başardık.

Kalabalık, çılgınlar gibi haykırıyor ve ayaklarını yere vuruyor. Sanırım sistemi yendik!

Ayakta durup, ellerimizde silahlarımız, nefes nefese birbirimize bakıyoruz. Artık, birbirimizden başka savaşacak kimse kalmadı ve elbette ki, hiçbirimiz birbirine zarar vermez.

Yoksa yanılıyor muyum?

Flo'nun, sert sert bana baktığını görüyorum. Sanki son rakipleri bizmişiz gibi, hepimizi baştan ayağa iyice süzüyor.

Liderin öne çıkmasıyla, kalabalık susuyor.

“Sadece tek bir kazanan olabilir! Eğer birbirinizle savaşmazsanız, hepinizi biz öldürürüz!”

Hepimiz donakalıyoruz. Ortamda garip bir tansiyon hakim. Flo, Charlie'yi yanına çekiyor. Bree, Ben ve Logan da benim yanımdalar. Ben, ok ve yayını hazır tutuyor. Bree de sapanını...Flo'nun bir yanının, Charlie'nin iyiliği için tek galip olma arzusunda olduğunu görebiliyorum. Ama diğer yanı, bu düşünceye karşı gibi. Neticede, onun da, Charlie'nin de hayatlarını kurtardım. Şu an arkamda, Ben

ve Bree'nin desteği de var. Flo, kendi içindeki çatışmayla tereddüte düşüyor.

Hepimiz, kımıldamadan öylece duruyoruz. Kalabalık bizi yuhlamaya ve ardından da sıkıştırmaya başlıyor. Resmen dolu misali, üstümüze küçük taşlar atmaya başlıyorlar. Ama kalabalık uzakta olduğu için, taşlar bizi ıskalıyor.

Yuhlama sesleri iyice artarken, büyük bir gürlleme sesi duyuyorum. Sanki dünya patlamaya hazırlanıyormuş gibi. Ne olduğunu anlayamıyorum. Ta ki yukarı bakana kadar...

Uçurumdan aşağıya devasa bir kayanın yuvarlandığını görüyorum. Kıyıdan yuvarlanarak üstümüze doğru geliyor.

Bir bomba misali üzerimize gelen kayadan kurtulmak için hep birden

koşmaya başlıyoruz. Bree'nin elinden tutup koşuyoruz. Neyse ki bize zarar vermeyeceği bir mesafeye kadar koşmayı başarıyoruz ve kıl payı kurtuluyoruz. Toz bulutları eşliğinde aşağı yuvarlanan kaya nükleer bir bomba gibi kanyonun diğer duvarına çarpıyor. Yer sarsılıyor ve daha yoğun bir toz bulutu meydana geliyor.

Kalabalık yeniden alevleniyor. Lider öne çıkarak:

“Bu, sadece tek bir kayaydı. Elimizde daha çok var bu kayalardan. Eğer birbirinizle savaşmayı reddederseniz, çok geçmeden öleceksiniz. Şimdi, kalkın ve savaşın!” diye tehdit ediyor.

Kalabalık tezahürat yapıyor ve Flo yavaş yavaş bana dönüyor.

“Savaşmak zorundayız.” diyor. “Aksi halde, bizi öldürecekler.”

“Seninle savaşmak istemiyorum.”
diyorum. “Başka bir yolu olmalı.”

“Yok işte!” diyor. “Kendimiz için
değilse bile, diğerkleri için bunu
yapmalıyız. Seninle ben, savaşmalıyız!”

Yukarı baktığımda, başka bir kayanın,
uçurumun kıyısına getirildiğini
görüyorum ve Flo'nun haklı olduğunu
anlıyorum. Eğer hemen bir şey
yapmazsak, bu kayalar hepimizi
öldürecek.

“Hayır, savaşmanızı istemiyorum
ben!” diye bağıırıyor Charlie.

“Ben de!” diye destekliyor Bree.

Dönüp onlara baktığımda,
hissettikleri acıyı anlayabiliyorum.

“Her şey iyi olacak!” diyorum.

“Endişelenmeyin.”

Flo dönüp ağır adımlarla kanyonun merkezine doğru yürüyor. Bunu gören seyirciler, adeta çıldırıyor. Benim de başka çarem kalmıyor. Yapmak zorundayım. Eğer istediği gerçekten buysa, öyle olsun.

Ben de onu peşi sıra takip ediyorum. Kalabalık daha da alevleniyor. Kanyonun ortasında, birbirimizle karşı karşıya geliyoruz.

Oraya çıktığımda, gerçekten savaşacak mı diye düşünmeden de edemiyorum. Seyirciler çığlık atıyor. Flo, aniden kılıcını çekip, üzerime doğru hızla gelmeye başlıyor. Tam başıma indirmek için kılıcı kaldırıyor. Bu hamlesini engellemek için ben de kılıcımı çekiyorum ve son anda ölmekten kurtuluyorum. Gerçekten öldürmeye yönelik çok sert bir hamleydi! Şoka giriyorum. İnanmakta güçlük

ekiyorum. Blöf yapmıyormuş. Gerçekten beni öldürmeye niyetli!

Seyirciler, çıldırmış gibi tezahürat yapıyorlar.

Orada kılıcımla, Flo'nun hamlesini engellerken Flo'nun bana karşı kullandığı güç, ellerimin titremesine neden oluyor. Kollarının bu kadar güçlü olduğuna inanamıyorum! Uzun süre onu tutamayacağımı fark ediyorum ve yana doğru kayıyorum. Kılıcı, tam yanımdan yere iniyor. Öyle hızlı ki, sanki uçarak üzerime geliyor. Bu sırada dönerek, kılıcımın tersiyle arkadan başına vuruyorum ve tökezleyerek öne doğru savruluyor.

Kalabalık heyecanlı. Flo, dişlerini sıkarak bana bakıyor. Yeniden kılıcını kaldırarak saldırıyor ve kılıcını indiriyor.

Yana kaymamla, beni ıskalıyor. Ben de ona karşılık kılıcımı savuruyorum ama bu hamlami engellemeyi başarıyor.

Birbirimizi öne geriye savurarak, bu tarz hamlelerle dövüşmeye devam ediyoruz.

Onun hamlelerinden biri benden hızlı çıkıyor ve sonunda kolumu sıyırıyor.

Akan kanla birlikte acı içinde bağıriyorum. Bugünkü arenada aldığım ilk yaram.

Kalabalık çığlık çığlığa! Elimle yaramın üstünü tutuyorum. Elim kan revan içinde kalıyor.

Soğuk ve üzgün olmayan bir ifadeyle bana bakıyor. Buna inanamıyorum.

Tekrardan saldırıyor ve üstüste çarpışıyoruz. Çok güçlü ve hızlı. Çabuk yorulmaya başlıyorum. Sanki bir makine gibi çarpışıyor. Omuzların ağrımaya ve

yanmaya başlıyor. Bu savaşı daha fazla uzatamayacağımı anlıyorum.

Bir anda babam geliyor aklıma. Sözleri kulağımda çınlıyor ve bana öğrettiklerini düşünüyorum. Savaş hakkındaki tüm o dersleri... Sağlam olmam, dayanmam gerektiği, rakibin şartlarında dövüşmemem gerektiği... O an, ne yapmakta olduğumu fark ediyorum: Flo'nun şartlarına göre dövüşüyorum. Buna gerek olmadığını anlıyorum. Çünkü başka dövüş yolları da biliyorum. Mutlaka kılıçla dövüşmem gerektiğini kim söyledi? Bunun yerine ellerimle dövüşmeye karar veriyorum, en iyi olduğum teknikle...

Tekrar hamle yaptığında bu sefer ileri doğru yanaşıyorum ve kılıcımla karşılık vermek yerine, gerilip tam kaburgalarına

bir tekme indiriyorum. İşe yarıyor. Bunu beklemiyordu. Birden yere düşüyor. Bu, kalabalığın çok hoşuna gidiyor.

Ayağa kalkmasına fırsat vermeden onu saçlarından tutup, yüzüne dizimi geçiriveriyorum.

Gerisin geriye düşerken, kılıcı da elinden düşüyor. Burnu kırılıyor. Orada, şaşkın ve karışık bir ifadeyle öylece uzanıyor. Bu savaşı, yumruk dövüşüne çevireceğimi hiç ummuyordu.

Seyriciler ayağa kalkmış, deli gibi çığlık atıyorlar.

Bir adım atarak, kılıcımı boğazına tutuyorum. Artık avucumun içinde. İstesem kolayca öldürebilirim.

“Öldür! Öldür! Öldür!” diye bağıırıyor kalabalık.

O şekilde dururken, kolumdaki yaranın artan acısıyla bir yanımda, ihanete uğramış hissediyor ve onu öldürmek istiyor. Sonuçta benim yerimde o olsaydı, öldürmez miydi?

Ama ona bakınca, Charlie geliveriyor birden aklıma; ablasız kalacağı... Öldürmeye elim varmıyor.

“Öldür!” diyerek gülümsüyor. O anda bunu yapmamı gerçekten istediğini anlıyorum. Artık daha fazla çekemiyor bu hayatı, ölmek istiyor.

Kalabalık sessizliğe bürünüyor. Yukarı baktığımda liderin öne çıktığını görüyorum.

“Eğer onu öldürürse...” diye bağılıyor bana, “...hayatınızı bağışlayacağım. Hepinizin! Tek yapman gereken, onu

öldürmek ve ardından, hepiniz özgürsünüz!”

Kalabalık tezahürat ediyor. Flo'ya bakıyorum; bana bakıp kesik kesik nefes alıyor.

“Lütfen...” diyor. “Yap şunu!”

Sözlerindeki gerçekliği hissediyorum. Gerçekten ölmek istiyor.

“HAYIR!” diye bağıyor Charlie.

“Lütfen onu öldürme!”

Liderin söylediklerini düşünüyorum. Eğer Flo'yu öldürürsem, Bree, Ben, Logan, Charlie ve ben özgür kalacağız. Ölmek isteyen, elinde olsa beni seve seve öldürecek olan bir kişinin hayatına karşılık, beş kişinin hayatı...

Bunu yapmam gerektiğini biliyorum.

Ama ona baktığımda, onu öldürmeye içim el vermiyor. Ayrıca, o liderin

dediklerini de yapmak istemiyorum.

Bu yüzden kılıcımı atıyorum. Tozlu kanyon zemine şak diye düşüyor.

Seyirciler beni yuhluyorlar. Ama umrumda değil.

Flo, tiksintiyle başını sallıyor ve, “Aptal!” diyor.

Büyük bir gürlleme sesi duyuluyor. Yine kayaların yuvarlandığını düşünüyorum ama görünürde kaya falan yok. Başka bir şey olduğunu anlıyorum. Ayaklarımın altındaki zemin, deprem oluyormuşçasına sarsılıyor. Bu seferki her ne ise daha kötü bir şey olduğu kesin.

Aniden, yer altından ve çevremizi saran duvarlardan dev çelik tuzaklar açılıyor ve kanyona su dolmaya başlıyor. Sanki baraj kapakları açılmışçasına, bir nehir misali her taraftan su doluyor.

Charlie, Ben, Logan ve Flo'nun gözlerini açmış üzerimize gelen suya baktıklarını görüyorum.

Bree, ellerini uzatarak bana doğru koşuyor. Hemen yanına gidip ona sarılıyorum.

Ama durum çok kötü...

Birdenbire su baskınının içine hapsoluyoruz. Dalgalarla tökezleyerek tepelere doğru koşarken, dünyam altüst oluyor. Basınçla gelen su beni bir kez daha yere çalıyor ve sendeliyorum. Baştan ayağa suyun içinde kalıyorum.

Burnumdan içeri sürekli su doluyor.

Çırpınıyorum. Suyun yüzeyine çıkıp nefes almak için durmaksızın çırpınıyorum.

Tüm bunlardan yaklaşık 30 saniye sonra, su yüzüne çıkmayı başarıyorum. Su, etrafımda dönüyor. Kalabalığın deli

gibi haykırışlarını duyabiliyorum. Gözüm, diğerlerini arıyor. Uzakta, suyun üstünde Charlie ve Bree'nin kafalarını görüyorum. Onlardan biraz daha ötede, Flo ve Ben var. Hala hayattalar. Ama her yere bakmama rağmen, Logan'ı göremiyorum.

Derken, nihayet Logan'ı görüyorum. Benden birkaç metre ötede, başı suyun üstünde... Acı içinde inliyor. Hemen akıntıyla mücadele edip onun yanına yüzüyorum.

“Brooke!” diye bağılıyor.

Bir elini havaya kaldırıyor. Oraya doğru yüzüyorum.

Tam ellerimiz birbirine değiyor ki hemen altımızda, suyun altında bir şey görüyorum. Bir girdap! Çevresinde ne varsa her şeyi yutup geçiyor. Parmak

uçlarımız birbirine değiyor. O anda girdap, Logan'ı içine çekmeye başlıyor.

“Brooke!” diye bağılıyor.

Girdaba yakalanmış, benden uzaklaşırken, gözlerindeki korkuyu görebiliyorum.

“Logan!” diye bağııyorum.

Suyun içine batıyor ve gözden kayboluyor.

Ve ardından, büyük bir sessizlik...

Girdap, kayboluyor. Sanki biri düğmeden kapatmış gibi. Sakinleşen su yüzeyini aramaya başlıyorum.

“Logan!” diye feryat ediyorum.

Ama çok geç. Gitti.

Buna inanamıyorum. Logan... Ekibimizin bel kemiği... Öldü.

Kalbim parçalanıyor. Ama şimdi bunu düşünemem. Bunu aklımdan

ıkarmak zorundayım. Sular dönerek yükselmeye devam ediyor. D iğerlerini görebilmek için etrafa bakınıyorum. Kolları suyun üstünde, çırpınan Bree ve Charlie'yi görüyorum; yan yanalar. Çok     r ki Bree iyi bir yüzücü gördüğüm kadarıyla. Charlie de  yle. Ama Bree'nin yavaş yavaş gücünü yitirmeye ba ladığını görebiliyorum. Çok uzun dayanamaz. Onu kurtarmak zorundayım.

Akıntıyla mücadele ederek Bree'ye doğru yüzüyorum. Sular gitgide yükseliyor. Sanki, dev bir fanusun içinde y z yormu  um gibi hissediyorum.

Bir  ekilde Bree'ye ulaşmayı ba arıyorum. Arkadan tek kolunu tutup, ardından bir kolumu beline doluyorum.

“Tamam Bree, dayanmaya alı .”

Nefes almaya alışıyor. Dalgalar, bizi kanyonun duvarına doğru sürüklüyor. Yukarı baktığımda, uçurumdan sallanan halatları görüyorum. Daha birkaç dakika önce, bu halatlar 100 metre yukarıdaydı ama şimdi, hemen elimizin altındalar. Buna inanamıyorum.

Uzanıp halatı tutuyorum. Düğümlü halat avuçlarımın içinde. Hemen Bree'yi halata çıkarıyorum. O artık güvende. Ardından 50 metre ötedeki ters yöne doğru sürüklenen Charlie'yi görüyorum.

“Kurtar onu!” diye bağırıyor Bree.

Akıntıya karşı yüzerek Charlie'nin yanına varıyorum ve onu gömleğinden yakalıyorum. Son kalan enerjimle, onu da halatlara doğru götürüyorum.

Başarıyorum. Charlie'yi de halatlara çıkarıyorum. şimdi ikisi de sallanan

halatların üstünde ve yukarı doğru tırmanmaya başladılar bile. Ben de halata uzanıp kendimi yukarı çekiyorum ve nefesimi toplamaya çalışıyorum. O sırada, etrafa bakınıyorum. Ben ve Flo'dan hiçbir iz yok. Acaba kurtulmayı başardılar mı?

Ama aramak ya da dinlenmek için hiç vakit yok. Su hızla yükseliyor.

Yukarı bakıyorum. Halatlarla zirveye tırmanma mesafesi yaklaşık 200 metre. Ama başka seçeneğimiz yok.

“Tırmanın!” diye bağıriyorum hızla dolmaya devam eden suyun üstünde.

Bree ve Charlie tırmanmaya devam ediyorlar. Üçümüz de halatla yukarı doğru çıkıyoruz. Hız kazanmak için ayağımla taş duvarı itiyorum.

Çok geçmeden, sudan yaklaşık 50 metre yüksekliğe çıkmayı başarıyoruz.

Umutlanmaya başlıyorum. Belki de gerçekten buradan çıkmayı başarabiliriz.

O sırada, bir haykırış duyuyorum.

Durup aşağı bakıyorum ve gözlerime inanamıyorum: Flo, o akıntının arasında yüzerek duvara doğru gelmeye çalışıyor. Yüzü panik içinde. Yaklaşıp elini uzatıyor. Onun yüzünde daha önce hiç böyle panik görmemiştim. Nedenini anlayamıyorum. Yüzemediğinden mi acaba?

Ardından, onu bu denli panikleten şeyi görüyorum. Kalbim duracak gibi oluyor.

Suyun yüzünde dev bir dokunaç yaklaşarak bacağına sarılıyor ve onu suyun dibine doğru çekiyor. Flo, baloncuklar bırakarak gözden kayboluyor. Birkaç dakika sonra tekrar su yüzüne çıkıp nefes alıyor.

“Lütfen!” diye bağıırıyor.

“Flo!” diye bağıırıyor Charlie.

Ama elimden bir şey gelmiyor. Bu yükseklikten, sadece o çirkin yaratığın tekrardan başını su yüzüne çıkarmasını izlemekten başka elimden bir şey gelmiyor. Şimdiye kadar gördüğüm en ilginç yaratık. Dev bir deniz anasını andırıyor ama dizi dizi keskin dişleri ve iri, tek gözü var. Suratı çok acayip. Belki de nükleer savaş sonrası atılan bombalar sonucu bu hale gelmiş ucube bir hayvan.

Diğer bir dokunacıyla uzanıp, Flo'yu sarmalıyor ve onu tamamen suyun dibine çekiyor.

Seyirciler heyecan içinde bağıırıyorlar. Flo, suyun dibine çekiliyor ve yaratık da onunla birlikte gözden kayboluyor.

Bir kez daha suya, farklı bir gözle bakıyorum. Ayacağım kayıp düşmüş olsam, işim biter.

“İLERLEYİN!” diye bağıyorum, dehşete düşmüş bir şekilde aşağı bakan Bree ve Charlie'ye.

Daha hızlı bir şekilde tırmanıyoruz. O sırada, bir gülme sesi duyuyorum ve yukarı bakıyorum. Lider, 100 metreden daha az bir mesafede, zirvede duruyor ve elinde de koca bir bıçak tutmakta.

“Hayır!” diye bağıyorum.

Ama çok geç. Bıçağı indirip, halatı kesiyor.

Anında, üçümüz birden, çılgılık atarak aşağı yuvarlanıyoruz.

O N S E K İ Z

Hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde suya düşüyorum. Nefes bile alamadan suya çakılıyorum. Dünyam kararıyor. Suyun dibine doğru battığımı hissediyorum.

Nefes almaya çalışırken bir an gözlerim kararıyor. Yukarıda, elleri belinde bana bakmakta olan babamı görüyorum.

“Topla kendini asker! Ne öğrettim ben sana? Pes etme. *Pes etme!*”

Gözlerimi açıyorum. Hala suyun altındayım. Yukarıya bakıyorum. Suyun yüzeyi yaklaşık 20 metre yukarda.

Debelenerek tekrar yukarı çıkmaya çalışıyorum.

Dakikalar sonra, suyun yüzeyine çıkıyorum. Hemen etrafıma bakıyorum. Bree ve Charlie yakınımıdalar. O yaratık gelir mi diye korku dolu gözlerle etrafa bakınarak su üstünde duruyorlar.

Ben de etrafıma bakıyorum. Çünkü çevremizi saran bu sudan her an uğursuz bir şey çıkabilir. O yaratığın burada bir yerlerde, bizimle olduğuna eminim. Flo, bir daha su yüzüne çıkmadı. Büyük ihtimalle öldü. Ben de ölmüş olmalı ve sıradakiler biziz. Çok çaresiz hissediyorum. Ne yapacağım ya da nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

“Yukarı!” diye bağılıyor bir ses.

Kafamı kaldırıp iyice yukarıya bakıyorum. Kanyon duvarının yaklaşık 50

metre yukarısında, uçurum kıyısının içindeki küçük bir mağarada duran Ben'i görüyorum. Omuzunda yay ve okları ve yan tarafında sarkan halatla orada öylece duruyor. Çok şaşıırıyorum. Bir şekilde diğer halata ulaşp, duvarın yarısına kadar çıkmayı başarmış. Üstüne üstlük, kendine saklanacak küçük bir de mağara bulmuş. Sudan yaklaşık 50 metre yukarıda ve güvende.

Mağaraya çıkan halata bakıyorum. En az 50 metre ötemde. Yaratık bizi bulmadan önce oraya ulaşmayı başarabilir miyim hiç bilmiyorum.

Yüzerek Bree ve Charlie'nin yanına gidiyorum.

“Şu halata ulaşmamız gerek.” diyorum. “Yüzebilir misiniz?”

Bir yandan, başlarıyla onay veriyorlar, diğ er yandan korku dolu gözlerle canavarı kolluyorlar.

Hep birlikte halata doğru yüzmeye başlıyoruz. Flo'nun o dehşet ölümünü düşünüyorum ve yaratık her an beni de aşağı  ekecekmiş gibi hissediyorum. Elimden geldiğince daha hızlı yüzüyorum. Attığım her kula ta korkum artıyor. Bree ve Charli de benim gibi hızla yüzüyorlar.

Sanki mesafe hiç azalmıyor gibi geliyor. Her an, sonum olabilir diye düşünüyorum ama neyse ki üçümüz de ulaşmayı başarıyoruz. Yaratık hiç su üstüne çıkmıyor bile. Bir yere mi kayboldu diye merak ediyorum. Belki de suyun dibindeki  elik kapılar açılmıştır ve geldiği yere geri dönmüştür.

Hemen Bree ve Charlie'yi halata çıkarıyorum. Ardından, ben de halatı tutup kendimi, yarı bele kadar yukarı çekiyorum. O sırada kalın ve kaslı bir dokungacın sağ bacağıma sardığını hissediyorum. Kalbim duracak gibi oluyor.

Tüm gücümle halata sarılıyorum ama dengemi kaybediyorum. Halat, ıslak olan avuç içlerimi kesiyor ve yavaş yavaş kaymaya başlıyorum. Sonunda, tamamen bırakıyorum.

Sırt üstü suya düşüyorum. En son gördüğüm şey, Bree'nin korku dolu gözlerle beni izleyen bakışları... Ardından, dünyam kararıyor.

Suyun altındayım. Gözlerimi açıyorum ve yaratığın o iğrenç suratını, sivri dişlerini ve suya yayılan

dokungaçlarını görüyorum. İki dişinin arasına sıkışmış bir bacak görüyorum. Flo'nun bacağı olduğunu fark ediyorum.

Yaratık, bir ara bacağımlı bırakıyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden hızla su yüzeyine doğru yüzmeye başlıyorum.

Belki de dengesini yitirmiştir diye düşünüp yüzmeye devam ediyorum. Hemen suyun yüzeyine çıkıp tekrar halatı tutuyorum. Ama çok fazla uzaklaşamadan, o soğuk dokungalarının bir kez daha bacaklarıma sarıldığını hissediyorum. O zaman beni hiç bırakmadığını anlıyorum. Bu, bu yaratığın şeytani doğası demek ki...  ld rmeden önce avıyla, tıpkı bir köpekbalığının fokla oynadığı gibi oynuyor.

Beni çektiğini hissettiğimde, bu sefer temelli içimin biteceğini anlıyorum.

Aşağı gitmeden önce bir kez daha yukarı bakıyorum ve Ben'in yay ve okuyla pozisyon aldığını ve okunu bana doğru yönelttiğini görüyorm. Beni mi öldürecek? Acı içinde ölmemi engellemek için beni vuracak mı? Keşke öyle yapsa diye düşünmeden edemiyorum. Bu pis yaratığın dişleri arasında can vermektense, onun okuyla ölmeyi yeğlerim.

Evet, diye sessizce diliyorum. *Vur hadi, lütfen...*

Oku fırlatıyor. Havada bana doğru gelen oka bakıp kendimi hazırlıyorum.

Ama ok, bana isabet etmiyor.

Aşağıdan, korkunç ve tiz bir ses duyuyorum. Dönüp baktığımda, okun direk canavarın açık ağzına isabet ettiğini görüyorum.

Mükemmel bir vuruş! Canavar, bir anlığına dokungaçlarını gevşetiyor ve ben de fırsattan istifade, en hızlı şekilde yukarı doğru, su yüzeyince metrelerce yukarıya doğru tırmanmaya başlıyorum.

Canavar, yeniden dokungaçlarını uzatıyor ama birkaç santimle paçayı kurtarıyorum. Acı ve sinir içinde tiz bir ses çıkarıyor.

Tırmanmaya devam ediyorum ve birkaç dakika içinde mağaraya ulaşıyorum. Ben, Bree ve Charlie beni bekleyip, yukarı doğru çekiyorlar. Su yüzeyinden yaklaşık 50 metre yüksekteyim. Canavar, aşağıda dolanıyor ama yakınıma yanaşamıyor. İnanamıyorum. Başardım!

Nefes nefese kalmış bir şekilde eğiliyorum. Canavarın bacaklarımda

dokunduğu yerler yanıyor. Sanki nefesimi hiç toparlayamayacak gibi hissediyorum.

“İyi misin?” diye soruyor Ben.

İyiyim. Ve hayatımda hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Hayatımı kurtardı.

Kalabalığın yuhlama seslerini duyuyorum. Yukarı bakınca liderin ve diğerlerinin yüzündeki memnuniyetsizlik ifadesini görebiliyorum. Zekamız ile onları alt ettik. Arenada, bulmamamız gereken bir sığınak bulduk kendimize. İstedikleri şey kesinlikle bu değildi. Hiç mutlu görünmüyorlar.

Logan'ı ve Flo'yu kaybettik ama hala dördümüz hayattayız. Ve bu hasta ruhlu insanlar, bundan pek de hoşnut değiller. Hepimizin ölmemizi istiyorlar.

Ama hiçbirimiz bir kez daha o halata tırmanacak kadar aptal değiliz. Anında

halatı kesip bizi suya fırlatırlar. Bu yüzden, bu küçük, güvenli, tehlikeden uzak mağaramızda kalacağız.

Aniden lider öne geliyor ve kalabalık susuyor.

“Suları yükseltin!” diye bağılıyor.

Kalabalık heyecanlanıyor. Benim ise su seviyesinin yeniden yükseleceğini duymamla, yüreğim duracak gibi oluyor. Su yükseldikçe canavar, bize, yeni avlarına daha çok yaklaşacak.

Yüreğim panikle çarpıyor. Bree, Charlie ve Ben'in de yüzlerinden paniklediklerini anlayabiliyorum. Çok geçmeden, canavar bizim seviyemize çıkacak ve hepimizi öldürecek. Hiç çaremiz kalmadı.

O sırada, aklıma bir fikir geliyor. Riskli ama hayatta kalmamızı sağlayabilir.

Diğerlerini ve kendimi kurtarmak istiyorsam, ya şimdi, ya hiç!

Bu nedenle, hiç düşünmeden sırtımdaki mızrağı çıkarıyorum ve onu iki elimle iyice kavrayarak uçurumun kıyısına yanaşıyorum. Aşağı bakıyorum. Canavar, yavaş yavaş yükselerek bize iyice yaklaşıyor. Adeta çılgılık atıyor.

“Ne yapıyorsun?” diye bağıırıyor Ben. Ardından, anlamış olacak ki, “Bu, intihar etmek olur!” diyor.

“Brooke!” diye bağıırıyor Bree.
“Yapma!”

Ama çok geç. Daha fazla düşünecek vakit kalmadı. Artık hareket zamanı!

Elimdeki mızrağın ucunu ileri doğru tutarak uçurumdan aşağı atlıyorum. Ben aşağı doğru düşerken, kalabalık heyecan içinde tezahürat yapıyor.

İki elimle tutup mızrağımı başımın hizasında kaldırıyorum ve direk, canavarın o tek gözünü hedef alıyorum. Yaklaştıkça, canavar beni yakalamak üzere ağzı ve tek gözü açık bir şekilde dokungaçlarını hazırlıyor.

İşte benim hedefim: O tek göz!

Tüm hızımla aşağı düşerken hedefimi çok iyi tutturuyorum. Mızrağım, direk gözünün ortasına giriyor ve ben de asılarak, mızrağın sonuna kadar, iyice derine inmesini sağlıyorum.

Dehşet verici bir ses yükseliyor. Tüm dünya sallanıyor neredeyse.

Suya düşüyorum. Canavar da benim üstüme... Canavarın ağırlığı, beni dibe doğru batırıyor. Hala hayatta olup olmadığını ya da beni aşağı itenin sadece ağırlığı olup olmadığını kestiremiyorum.

Karanlığa doğru iyice batıyorum ve yaşıyor olup olmadığımın emin değilim.

ONDOKUZ

Yavaş yavaş gözlerimi açıyorum. Hala hayatta olup olmadığımı merak ediyorum. Başımın ağrısından ölüyorum. Sanki başımda tonlarca ağırlık var gibi. Gözlerimi kırpıştırarak etrafıma bakıyorum. Nerede olduğumu anlamakta güçlük çekiyorum.

Bree'nin yanı başımda oturduğunu fark ediyorum. Hemen onun yanında da Charlie ve Ben oturuyor. Bir çeşit hücrede gibiyiz. Mağaradan farklı bir yer. Metal parmaklıklarla çevrili, ucu tünele açılan, küçük metal bir hücre. Burada, sadece dördümüz varız.

Uyanık mı yoksa rüyada mı olduğumu anlamaya çalışırken, birden Bree ayağa kalkıp bana bakıyor.

“Brooke?” diye sesleniyor.

Eğilip beni sıkıca kucaklıyor. Başım çatlayacak gibi ama ben de onu kucaklamaya çalışıyorum. Charlie de koşarak gelip bana sarılıyor. Ben dizlerinin üzerine çökerek bana bakıyor ve hafifçe elini yüzüme koyuyor.

“Hayattasın!” diyor büyük bir rahatlamayla.

Eğilip beni alnımdan öpüyor. Her şeye rağmen, tenime değen dudaklarıyla elektrik çarpmış gibi hissediyorum.

Sevgi dolu gözlerle bana bakıyor. Diğerleri de aynı şekilde... Nihayet, anlıyorum: Hayattayım! Başardık!

“Ne oldu?” diye soruyorum.

“Canavarı öldürdün.” diyor Charlie.

“Ardından da, suyun altında bayılmışsın. Ben, suya dalarak seni kurtardı.”

“Canavar öldüğü zaman, oyunu iptal ettiler.” diyor Ben. “Bizi aceleyle bu yeni hücreye attılar. Sanırım, daha önce o canavarı öldürmeyi kimse başaramamış. Bu yüzden, bizimle ne yapacaklarına karar verme aşamasındalar. Bizi burada, herkesin gözü önünde öldürebileceklerini sanmıyorum. Sanırım seyirciler, daha fazlasını izlemek istiyorlar.”

Başımı ovalayarak doğruluyorum ve hatırlamaya çalışıyorum. Mağaraya atladığımı, canavarı mızrakladığımı ve suya düştüğümü hatırlıyorum ama sonrası yok.

“Çok cesursun.” diyor Ben.

“Ne zamandır buradayım?” diye soruyorum.

“Çok oldu. Gece çöktü bile. Bizi bu yeni hücreye getirdiler. Sanırım farklı bir şeyler dönüyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama galiba birilerini fena halde kızdırdık.”

Uzaktan metal bir kapının açılıp kapanma sesini duyuyorum. Onlarca ayak sesi geliyor. Hepimiz doğrulup bakıyoruz.

Bir sürü köle avcısı beliriveriyor. Hücrenin kapısını açıyorlar. Ortalarında liderleri var. Yakından daha uzun ve yapılı görünüyor. Diğerlerinden bir omuz boyu daha uzun ve sırtında uzun, yeşil bir pelerin var. Elinde bir şey tutuyor. Ne olduğunu görünce şaşıyorum.

“Penelope!” diye haykırıyor Bree.

Liderin elinde, büzüşmüş bir vaziyette havlıyor ve kurtulmaya çalışıyor. Ama

lider onu, demir bir zincirle, göğsüne yapıştırmış tutuyor; neredeyse hayvanı boğacak.

“Bu senin köpeğin...” diyor Bree'ye derin ve hırıltılı bir ses tonuyla. “Yoksa, *köpeğindi* mi demeliyim? Zira, artık bizim malımız.”

Penelope inliyor. Bree'nin yüzündeki üzüntüyü görebiliyorum.

Lider bana dönüyor. Yüzündeki sırıtma kayboluveriyor.

“Beni yenilgiye uğrattın.” diyor. “Daha önce, senin yaptığını yapan birini hiç görmemiştim. Benim insanlarımin önünde beni küçük düşürdün.”

Yutkunuyorum. Sonumuzun ne olacağını merakla bekliyorum. Başka arena olmasın diye dua ediyorum. Vücudum, bir günü daha kaldıramaz.

“Ama intikamımı alacağım.” diye devam ediyor. “Yarın, dördünüzü de, herkes görsün diye en yüksek tepenin üstünde, herkesin önünde idam edeceğim. Bizim kurallarımıza karşı gelmeyi düşünen diğerlerine de mesaj göndermiş olacağız böylece.”

Bir adım yaklaşarak yüzüme doğru eğilip sırıtıyor:

“Bu arada, dünya üzerindeki son geceniz hatırına size bir iyilikte bulunacağım. Yaşaması için aranızdan tek bir kişi seçmene izin veriyorum. Karar senin. Diğerleri ölecek. İstersen kendini de seçebilirsin.”

Şeytani bir gülümsemeyle yüzüme bakıyor. Bu, şimdiye kadar yaptığı şeyler arasında en zalimce olanı! Nasıl olur da aramızdan birini seçebilirim? Elbette,

bana kalsa Bree'yi seçerdim. Ama bu, Ben ve Charlie için hiç de adil olmaz. Bir kişiyi seçmem demek, diğerlerinin ölüm fermanını imzalamam anlamına geliyor. Ayrıca öyle bir durumda, Bree de suçluluk duygusuyla kendini yer bitirirdi. Onu tanıyorum. Bunu ona yapamam. Bree'nin yüreğine böyle bir yara kazıyamam.

Beynimi zorlayarak, hızlı düşünmeye çalışıyorum ve aklıma bir fikir geliyor.

“Köpeğimiz Penelope'u seçiyorum.” diyorum. “Son gecemizde yanımızda olmasına izin ver.”

Lider, sanki kafayı yemişim gibi, gözleri açık bir şekilde şaşkınlıkla bana bakıyor. Ardından doğrularak kahkaha atmaya başlıyor, alaycı bir kahkaha...

Dönüp Penelope'u fırlatıyor. Penelope, yere sert bir şekilde düşüyor.

“Düşündüğümden daha aptal çıktın.” diyor. “Yarın ölümünüzü izlemek keyifli olacak.”

Dönüp, ardındakilerle beraber hücreden çıkıyor ve metal kapıyı sertçe kapatıp kilitliyorlar. Uzaklaşan ayak seslerini dinliyorum.

Bree, Penelope'u kucaklayıp öpüyor. Penelope da Bree'ye sürtünüyor.

Diğerleri dönmüş bana bakıyorlar.

“Neden yaptın bunu?” diye soruyor Ben sert bir ifadeyle. “Penelope mu? Sen ciddi misin? Hepimizin içinden onu mu seçtin? İçimizden birinin yaşamasını sağlayabilirdin. Bree ya da Charlie. Herhangi birimizin... Neden yaptın bunu?” diye soruyor artan bir sinirle.

“Bir planım var.” diyorum. “Şurayı görüyor musun? Şu ilerdeki duvarı?”

Herkes dönüp o tarafa bakıyor. Orada, koridorun yaklaşık 50 metre aşağısında hücre anahtarları halkalara asılı duruyor.

Dönüp Penelope'a bakıyorum.

“Şimdiye kadar tanıdığım en zeki köpek o! Buradan çıkış biletimiz!”

Charlie'ye bakıyorum.

“Charlie, sen yolu bildiğini söylemiştin.”

“Evet!” diye atılıyor.

“Sana inanıyorum.” diyorum. “Bu hücreden çıkmayı başarırırsak, bize yolu gösterebilir misin?”

Charlie, büyük bir gurur içinde başıyla onay veriyor.

“Tünelleri gördüm. Nereye gittiklerini biliyorum. Bir çıkış var, arka tarafta... Nehre doğru... Nehirde de botlar var. Birini alabiliriz.”

Ben, başını sallıyor. “Bu çok riskli.” diyor.

“Başka fikrin var mı?” diye soruyorum.

Uzun ve sert bir şekilde bana bakıyor ve sonunda, başını sallıyor. “Dediğin olsun.”

Bree'ye dönüyorum.

“Bree, Penelope ile konuş. Seni dinliyor. Ona ne yapması gerektiğini söyle. Anahtarları alıp getirmesini söyle. İhtiyacımız olanları...”

Bree, Penelope'u hücrenin ağzına götürüyor. Biz de peşinden gidiyoruz. İki tarafa da bakıyorum; kimsecikler yok.

Bree, Penelope'u çekerek kulağına fısıldıyor.

“Penelope, canım... Yardımına ihtiyacımız var. Lütfen... O anahtarları bize getirmelisin.”

Bree, ilerideki duvarı işaret ediyor. Penelope dönüp bakıyor.

“Anladın mı?” diye soruyor Bree. “O anahtarları al ve bana getir. Git!”

Bree, tek diziyle Penelope'u metal parmaklıklar arasından hafifçe ittiriyor.

Penelope üç adım attıktan sonra durup arkasını dönüyor ve Bree'ye bakıyor.

Bree, ilerideki duvarı işaret ediyor.

“Git!” diye emrediyor.

Penelope önce tereddüt ediyor.

Ardından, dönüp ok gibi o duvara doğru koşuyor. Duvarın yanına gidip ağzıyla

anahtarları tutuyor ve iterek halkadan çıkarıyor. Ardından da anahtarlarla birlikte gerisin geri koşuyor.

Parmaklıkların arasından süzülerek hücreye geri dönüyor.

Anahtarları, Bree'nin avucuna bırakıyor.

İnanamıyorum: İşe yaradı! Hepimiz sevinç içindeyiz. Yüreğimde bu köpeğe karşı daha fazla bir sevgi oluşuyor.

Bree, anahtarlığı bana veriyor. Çok ağır. Üstünde bir sürü anahtar var. Hemen hücrenin kapısına gidip tek tek denemeye başlıyorum. Tam üçüncü anahtarı deniyorum ki metal bir tık sesi duyuluyor ve hücrenin kapısı açılıyor.

İşe yaradı! İnanamıyorum, işe yaradı! Hemen hücreden dışarı çıkıyoruz. Bree, Penelope'u ceketinin içinde tutuyor.

“Charlie, senin sıran! Hangi taraftan?”

Charlie, tereddüt içinde iki tarafa da bakıyor ve ardından, sağa dönüyor.

“Bu taraftan!” diyip yola koyuluyor. Onu takip ediyoruz. Çok geçmeden, tünellere çıkıyoruz.

Charlie, ikaz lambalarını takip ederek sola ve sağa dönüyor. Döne döne farklı tünellere giriyoruz. Ona neredeyse yetişemiyorum. Tüm bunları aklında tuttuğuna inanamıyorum.

Gerçekten nereye gittiğini biliyor mu diye endişelenmeye başlıyorum. Birkaç kez daha döndükten sonra birden iki adet sarı ikaz lambasının önünde duruyor. Duvarın karanlık tarafına giderek hafifçe parmaklarıyla vuruyor. Boşluk sesi geliyor.

“Kapı burada.” diyor. “Buradan geçtiklerini gördüm. Doğruca dışarıya açılıyor. Hazır mısınız?”

Hep birlikte önüne gidip açmak için itiyoruz.

İnanamıyorum: Dışardayız! Buldu! Charlie doğru söylüyormuş!

Hapisanenin arka tarafından dışarı çıkıyoruz. Yeniden gökyüzünün altında olmak, özgür olmak harika!

Gece olmuş. Gökyüzü sayısız yıldızlarla dolu. Soğuk bir kış gecesi. Sıcaklık düşüyor ve biz yine dondurucu doğa şartlarının tam ortasındayız. Hepimizin üzerinde hala üniformalarımız var. Koruma sağlıyor ama çok az ısıtıyor.

Charlie uzaktaki nehri gösteriyor. Ay ışığı altında parıldıyor. Suyun içinde köle

avcılarının motorlu botlarını görüyorum. Saat çok geç ve ortada kimse yok gibi.

Koşar adımlarla tarlaları geçip, yaklaşık 100 metre ötedeki nehre gidiyoruz. Yerler buz tutmuş. Her adımımızda gıcırdama sesi çıkıyor. Etrafımızda gözetleme kuleleri var. Ama oldukça karanlık bir gece ve hapishanenin bu tarafında neredeyse hiç nöbetçi yok.

Nehrin kıyısına varır varmaz, motorlu botlardan birinin yanına gidiyoruz hemen. Çok güzel, yeni bir bot. Burada öylece tek başına duruyor. Herhangi bir bekçisi yok. Tabii, neden olsun ki? Askeri bir yapının içindeyiz ne de olsa.

“Gidelim!” diye fısıldıyorum aceleyle.. Bota atlıyoruz ve Ben hemen çapayı kaldırıyor.

Anahtarları ararken kalbim duracak gibi hissediyorum ve sonunda, kontağa takılı bir şekilde buluyorum. Herkesin oturduğundan emin olup, derin bir nefes alıyorum.

Anahtarı çeviriyorum. Motor, başlangıçta yavaş bir şekilde çalışmaya başlıyor. Buranın sınırlarını aşana kadar fazla gürültü çıkarmak istemiyorum.

Hareket ediyoruz. Aynı zamanda takip ediliyor muyuz diye etrafı kolaçan ediyorum. Kimsecikler görünmüyor. Saat çok geç olmalı. Nöbet bekleyen hiç kimse yok. Göstergeye bakıyorum; yakıt deposu tam dolu. Arkamı dönüp yoldaşlarıma bakıyorum; hepsinin yüzünde bir gerginlik.

Gaza basmak istiyorum ama yavaş gitmek için kendimi zorluyorum. En

azından birkaç kilometre... Gecenin karanlığında yavaş yavaş nehrin üzerinde yol alıyoruz. Sağ tarafımda, uzakta, arena bölgelerini, stadları ve diğer yarışma alanlarını görüyorum. Uzakta, nöbet tutan köle avcıları var. Ama çok uzaktalar ve bize arkaları dönük. Bu nehirde, böyle yol alırken bizi gören tek bir kişi bile yok. Ya da görmüş olsalar bile, belki de bizi kendilerinden birileri olarak düşünmüşlerdir.

Uzaklaştıkça, nehir kıvrılıyor. Akıntıya karşı, kuzeye doğru yol alıyoruz. Manhattan'dan olabildiğince uzağa... Kanada'ya...

Döne döne ilerlemeye devam ediyoruz. İyice uzaklaştığımızda ve artık güvende olduğumuzu düşündüğümde, gaza basıyorum. Motor gürlüyor ve

gerçekten hızlanmaya başlıyoruz. Şimdi, bu isimsiz nehirde, nereye gittiğimizi bilmeden yol almaktayız. Nereye gittiğimiz umrumda değil. Buradan uzak, çok uzak olsun yeter!

Logan ve Flo'nun yüzleri gözümün önünden gitmiyor. Yukarıdan bize bakıp gülümsüyorlarmış gibi hissediyorum.

Başardık. Hayatta kaldık.

Y İ R M İ

Diğerleri uzanmış uyurken ben, tüm gece boyunca, dümen başında, motoru kullanıyorum. Motorumuz dalgalar arasında sallana sallana yol alıyor. Sık aralıklarla Charlie'nin haykırışlarını duyuyorum. Flo'yu düşündüğünden şüphem yok. Bree, bir koluyla ona sarılmış yatıyor. Charlie'nin başı Bree'nin omuzunda. İkisini ayırmaya imkan yok. Bree olmasaydı, Charlie çoktan harap olurdu diye düşünüyorum.

Suyun karanlığına bakıyorum. Biz yol aldıkça, beyaz köpükler oluşuyor ardımızda ve tek görebildiğim Logan'ın yüzü. Suda, elini bana uzatmış batarkenki

halini görüyroum. Girdabın onu yutuşunu... Benden yardım istemesi ve benim, hiçbir şey yapamamam... Bunlar yüreğimi parçalıyor. Gözlerimi her kapatışımda bunları görüyorum.

Şu an yanımdaymış gibi hissediyorum. Her zamankinden daha fazla, sanki benim parçammış gibi hissediyorum. Tuhaf ama babamı özlerken duyduğum aynı yangınla özlüyorum Logan'ı da. Başardıklarımı görmesini, benimle gurur duymasını, bunların bir parçası olmasını istiyorum.

Ben, uyanık. Kalkıp yanıma geliyor ve benimle birlikte suya bakıyor.

“Logan için üzgünüm.” diyor hafifçe, gözleri dimdik ileride.

“Ben de...” diyorum.

“Başardığımıza inanamıyorum.”

diyor. “Öleceğimizden emindim.

Gerçekten iyi fıkirdi!”

“Henüz başardık sayılmayız.”
diyorum, tedbirli bir şekilde.

“Ama saatlerdir yoldayız.” diyor.
“Takip eden kimse yok. Kaçtığımızdan
haberleri bile yok. Sabaha kadar
anlamayacaklar. Onlar anlayana kadar da
biz, en az bir günlük mesafe almış
oluruz.”

Omuz silkiyorum. Atlattığımız onca
şeyi hatırlıyorum ve bunun hiçbir şey
olduğunu biliyorum.

“Endişem onlar değil.” diyorum
düşünerek. “Bundan sonra bizi neyin
beklediği konusunda endişeleniyorum.”

Ben, yola çıktıktan sonra botu şöyle
bir aramıştı ama bir şey bulamamıştı.
Yiyecek, ekipman, silah... Hiçbir şey..
Hepimiz açız, yorgunuz ve soğuktan

donuyoruz. Kuzeye doğru gittikçe hava daha da soğuyor. Nehir, yer yer buz tutmaya başladı bile. Göstergeye bakıyorum ve çok hızlı bir şekilde benzin yaktığımızı görüyorum. Bunu çok fazla sürdüremeyiz. Gün doğumuna kadar yakıtımız bitmiş olacak ve bir kez daha ortada, o hasta zihinli avcılarının merhametine kalacağız.

Tüm endişelerimi atıp rahatlamak istiyorum. Her şeyin iyi olacağını düşünmek istiyorum. Ama bu kez kendimi hiç güvende hissetmiyorum. Sadece ıstırap ve hayatta kalma duygularına sahibim.

Nedense, Logan ve Flo'nun şanslı olduklarını düşünüyorum. Oyunlardan kurtuldular. Artık hiçbir endişeleri kalmadı.

“Buraya kadar gelmeyi başardık...”
diyor Ben, “...ve seninle gurur
duyuyorum.”

Eğilip beni yanağımdan öpüyor. Bu,
iyi hissettiriyor. Durmasını ya da
uzaklaşmasını istemiyorum ama öyle
yapıyor. Hemen geri çekiliyor. Bir daha
yaklaşacak mı diye merak ediyorum. O
geceki gibi...

“Dümeni bana devretmek iste misin?”
diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

Anladığını ima ederek yerine geri
dönüyor.

Burada böylece durmuş, geceyi
izlerken, yeniden tüm bunların nasıl
sonlanacağını merak ediyorum. Kuzeyde
bir yerde, Kanada'da olan, o gizemli ve
mükemmel şehri düşünüyorum. Sanırım,

bilinçdışı bir şekilde kuzeye gitmemin sebebi, Logan'ın hayalini gerçekleştirmek. Tüm bunların doğruluğunu teyit etmek. Belki olmayabilir. Ama en sonunda bir şey öğrendik: Umuda ihtiyacımız var. Umut yoksa, hiçbir şeyimiz yok demektir.

*

Güneş doğuyor ve hafifçe gözlerimi aralıyorum. Botumuz, Hudson Nehri'nin ortasında kendi halinde ağır ağır yol alıyor. Açık gökyüzünün altında, ince bir battaniye üzerimizde, birbirimize sarılmış yatıyoruz. Penelope, hala Bree'nin kucığında.

Botun yakıtı, saatler önce, gecenin sonlarına doğru bitti. Ama, geçen sefer yakıt aramak için bulunduğumuz girişim sonrası başımıza gelenleri hatırladığımız için hiçbirimiz bottan ayrılmayı istemedik.

Bu yüzden birbirimize sarılarak, botu kendi halinde akıntıya bıraktık.

Geçen gece saatlerce yol aldık ama ıssız araziler dışında hiçbir şey bulamadık. Ne bir kasaba, ne bir insanlık kalıntısı... Bu soğukta, yiyeceğimiz ve kakacağımız olmadan, daha fazla hayatta kalamayız.

İlk kez, huzur dolu rüyalar gördüm. Gözlerimi açtığımda gökyüzünü, pembe ve mor renklerde görüyorum. Hala rüyada olup olmadığımdan emin değilim.

Açlıktan, yorgunluktan, soğuktan öylesine güçsüzüm ki ayağa kalkacak halim yok. Diğerleri de aynı şekilde. Hep birlikte burada buz kesmiş durumdayız. Hepimiz burada öleceğiz. Artık, bunu kabullenmeye hazırım. Ama en azından, özgürüz; kendi ecelimizle ölüyoruz.

Gözlerimi biraz daha açıyorum ve uyanık olduğumu anlıyorum. Dünyayı pembe, mor ve ara renklerde görüyorum. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel gökyüzü.

Nehre baktığımda, gözüme bir şey ilişiyor. Hayal görüp görmediğimden emin olamıyorum. Botumuzun, akıntının tersine, yukarı doğru hareket ettiğini görüyorum. Bu, imkansız!

Önümüzde giden, güzel ve parlak beyaz bir botun, bizi halatla nehrin yukarısına çektiğini fark ediyorum. Bu güzel bot tarafından, yavaşça kuzeye doğru çekiliyoruz. Rüzgar, saçlarımı okşuyor. Hafifçe doğrulup baktığımda, bu botun bizi devasa altın geçitlerden geçirdiğini görüyorum.

İlerledikçe, hepsi bembeyaz ve yepyeni botlar görüyorum. Arkalarında ve her iki yanlarında ise ışıltı ışıltı, güzel bir şehir var. Her şey yepyeni. Dükkanlar, kaldırımlar, insanlar, arabalar... Her şey mükemmel, kusursuz, temiz, mutlu... İnsanlar kafelerde oturmuş gülümsüyorlar. Anneler, kızlarıyla arnavut kaldırımlarda gezinti yapmakta. Gizemli şehir...

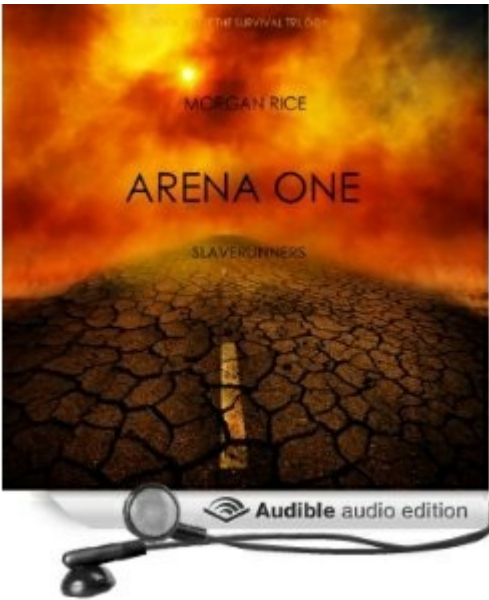
Gözlerimi iyice açıyorum ve bunun, ölmeden önce gördüğüm son rüya olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Emin değilim ama uyanık gibi hissediyorum kendimi. Bu, gerçek! Bulduk!

Her şey artık çok güzel olacak...

YAKINDA...

ARENA ÜÇ

**(Köle Tüccarları Üçlemesi'nin 3.
kitabı)**

KÖLE TÜCCARLARI ÜÇLEMESİ'ni
sesli formatta [Dinle!](#)

Şimdi mevcut:

Amazon

Audible

iTunes

Morgan Rice Kitaplarını şimdi
Play'den indirin!

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Morgan Rice'ın Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER
EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1.
Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4.
Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1.
Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6.

Kitap)

KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)

KALKAN DENİZİ (10. Kitap)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11.

Kitap)

ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13.

Kitap)

KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)

ŞOVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ

(16. Kitap)

SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA BİR (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR MEKTUPLARI

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)

YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŞ (5. Kitap)

SAHİPLENİLMİŞ (6. Kitap)

YEMİNLİ (7. Kitap)

BULUNMUŞ (8. Kitap)

CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)

GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)

KADER (11. Kitap)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak

bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

[DÖNÜŞÜM](#) (Vampir Günlükleri'nin 1. Kitabı), [ARENA BİR](#) (Köletüccarları Üçlemesinin 1. Kitabı), [KAHRAMANLARIN GÖREVİ](#) (Felsefe Yüzüğü 1. Kitabı) [ve EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ](#) (Krallar ve Büyücüler—1. Kitap) ücretsiz olarak Google Play'den indirilebilir durumda!

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen

www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları

indirin, Facebook ve Twitter ile
bağlanın ve irtibatta kalın!